

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်ချက်၊ ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်ချက်

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	မတ်လ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	နိုင်ငံတော်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသုစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်ခိုင်စံ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၂၂၀၀၀ ကျပ်

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ဖုန်းဆိုးမြေ ၊ လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄

စာ ၆၆၁ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) ဖုန်းဆိုးမြေ

ဖုန်းဆိုးကြွေ

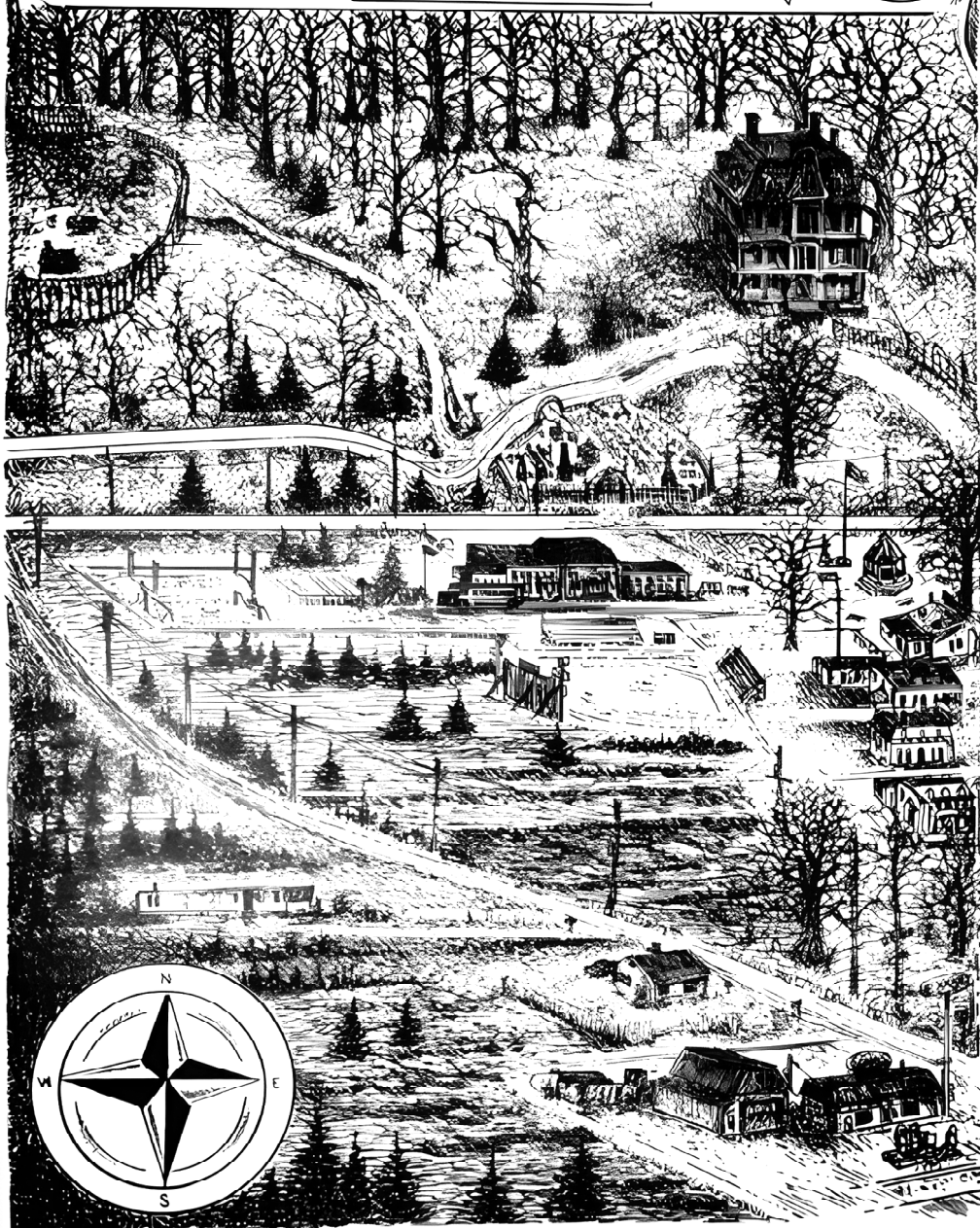
လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

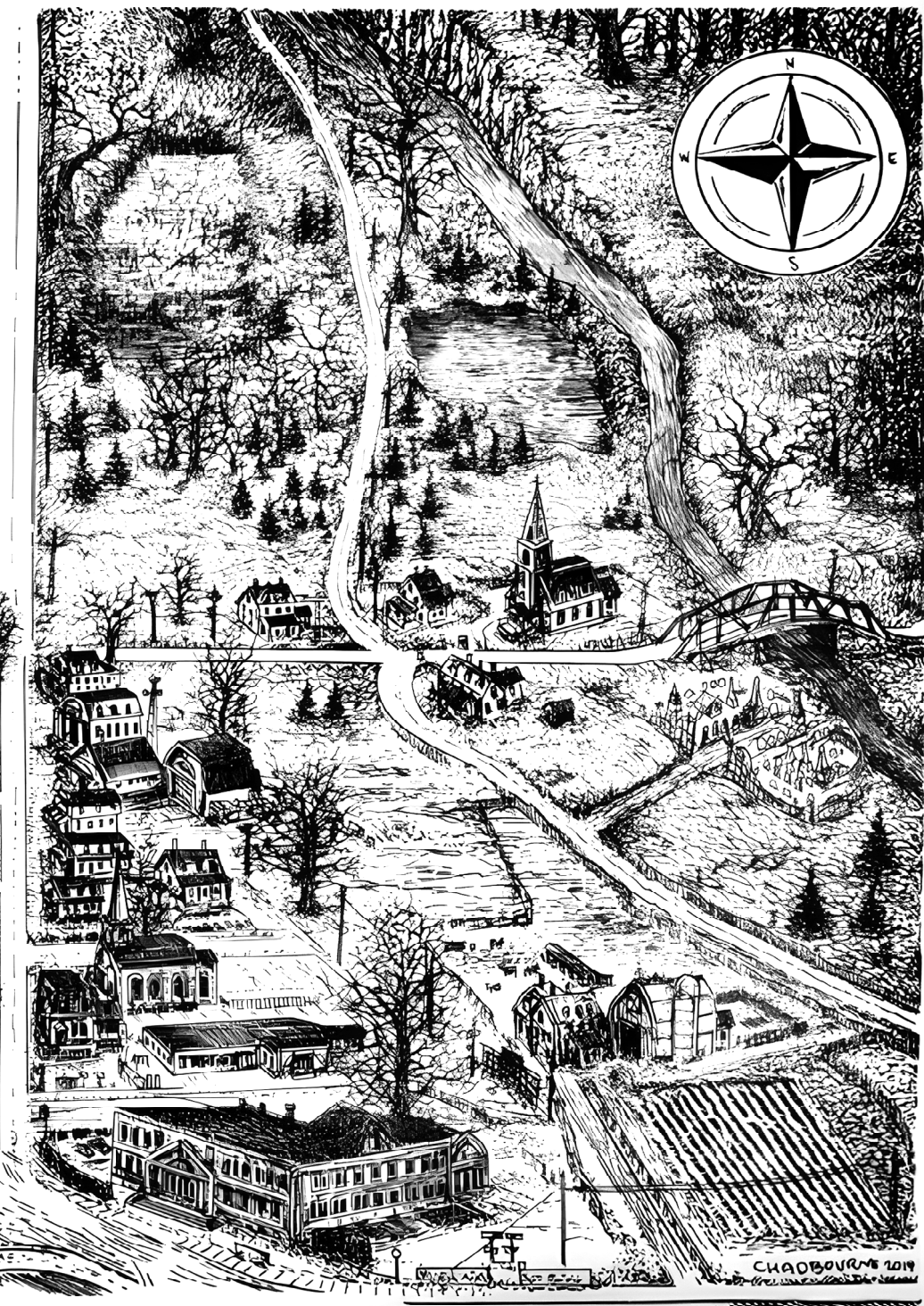
'Salem's Lot

S T E P H E N K I N G

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၁၆)

JERUSALEM'S LOT

မိတ်ဆက်

စတီဗင်အက်ဒွင်ကင်း (Stephen Edwin King) ကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ မိန်းပြည်နယ် ပေါ့တ်လန်းမြို့မှာ မွေးသည်။ နှစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် မိသားစုကို ဖခင်က စွန့်ပစ်သွားခဲ့ပြီး မိခင်တစ်ဦးတည်းက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဆင်းရဲကျပ်တည်းစွာ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရ၏။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု Carrie ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ရစ်ချတ်ဘွန်မန်းဟူသော ကလောင်ခွဲဖြင့်လည်း ရေးဖူးသည်။ လက်ရှိအချိန်အထိ ဝတ္ထုတို ၂၀၀ ဝန်းကျင် နှင့် ဝတ္ထုရှည် ၄၀ ကျော်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ယနေ့အထိ ရုပ်ရှင်နှင့် ဇာတ်လမ်းတွဲများအဖြစ် ရိုက်ကူးအောင်မြင်နေဆဲဖြစ်သည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော 'Salem's lot (ဖုန်းဆိုးခြေ) သည် စတီဗင်ကင်း၏ ဒုတိယမြောက်ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်ပြီး သူ့အား သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာရေးဆရာအဖြစ် စတင်အသိအမှတ်ပြုစေခဲ့သော စာအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုကို ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် World Fantasy Award နှင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် Locus Award for All-Time Best Fantasy Novel အတွက် လျာထားခံရသည်။ အင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် သူရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုများ

အနက် သူကိုယ်တိုင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်သည့်ဝတ္ထုမှာ Pet Sematary (ဇော) ဖြစ်ပြီး အကြိုက်ဆုံးမှာ 'Salem's Lot (ဖုန်းဆိုးမြေ) ဖြစ်သည်ဟု ဖြေဖူး၏။ ဤဝတ္ထုကို ၁၉၇၉ မှာ မိနီစီးရီးအဖြစ် တစ်ကြိမ်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းအဖြစ် တစ်ကြိမ် ရိုက်ကူးခဲ့ဖူးသည်။ ဤဇာတ်လမ်းနှင့် ဆက်စပ်၍ 'Jerusalem's Lot နှင့် One for the Road ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်ကို prequel နှင့် sequel အဖြစ် ရေးသားခဲ့သည်။

စတီဖင်ကင်းကို ရုပ်ရှင်များနှင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရသော်လည်း မူရင်းဝတ္ထုတွေကို မမီတာများသည်။ ဒါကိုလည်း ဖတ်ကြည့်တော့မှ သိရတာဖြစ်၏။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် သူ့ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ပြီးမှ ဝတ္ထုကို သွားဖတ်ဖြစ်တာ များသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နှစ်သက်ရုံမျှနှင့် မတင်းတိမ်နိုင်။ ချစ်ခင်သူတွေကိုလည်း မြည်းစမ်းကြည့် စေချင်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်ဖြစ်လေသည်။

အမှာ

ကျွန်တော့်အဖေက (Horror) ရုပ်ရှင် အလွန်ကြိုက်သည်။ ဒရက်ကူလာဟူသော စကားလုံးကို အဖေဆီမှ စပြီး ကြားဖူးခဲ့သည်။ အဖေကျေးဇူးဖြင့် ဆယ်နှစ်သားလောက်ကပင် ဖရန်စစ်ဖိုထ်ကော်ပိုလာ ရိုက်ကူးသော (Bram Stoker's Dracula - 1992) ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ဖူးပြီး ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို မျက်စိထဲ စွဲသည်အထိ သဘောကျခဲ့သည်။ ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်ဖြစ်လာချိန်မှာလည်း ဒရက်ကူလာကို ပြန်မည်ဟု စဉ်းစားထားသော်လည်း ဘရန်စတုတ်ကာရေးသားခဲ့သော မူရင်းဝတ္ထုကို ဆရာရွှေဝင်း ဘာသာပြန်၍ ဒရက်ကူလာအမည်ဖြင့် ဘဝတက္ကသိုလ်စာတိုက်မှ ထွက်လာသောကြောင့် မပြန်ဖြစ်တော့ချေ။ စတီဖင်ကင်းကို စသိတာလည်း အဖေကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အဖေက စတီဖင်ကင်း၏ (Cujo - 1983) ရုပ်ရှင်ကို အလွန်ကြိုက်၍ ခဏခဏကြည့်တတ်သဖြင့် စတီဖင်ကင်း (Stephen King) ဟူသောနာမည်ကို အလယ်တန်းကျောင်းသားလောက်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဘာသာပြန်ဖြစ်သည်မှာ စတီဖင်ကင်း၏ (The Mist) မြူ ဖြစ်သည်။

အဖေက စာဖတ်သူမဟုတ်သောကြောင့် သူ အလွန်ကြိုက်သော

ရုပ်ရှင်များ၏ မူလဘူတဝတ္ထုများကို ကျွန်တော်ဘာသာပြန်သော စာအုပ်များအား တစ်အုပ်မျှ မဖတ်ပါ။ သို့သော် **ဇော** အမည်ဖြင့် ကျွန်တော်ဘာသာပြန်သော (Pet Semetary - 2019) ရုပ်ရှင်ကို သူ ကြိုက်သည်။ “အဖေသိလား၊ အဲဒီရုပ်ရှင်ရဲ့ မူရင်းဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ထားတာလေ”ဟု ပြောတုန်းက အဖေသည် အံ့သြဟန်မပြခဲ့ပါ။ အဖေ အလွန်ကြိုက်သော ဒရက်ကူလာရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော် ဘာသာမပြန်ဖြစ်သော်လည်း ယင်း ဇာတ်လမ်းကိုပင် ခေတ်သစ်ဒဏ္ဍာရီအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားထားသော စတီဗင်ကင်း၏ Salem's Lot **ဖုန်းဆိုးမြေ** ကို ၂၀၂၂ ခုနှစ် မတ်လမှာ ဘာသာပြန်ပြီးစီးခဲ့သည်။ Salem's Lot ရုပ်ရှင်ကို မူလက ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလမှာ ရုံတင်မည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ အဖေက ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လမှာ ဆုံးပါသည်။ ထိုရုပ်ရှင်သည် ရုံမတင်ဖြစ်သလို ယခု (တစ်နှစ်ကျော် ကြာပြီးသည့်အချိန်)ထိလည်း ထွက်မလာသေးပါ။ Salem's Lot **ဖုန်းဆိုးမြေ** သည် ကျွန်တော့်အတွက် Ode To My Father ဖြစ်ပါသည်။

ဘရန်စတုတ်ကာ၏ ဒရက်ကူလာဝတ္ထုကို စတီဗင်ကင်းက ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ စဖတ်ဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်သည်ဆို၍ သူ့အမေက ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်က ငှားလာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒရက်ကူလာကို ပြန်အသက်သွင်းထားသော Salem's Lot ကို ပထမဆုံးမူကြမ်းရေးပြီးချိန်မှာ သူ့အမေမေ့မှာ မမာလွန်းသဖြင့် စာမဖတ်နိုင်ရှာတော့သလို စာအုပ်ထွက်ချိန်ကိုလည်း မမီခဲ့ပါ။ ထိုအကြောင်းကို စာအုပ်အဆုံးမှာ စတီဗင်ကင်းကိုယ်တိုင် ပြောပြထားပါသည်။

Salem's Lot **ဖုန်းဆိုးမြေ** သည် စတီဗင်ကင်းဟူသော နာမည်ကို ထင်ရှားအောင် ခြယ်သပေးသော ဝတ္ထုဖြစ်သည့်အလျောက် မြေပုံ၊ ပန်းချီပုံများ၊ Prequel နှင့် Sequel ဇာတ်ကြောင်းများ၊ Deleted Scenes များဖြင့် ထုတ်ဝေထားသော်လည်း ယခုစာအုပ်တွင် မူရင်းဝတ္ထုနှင့် Sequel ဝတ္ထုတို့ကို ဘာသာပြန်ထားပါသည်။

စတီဗင်ကင်း၏ မိတ်ဆက်စကား

ကျွန်တော့်ယောက္ခမက အရင်က မိန်းမမြို့က လူမှုဝန်ထမ်းဌာနမှာ အလုပ်လုပ်တာ။ အခုတော့ ပင်စင်ယူသွားပါပြီ။ သူ့အလုပ်လုပ်စဉ်က ရုံးခန်းထဲမှာ သိပ်မိုက်တဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိတယ်။ ‘အရင်က ကျွန်တော် ကြံစည်စိတ်ကူးထားတာရှစ်ခုရှိတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ အခုတော့ ကလေးရှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကြံစည်စိတ်ကူးထားတာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး’ တဲ့။ ကျွန်တော်တော့ သူ့စကားကို သဘောကျတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုအရင်တုန်းက ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္ထုရေးစရာ အကြမ်းဖျင်းစိတ်ကူးပေါင်း နှစ်ရာလောက်ရှိပေမယ့် တစ်အုပ်မှ ထုတ်ထားတာမရှိဘူး။ (စိတ်လက် ကြည်သာတဲ့နေ့ဆို နှစ်ရာငါးဆယ်လောက်ရှိတာ။) အခုတော့ ထုတ်ဝေပြီး ဝတ္ထုပေါင်း ငါးဆယ်လောက်ပဲရှိသေးပေမဲ့ ဝတ္ထုရေးဖို့ ဖျစ်ညှစ်စိတ်ကူး ထားတာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ စာပေဟောပြောပွဲက ရလာတဲ့ အဲဒီစိတ်ကူး ကလည်း အမှန်တော့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲခံတာ။

ဖရန်နိုနော်ရစ်ဝတ္ထုတွေရဲ့ သဘာဝကျမှုရယ်၊ ကလေးဘဝတုန်းက အရမ်းကြိုက်ခဲ့တဲ့ EC သရဲရုပ်ပြတွေရယ်၊ ဘရစ်စတုတ်ကာရဲ့ ဒရက်ကူလာထဲက သွေးစုပ်ဖုတ်အရှင်သခင်ဒဏ္ဍာရီရယ်ကို အံဝင်ခွင်ကျ

ဖြစ်သွားအောင် ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အမေရိကန် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ထွက်ပပွဲလို့ အဲဒီအချိန်က စိတ်ကူးဖူးတယ်။ ကျွန်တော့် အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ နားလည်ပေးကြ ပေါင်ဗျာ။ သင်ကြားရေးလက်မှတ်တစ်ခုလည်း ရပြီ။ ဝတ္ထုတိုရှစ်ပုဒ်လည်း ထုတ်ဝေပြီးပြီ။ ကိုယ့်အရည်အချင်းကိုယ် ယုံကြည်တဲ့ ပမာဏကလည်း ကြီးမားနေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီဆိုပြီး မိုးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်နေတာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းတွေကို သဘောကျတဲ့ ဇနီးသည်နဲ့ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးလည်းရှိတယ်။ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော်ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားမိတဲ့ ဒီအရာနှစ်ခုကသာ အရေး ကြီးဆုံးမှန်း နောက်မှသိလာတယ်။

ဒရက်ကူလာ(Dracula)နဲ့ ဂူသချိုင်းမှ ဇာတ်လမ်းများ(Tales from the Crypt)ကို ပေါင်းစပ်ပြီး မိုဘီဒစ်(Moby Dick)လို ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ထွက်လာဖို့ ကြံဖူးသလားလို့ မေးရင် ဟုတ်ကဲ့၊ ကြံဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဟာမန်းမဲလ်ဗီးလ်က သူ့စာအုပ်ရှေ့အခန်းမှာ ဝေလငါးတွေ အကြောင်း မှတ်စုတွေ။ ဖြတ်ညှပ်ကပ်တွေ၊ စာတိုပေစတွေ ထည့်သလိုမျိုး ကျွန်တော်ကလည်း စာအုပ်ရှေ့ပိုင်းမှာ 'Extracta' လို့ နာမည်ပေးပြီး သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေအကြောင်း တစ်ခန်းသပ်သပ် ထည့်ဖို့တောင် ကြံသေး တယ်။ မိုဘီဒစ်ဟာ ဟာမန်းမဲလ်ဗီးလ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေချိန်မှာ ဆယ့်နှစ်အုပ်ပဲ ရောင်းရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကရော အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်အားလျော့မိဖူး လားလို့ မေးရင်တော့ စာရေးဆရာဆိုတာ ကြက်ဥဈေးနှုန်းကို ထည့်မတွက်ဘဲ ရေရှည်ကိုကြည့်ရတယ် ယူဆထားတာမို့ ဟင့်အင်းလို့ ဖြေမယ်။ (ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ ဒါကို သဘောမတူပါဘူး။ မစ္စကဲမဲလ်ဗီးလ်ရော သဘောတူခဲ့ရဲ့လား သိချင်မိတယ်)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ရဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဝတ္ထုက တစ်သက်တာ အကောင်းမြင်ကြဆုံး ထိတ်လန့်သည်းဖိုဝတ္ထုအဖြစ် သမိုင်း တွင်တဲ့ စတုတ်ကာရဲ့ ဒရယ်ကူလာဝတ္ထုလို ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို သဘောကျတယ်။ ထရန်စီလ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်က ဥရောပနယ်နိမိတ်လေး တစ်ခုမှာ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ရိသေကြရတဲ့ မြို့စားမင်းကြီး ဒရက်ကူလာဟာ လူလုံးထွက်ပြခြင်းဆိုတဲ့ သေလောက်တဲ့ အမှားကို ကျူးလွန်မိတယ်။ သိပ္ပံပညာနဲ့ ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံမှုကို သိရှိနားလည်တဲ့

ဖုန်းဆိုးမြေ

ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေနဲ့ လန်ဒန်မှာ တွေ့တယ်။ အော့ဘရာဟမ်ဗန်ဟဲလ်ဆင်းက သွေးသွင်းခြင်းအကြောင်းကို သိတယ်။ ဂျွန်စတီးဝပ်က ဖယောင်းဓာတ်စက် ဆလင်ဒါတွေပေါ်မှာ ဒိုင်ယာရီကို သိမ်းတယ်။ လက်ရေးတိုကျွမ်းတဲ့ မီနာဟားကားက နောက်ပိုင်းမှာ အကြောက်အလန့်ကင်းတဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ် မုဆိုးတွေရဲ့ လက်ထောက်အကူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။

စတုတ်ကာဟာ ခေတ်မီဆန်းသစ်တဲ့ တီထွင်ဖန်တီးမှုတွေကို သဘောကျတာ သိသာသလို သူ့ဝတ္ထုမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ဆိုလိုရင်းကလည်း ရှင်းတယ်။ မိစ္ဆာတန်ခိုးကုဒ္ဒိပါတ်တွေရှိတဲ့ ပရလောကသားတစ်ယောက်နဲ့ ခေတ်ပေါ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ကိုင်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ပညာတတ် ဗြိတိသျှသားတစ်အုပ် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတဲ့အခါ ဒရက်ကူလာမဗျာ အဖျက် အမှောင့်စွမ်းအားတွေနဲ့ တောင့်မခံနိုင်တော့ဘဲ သူပိုင်ဗြိတိသျှပြည်နယ် ကာဖက်စ်ကနေ ထရန်စီလ်ဗေးနီးယားကို ပြန်ပြေးရပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ နေဝင်ချိန်မှာ ရင်ဘတ်ဓားတန်းလန်းစိုက်ပြီး သေသွားတယ်။ ဒီလိုအောင်နိုင်ဖို့ ပေးဆပ်ရတာတွေရှိပေမဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်မုဆိုးတွေက အမြဲတမ်း တစ်ပန်း ပိုသာတယ်။

ဒီဇာတ်လမ်းကို ၁၉၇၂ ခုနှစ်မှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ချရေး ကြည့်တော့ မတူကွဲပြားတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး တကယ်ကို အန္တရာယ် ကြီးတဲ့ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရိုးမေးနီးယား ရိုးရာ ပုံပြင်တွေထက် ပိုစိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတဲ့ ဝီလျံဂိမ်းစ်နဲ့ အယ်လ်ဖက် စတိန်းတို့ရဲ့ ဂျူးအမေရိကန် ဒဏ္ဍာရီတွေကနေ အသက်ဓာတ်ကို ဆွဲထုတ်တဲ့ ဗားရှင်းပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာလောကကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးတဲ့ ရေဆိုးရေညစ်တွေနဲ့ မွန်းကျပ်လို့၊ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးကုန်ခန်း လာတဲ့ စွမ်းအင်ရင်းမြစ်တွေအပေါ် ယုံယုံကလေးမှီခိုလို့၊ နျူကလီးယားလက်နက်ရော နျူကလီးယားစွမ်းအင် ပြန့်ပွားလာတာကိုပါ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အကြမ်းဖက်ဝါဒကလည်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာ လွှမ်းမိုး ထားသေးတယ်။ ကောင်းလေစွ။ ရောင်စုံနည်းပညာအဆုံးတစ်ဖက်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့်တို့လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုပါ မြင်လိုက် ရတော့ အဲဒီစိတ်ပျက်စရာအတွေးကို ထင်ဟပ်စေမယ့် စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးချလိုက်တယ်။ တိုတိုပြောရရင် အကြောက်အလန့်ကင်းတဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ် မုဆိုးတွေကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်က ပြန်ပွဲတော်တည်မယ့် လောကပေါ့။

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဆိုတော့လည်း ညသန်းခေါင်ကျမှ ပွဲတော်တည်မှာပေါ့။

ကာရီ(Carrie)ကို ထုတ်ဝေတဲ့အချိန်မှာ ဒီစာအုပ်ကို စာမျက်နှာ သုံးရာလောက် ရေးပြီးပြီ။ ခေါင်းစဉ်ကို Second Coming လို့ ပေးထား တယ်။ အစက ဝတ္ထုရေးဟန်ကို အနောက်တိုင်းဆန်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ 'The book is the boss'ဆိုတဲ့ အဲဖရက်ဘက်စတာရဲ့ အယူအဆကို မကြား ဖူးတာလည်း ပါမှာပေါ့။ လိုလည်း မလိုခဲ့ပါဘူး။ ဝတ္ထုရေးတာကို ကိုယ့် ဘာသာ လေ့လာသင်ယူပြီး နောက်ဆုံးမှာ 'Salem's Lot ဖြစ်လာတယ်။ စာရေးဆရာက ထိန်းချုပ်ကိုင်တွယ်လို့ရပါသော်ကောဗျာ။ အဲဒါ တကယ်တော့ ချာတူးလန်တဲ့ အယူအဆပဲ။ ဝတ္ထုကို ထိန်းချုပ်ပြီး ရေးတာကို 'ဇာတ်ကွက် ချတာ(plotting)'လို့ ခေါ်တယ်။ ထိုင်ခုံခါးပတ်လေး တပ်ပြီး ဇာတ်လမ်း ခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်သွားတာကမှ...။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...။ အဲဒါကို 'ဇာတ်ကြောင်းပြောခြင်း(storytelling)'လို့ ခေါ်တယ်။ ဇာတ်ကြောင်းပြော တယ်ဆိုတာ အသက်ရှူသလိုမျိုး သဘာဝ ကျရတယ်။ ဇာတ်ကွက်ချတာ ကတော့ တုပအသက်ရှူခြင်း (artificial respiration)ရဲ့ စာပေဗျားရှင်းပေါ့လေ။

နယူးအင်္ဂလန်က မြို့ငယ်လေးတွေအပေါ် ကျွန်တော့်အမြင် ခြုံပြော ရရင် ကျွန်တော့်ဗျားရှင်းမှာ ဒရက်ကူလာဟာ သူ့ကိုဆန့်ကျင်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားရှိ လောကကြီးကသေးနပ်တဲ့ လူသားတွေ အပေါ် အပြည့် အဝအောင်နိုင်သွားမယ်လို့ယုံတယ်။ (ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို နယ်မြို့လေး တစ်ခုမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာမို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။) ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင် တွေကို ပျော့ညံ့အားနည်းတဲ့ လူသားတွေအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မလိုလားတဲ့ စိတ်အပေါ် မူတည်မထားဘူး။ အဲဒီအစား သူတို့ဟာ အသက်ဝင်ရှင်သန်ပြီး သူတို့ဘာသာ လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြဖို့ပဲ။ တစ်ခါတလေ ဉာဏ်ရှိတဲ့ အပြုအမူတွေ လုပ်မယ်။ တစ်ခါတလေ မိုက်မိုက်မဲမဲ အရဲစွန့်တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးတွေ လုပ်မယ်။ ဒရက်ကူလာဇာတ်လမ်းအဆုံးမှာ စတုတ်ကာရဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေဟာ ဆလမ်းစ်လော့ထက် ပိုများတယ်။ ဆလမ်းစ်လော့ကို အံ့သြဖို့ကောင်းတာက ဟောဒီစာရေးဆရာငယ်ငယ်လေးရဲ့ ဆန္ဒနဲ့သွေဖည်ပြီး အကောင်းမြင်ခံရတဲ့ စာအုပ်လည်း ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်လေ။ အဖုအထစ်၊ အစွန်းအထင်းလေးတွေတော့ တွေ့နေရဆဲ။ ဖုံးထားတဲ့ကြားက ပေါ်နေတဲ့ ဒီအနာအဆာအားလုံးဟာ ခုမှအလုပ်ဝင်ကာစ လက်မှုအနုပညာ သည်တစ်ယောက်ရဲ့ နုနယ်မှုကြောင့် ရလာတဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်ပေမဲ့

ဖုန်းဆိုးမြေ

ကျေးဇူးတော်အနည်းငယ်ကြောင့် အားရမိတဲ့ စာပိုဒ်များစွာလည်း တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးဝတ္ထုကို Doubleday စာအုပ်တိုက်က ထုတ်ခဲ့တာ။ ဒုတိယတစ်အုပ်အတွက်လည်း အခွင့်အရေးထပ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်ရေးပြီးတာ ဒီတစ်အုပ်နဲ့ ဒါကမှ တကယ့်ဝတ္ထုလို့ထင်တဲ့ Roadwork အမည်နဲ့ နောက်တစ်အုပ်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က နောင်အခါ အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာတဲ့ ဘောလ်သွန်မိဆင့်ကို နှစ်အုပ်လုံးပြလိုက်တယ်။ သူကလည်း နှစ်အုပ်လုံးကို ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ သွားစားကြပေမဲ့ ဘာမှ ယတ်ပြတ်မဆုံးဖြတ်ဖြစ်ဘဲ စာအုပ်တိုက်ဆီ လမ်းလျှောက်ပြန်လာတယ်။ ပျံခရိုင်သာလမ်းနဲ့ ၅၄ လမ်းထောင့်ရောက်တော့ ‘လမ်းမကူးရ’ မီးရောင် အချက်ပြလို့ ရပ်လိုက်ကြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိစ္စဖြစ်ရအောင် ဘယ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်သင့်တယ် ထင်လဲလို့ ဘောလ်ကို မေးလိုက်တယ်။ ‘Roadwork ကတော့ အာရုံစိုက်မှုပိုရချင်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ‘Salem’s Lot က သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေပါတဲ့ Peyton Place ဝတ္ထုပဲ’ တော်တော် ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ဘက်ဆဲလားဖြစ်လောက်တယ်။ ပြဿနာက တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

ကျွန်တော်က

“ဘာလဲ”လို့ မေးလိုက်တုန်းမှာ လမ်းကူးဖို့ မီးစိမ်းသွားတာမို့ ဘေးနားကလူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။

နယူးယောက်မှာ လမ်းကူးဖို့ မီးရောင်ပြောင်းသွားရင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမယ့် တဒင်္ဂအခိုက်အတန့်ဖြစ်နေရင်တောင် ဆက်ရပ်နေဖို့အချိန်မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အဲဒီလို ခံစားလိုက်ရတာမို့ ဒီအခိုက်အတန့်ကို တစ်သက်လုံး စွဲသွားတော့မှာ။

“လူတွေက မင်းကို ထိတ်လန့်သွားမိစာရေးဆရာလို့ တံဆိပ်ကပ် လိုက်ကြလိမ့်မယ်”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး ရယ်ရယ် မောမောနဲ့

“ဘဏ်လက်ကျန်ထဲ ငွေရှိနေသရွေ့ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ဂရုမစိုက်ပါ ဘူးဗျာ၊ Second Coming ကို ထုတ်ရအောင်ပါ”

အဲဒီလိုနဲ့ ထုတ်ဖြစ်သွားရော ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့်မိန်းမက

Second Coming ဆိုတဲ့ နာမည်က လိင်မှုလက်စွဲလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုလို့ ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့(Jerusalem's Lot)လို့ အစက နာမည်ပေးသေး တယ်။ ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့ဆိုရင်လည်း ဘာသာရေးစာအုပ်လိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေပြန်ရောလို့ စာအုပ်တိုက်က ပြောတာနဲ့ ဆလမ်းစ်လော့('Salem's Lot)လို့ပဲ ပေးလိုက်တယ်။ တကယ်လည်း ကျွန်တော့်ကို ထိတ်လန့်သန့်သန့်ဖို့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် တံဆိပ် ကပ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘယ်တော့မှ ငြင်းလည်း မငြင်း၊ ဝန်လည်း မခံပါဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲလို့ ရိုးရိုးလေး တွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေအတွက် စင်တစ်နေရာတော့ ရသွားတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ ဝတ္ထုရေးတာကလွဲလို့ ကျန်တာအားလုံး စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ မှတ်မိသလောက် ကျွန်တော့်စိတ်ထင် အဲဒီဇာတ်လမ်း စတွေးမိတာ ခုနစ်နှစ်သားလောက်ကဖြစ်မယ်။ သေသည်အထိ စွဲနေမှာလည်း ဒီဇာတ်လမ်းပဲ ဖြစ်မယ်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြခွင့်ရတာ ကောင်းတယ်။ တကယ်နားထောင်ချင်တယ်ဆို ပိုတောင်ကောင်းသေး။ ပြစ်ချက်လေးတွေ ရှိပေမဲ့လို့ ဆလမ်းစ်လော့ဟာ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ်ပဲ။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးရင် ခုပဲ ပြောပြပါရစေ။ ကြားဖူးတယ် ဆိုရင်လည်း ထပ်ပြောပြပါရစေ။ ဆိုတော့ တီဗီကို ပိတ်ပြီး မီးရောင်မှိန်မှိန် လေးနဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေအကြောင်း ပြောကြတာပေါ့။ အကြိုက်ဆုံး ခုံလေးမှာထိုင်ပြီး စာကြည့်မီးလေးတစ်လုံးကလွဲလို့ ကျန်တာတွေ ပိတ်ထား လိုက်တော့။ ခင်ဗျားယုံလာအောင် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ကို ရေးနေတုန်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကယ်ယုံခဲ့တာကိုး။

စင်တာလိုဗဲလ်၊ မိန်းပြည်နယ်။
ဇွန်လ ၁၅ ရက်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်။

ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ

ဘန်မီးရုတ်	စာရေးဆရာ
ဆူဆန်နော်တန်	ဘန်၏ ချစ်သူ
ဝီလျံဘောလ်နော်တန်	ဆူဆန်အဖေ
အန်းနော်တန်	ဆူဆန်အမေ
မတ်သရူးဘုခ်	အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာကြီး
ဂျင်မီခိုဒီ	မတ်၏တပည့်၊ ဆရာဝန်
မုခ်ပတ်ထရီ	အသစ်ပြောင်းလာသော ကျောင်းသားလေး
ဟင်နရီပတ်ထရီ	မုခ်၏ အဖေ
ဂျူနပ်ပတ်ထရီ	မုခ်၏ အမေ
ဒန်နီနှင့် ရက်ဖီ	မုခ်၏ သူငယ်ချင်း၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
တိုနီဂလစ်	ဒန်နီနှင့် ရက်ဖီ၏ အဖေ
မာဂျရီဂလစ်	ဒန်နီနှင့် ရက်ဖီ၏ အမေ
ပါကင်းစ်ဂေလက်စ်ပီ	ရဲချုပ်
နော်လီဂါဒင်နာ	ပါကင်းစ်ရာထူးကို စောင့်နေသော မြို့ခံရဲ
ပေါ်လင်းဒစ်ကန်စ်	Excellent Caf ကော်ဖီဆိုင်က စားပွဲထိုးသမ
ဒဲလ်ဘုတ်မာကေး	Dell's အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်

အာဝင်ပျူရင်တန်	နွားနို့ပို့သော အဘိုးကြီး
ဖလှိုက်တစ်ဘစ်	အာဝင်၏ တူ၊ ဆူဆန်ရည်းစားဟောင်း
အီဗာမီးလား	ဘန်နေထိုင်သော အဆောင်ပိုင်ရှင်
အက်ဒီဝီဆဲလ်ခရိုတ်	အီဗာနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေသူ
မေဘဲလ်ဝိုစ်	စပ်စုတတ်သော အဘွားကြီး
ဂလင်းနစ်မေဘယ်ရီ	မေဘဲလ်ဝိုစ်၏ မိတ်ဆွေ
ဆန်ဒီမက်ဒူဂဲလ်	ဆေးစွဲသော ကလေးအမေ
ရွှိက်စ်မက်ဒူဂဲလ်	ဆန်ဒီယောက်ျား
ရန်ဒီဒူဂဲလ်	ဆန်ဒီနှင့် ရွှိက်စ်တို့၏ သားကလေး
ကားလ်ဖိုမင်	သုဘရာဇာ
မိုက်ခရိုင်းယာဆင်နီ	ကားလ်၏ တပည့်၊ သင်္ချိုင်းစောင့်လူငယ်
ဒတ်ရော်ဂျာ	အမှိုက်ပုံစောင့်ခါးကုန်းကြီး
ချာလီရိုဒ်	ကျောင်းကားဒရိုင်ဘာ
အာတီစထရေကာ	ရှေ့နေ
ကုတ်ဘာလိုး	စထရေကာ၏ အရှင်သခင်
လာရီ(ခ)လောရင့်စ်	အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်
ခရော့ကတ်	
ရူသီခရော့ကတ်	လာရီသမီး
ဟန်ခ်ပီတာနှင့်	လာရီတပည့်များ
ရွှိုင်ရယ်စနိုး	
ရက်ဂျီဆောယား	ကားပြင်ဆရာ
ဘွန်နီဆောယား	ကိုရေးနှင့် ဖောက်ပြန်သော ရက်ဂျီမယား
ကိုရေးဘရိုင်ယန်	တယ်လီဖုန်းပြင်သူ
ဖာသာဒေါ်နယ်ကာလာဟမ်	အရက်သမားခင်ကြီး
ချားလ်စ်ဂရစ်ဖန်	နွားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်
ဘက်စ်ဂရစ်ဖန်	ချားလ်စ်၏ အကြီးဆုံးသမီး၊
	ဆံပင်ညှပ်ဆရာမ
ဟဲလ်နှင့် ဂျက်	ချားလ်စ်၏ သားအငယ်နှစ်ယောက်
ဟားဘတ်မာစတန်	မာစတန်စံအိမ်ပိုင်ရှင်

နိဒါန်း

ဘာလာရှာပါသလဲ မိတ်ဆွေဟောင်းရေ
တစ်ပြည်တစ်ရွာကို ရောက်လာတာနှစ်ချီလို့နေခဲ့
တယုတယ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ပုံရိပ်တွေနဲ့
တိုင်းတစ်ပါးရဲ့ ကောင်းကင်အောက်ဝယ်
မွေးရပ်မြေနဲ့ ဝေးကွာလွန်းလှတယ်။

ရှေးစီမာရစ္စ၏ The Return of the Exile ကဗျာမှ

(၁)

လူတိုင်းက သည်လူကြီးနှင့် သည်ကောင်လေးကို သားအဖလို
ထင်သွားတတ်သည်။

သူတို့သည် Citroën စီဒန်ကားဟောင်းတစ်စီးနှင့် အနောက်
တောင်ဘက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း အများအားဖြင့် လမ်းခွဲများမှ ကျင်လည်စွာ
လျှောက်သွားကြပြီး နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ကိုမရောက်ခင် နေရာသုံးခုမှာ

စတည်းချခဲ့ကြသည်။ ရှိဒ်အိုင်းလန်းပြည်နယ်မှာ ခရီးတစ်ထောက် ဦးဆုံး နားပြီး အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်အနက်ရောင်နှင့်လူက အထည်စက်ရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်သည်။ ထို့နောက် အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ်၊ ယန်းစ်တောင်းမြို့ရှိ လယ်ထွန်စက်တပ်ဆင်ရေးစက်ရုံတစ်ရုံမှာ သုံးလကြာ အလုပ်လုပ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မက္ကစီကိုနယ်စပ်နားက ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ရှိ မြို့ငယ်လေး တစ်ခုမှာ အခြေချပြီး ဂတ်စ်ဖြည့်ပေးခြင်း၊ နိုင်ငံခြားကားလေး များကို ပြုပြင်ခြင်းဖြင့် အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်ခဲ့သလို သည့်အတွက် လည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ရပ်နားတိုင်း ပေါ့တ်လန်း Press-Herald ခေါ် မိန်းပြည်နယ်ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင် အမြဲဝယ်ကာ မိန်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းရှိ ဂျေရုဆ လမ်းစ်လော့ ဟုခေါ်သော မြို့လေးတစ်ခုနှင့် အနီးနားဝန်းကျင် အကြောင်း ရေးထားသော စာများကို လိုက်ရှာဖတ်သည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကလည်း ခဏခဏ ပါတတ်၏။

စင်နီထရယ်ဖောလ်စ်နှင့် ရှိဒ်အိုင်းလန်းကို မရောက်ခင် မိုတယ်ခန်းမှာ နားကြစဉ် သူက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အကြမ်းရေးပြီး အေးဂျင့်ဆီ စာပို့သည်။ သူ့ဘဝအပေါ် အရိပ်မည်းကြီး ထိုးကျမလာခင် ဟိုးရှေး အသင်္ချေကတော့ သူသည် အင်မတန် အောင်မြင်သော ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ စိတ်ဝင်တစား ယဉ်ကျေးပျူငှာသည့် အမူအရာရှိသော်လည်း ကြိုတင်ငွေ အကြောင်း အားနာပါးနာပင် စကားစဖော်မရသော နောက်ဆုံးထုတ်ဝေသူဆီ အေးဂျင့်က စာမူကြမ်းကို ပေးလိုက်သည်။ ထုတ်ဝေသူက အေးဂျင့်ပေးသည့် စာကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီးဖြစ်၍ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ‘ဟုတ်ကဲ့’၊ ‘ကျေးဇူးပါ’ ဟုဆိုသည်။ စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုမှ မခံစားရသည့်နှယ် ထိုစကားကို သူ့ပါးစပ်မှ အလွယ်ကလေး ပြောထွက်၏။

ကောင်လေးက စကားသိပ်မပြောတတ်။ သူ့မျက်နှာက အမြဲတစေ ရှုံ့မဲ့၍ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် မျက်လုံးများက ညှို့မှိုင်းသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်နှယ် မည်းမှောင်နေ၏။ လမ်းက စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဓာတ်ဆီဆိုင်များမှာ ရပ်နားလျှင်တော့ သူ့အသွင်က ယဉ်ကျေးဖော်ရွေသည်။ သူ့အသွင်က အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူကိုမျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင် သလိုမျိုး ရေအိမ်သွားသည့်အခါမှာပင် စိတ်လောနေပုံပေါ်၏။ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူက ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့မြို့အကြောင်း မကြာခဏ စကားဦးသန်းသည့်

ဖုန်းဆိုးမြေ

တိုင် ကောင်လေးက ထိုအကြောင်းပြောဖို့ ငြင်းဆန်တတ်သလို တစ်ခါတလေ ပေါ့တ်လန်းသတင်းစာကို တမင်တကာ ချထားရစ်သည့်တိုင် ယောင်လို့မျှ လှန်မကြည့်ချေ။

စာအုပ်ရေးသားပြီးစီးသောအခါ ဟိုင်းဝေးလမ်းမဘေးက ကမ်းခြေရှိ တဲတစ်လုံးမှာနေပြီး အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာထက် ပိုနွေး၍ အကျွမ်းတဝင် ရှိသော ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲ ရေဆင်းကူးတတ်ကြသည်။ အမှတ်ရစရာ တွေတော့ ကျန်ရစ်မနေခဲ့။ ကောင်လေးသည် အသားတွေ ပိုညိုလာ၏။

ခိုင်ခံ့သော ခေါင်မိုးအောက်မှာနေပြီး တစ်နေ့ထမင်းသုံးနပ် စားရသော်ငြား လူကြီးသည် သူတို့ရောက်ရှိနေသော ဘဝနေထိုင်နည်းအပေါ် သံသယဝင်၍ စိတ်ဓာတ်ကျစပြုလာ၏။ သူသည် ကောင်လေးကို စာသင် ပေးသည်။ ကောင်လေးသည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး ထိုလူငယ်ငယ်က အတိုင်း စာပေမှာ မွေ့လျော်၏။ သို့သော် ဆေးလမ်းစံလော့အကြောင်း ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လို့မရ။ တစ်ခါတလေ ညဘက်၌ အိပ်နေရင်းက ထအော်ပြီး စောင်တွေကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်တတ်သည်။

ထို့နောက် Random House စာအုပ်တိုက်က ကြိုတင်ငွေ ဒေါ်လာတစ်သောင်းနှစ်ထောင်ပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းလာကြောင်း အေးဂျင့်က ပို့လိုက်သည့်စာတစ်စောင် နယူးယောက်မှ ရောက်လာသည်။ စာပေအသင်း ကို ရောင်းရမှာလည်း သေချာသလောက်ရှိ၍ အဆင်ပြေပါ သလားတဲ့။ ပြေပါသည်။

သူသည် ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ အလုပ်ထွက်ပြီး ကောင်လေးနှင့်အတူ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။

(၂)

လော့စ်ပေါတော့စ်ဟူသည် စပိန်လို ‘ရှူးဖိနပ်များ’ ဟုအဓိပ္ပာယ် ရပြီး သမုဒ္ဒရာနှင့် သိပ်မဝေးသော ရွာငယ်လေးတစ်ခု၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအမည်ကြောင့် သူ့စိတ်မှာ တိတ်တဆိတ် ကျေနပ်မိသေး၏။ ထိုရွာကို ခရီးသွားများ လွတ်လပ်စွာ လာရောက်လည်ပတ်လို့ ရသော်လည်း လမ်းက မကောင်း။ သမုဒ္ဒရာမြင်ကွင်းကို သေချာမတွေ့ရသလို စိတ်ဝင်စားစရာ သမိုင်းဝင်အဖြစ်သနစ်များလည်း မရှိချေ။ သမုဒ္ဒရာကို ကြည့်လိုလျှင်

အနောက်စူးစူးသို့ ငါးပိုင်ထပ်သွားရသည်။ ရွာထဲက အရက်ဆိုင်မှာ ပိုးဟပ်များ သောင်းကျန်းလှပြီး ပြည်တန်ဆာဟူ၍ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် အမယ်ကြီး တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။

နေရာကသာ ခေါင်လှသည်မဟုတ်၊ သူတို့ဘဝများကလည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ တည်ရှိမနေသလိုမျိုး ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ ခေါင်းထက်မှာ ဖြတ်ပျံသွားသော လေယာဉ်လည်း မရှိသလောက် ရှားပါးသလို ဖြတ်သန်းခ ကောက်ခံသော အမြန်လမ်းမကြီးလည်း တစ်ခုတလေမျှမရှိ။ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားသုံး မြက်ရိတ်စက်လည်း ဘယ်သူမှ မပိုင်၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားကြ။ ရေဒီယိုတစ်လုံး ရှိသော်လည်း လွှင့်သမျှ လိုင်းအားလုံး စပိန်လိုတွေသာဖြစ်၍ တစ်ခုမှ နားမလည်ဘဲ ဆူညံနေတာသာ အဖတ် တင်သည်။ တေးသီချင်းတွေအားလုံးမှာ အော်ပရာပါပုံရ၍ တစ်ခါတလေ ညဘက်တွင် ဝမ်းမန်းကျက် ကမန်းကတန်းပြောသော လေယူလေသိမ်းမျိုးနှင့် မွန်တာရေးမှ ထုတ်လွှင့်သည့် ပေါ့ပ်ဂီတအစီအစဉ်တစ်ခု လာတတ်သော်လည်း တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်သာ။ အဝေးမှ အသံကြားရသည့် မော်တာစက်ဟူ၍ ရွာခံလယ်သမားတစ်ဦးပိုင် ရှေးဟောင်းထယ်ထိုးစက်တစ်လုံးသာ ထူးထူး ခြားခြားရှိသည်။ လေကြောင်းသင့်လျှင် တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် ညည်းတွား သည့်နယ် ဖွတ်ချက်၊ ဖွတ်ချက်နှင့် အသံဆူဆူကို တစ်ချက်၊ တစ်ချက် ခပ်အုပ်အုပ်ကြားရ၏။ ရေကိုလည်း ရေတွင်းမှ လက်ဖြင့် ငင်ယူကြရသည်။

ပုံမှန်မရှိသော်လည်း တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တော့ ရွာထဲက ဘုရားကျောင်းလေးဆီ စုပြုံသွားကြသည်။ ထိုအခါ၌ ဘာအခမ်းအနား လုပ်မှန်း နားမလည်သော်ငြား သူတို့နှစ်ယောက် အတူသွားတက်ကြသည်။ လူကြီးသည် မွန်းကျပ်သော အပူချိန်နှင့် နေသားတကျ ငိုက်မျဉ်း၍ အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုဆက်ဆံသည့် လေယူလေသိမ်းနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလာသည်။ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့၌ ကောင်လေးသည် ဝတ္ထုအသစ်ရေးနေသော လူကြီးရှိရာ အိမ်နောက်ဖေးက ခနော်ခနဲ့ ပေါ်တီကိုဆီ ထွက်လာပြီး ဘုရားကျောင်းသွားတက်ဖို့ ခင်ကြီးကို ပြောထားကြောင်း မရဲတရဲ ခွင့်လာပန်သည်။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ စပိန်လိုသူတို့ပြောလျှင် နားလည်ပါမလားဟုမေးရာ ကောင်လေးက အဲဒီ လောက်တော့ ရပါတယ်ဟုဆို၏။

လူကြီးသည် မိန်းပြည်နယ် ပေါက်လန်းမြို့သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်

ဖုန်းဆိုးမြေ

မိုင်လေးဆယ်ခရီးကိုသွားကာ တစ်ပတ်လောက် ကြာမြင့်နေတတ်သည့် သတင်းစာကို သွားယူရသည်။ တစ်ခါတလေ သတင်းစာကို ခွေးသေးပန်း ထား၍ ဝါနေတတ်၏။ နှစ်ပတ်ကြာသောအခါ ကောင်လေးက သူ့အား ဆလမ်းစံလော့နှင့် ဗားမွန်ပြည်နယ်ရှိ မန်ဆန်ဟုခေါ်သော မြို့လေးတစ်ခု အကြောင်း စိတ်လိုလက်ရလာပြောသည်။

သူသည် သတင်းစာကို ကောင်လေးဖတ်ဖို့ တမင်ရည်ရွယ်မထား ချေ။ ထိုအထဲက ဆောင်းပါးကြောင့် သူစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းများစွာရှိသည်။ ဆလမ်းစံလော့၏ ဇာတ်လမ်းက ခုထိ မပြီးပြတ်နိုင်သေး။ ပြီးမည့်ပုံလည်း မရ။

နောက်တစ်ရက်တွင် ကောင်လေးက ‘မိန်းပြည်နယ်က တစ္ဆေမြို့ လော’ ဟူသည့် ခေါင်းစီးစာတန်းကိုဖော်၍ သတင်းစာကို လက်မှာ ခေါက်ကိုင်ကာ သူ့ဆီရောက်လာသည်။

ကောင်လေးက

“ကျွန်တော် ကြောက်တယ်”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူက

“ငါ့ရောပဲ”

(၃)

မိန်းပြည်နယ်က တစ္ဆေမြို့လော

Press-Herald အယ်ဒီတာဂျွန်လူးဝစ်ရေးသည်။

ဂျေရုဆလမ်းစံလော့။

ဂျေရုဆလမ်းစံလော့မြို့သည် ပေါ့တ်လန်းမြို့မြောက်ဘက်မှ မိုင်နှစ်ဆယ်ကွာဝေး၍ ကမ်းဘားလန်းမြို့အရှေ့ဘက်ရှိ မြို့ငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် အမေရိကန်သမိုင်းတွင် ချောင်ကျ၍ လူခေါင်သော ပထမဆုံးမြို့ဟုတ်သလို နောက်ဆုံးမြို့လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ သို့သော် အထူးဆန်းဆုံးမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ တစ္ဆေမြို့များမှာ များသောအားဖြင့် ရွှေ၊ ငွေ စသည့် သတ္တုကြောတွေ့ကာ နေချင်းညချင်း

လူဦးရေ တိုးပွားစည်ပင်လာသော်ငြား သတ္တုရိုင်းကုန်ခန်းသွားသည့်အခါ ချက်ချင်းလိုလို လူသူကင်းမဲ့၍ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပြီး စတိုးဆိုင်၊ ဟိုတယ်၊ အလှပြင်ခန်းများ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမေရိကန်အနောက်တောင်ပိုင်းမှာသာ ရှိတတ်ကြသည်။

နယူးအင်္ဂလန်၊ ဗားမွန်ပြည်နယ်ရှိ မန်ဆန်ဟု ခေါ်သော မြို့လေး တစ်မြို့သည်လည်း ဒေသအခေါ် ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့(ဝါ)ဆလမ်းစ်လော့ နည်းတူ လူသူကင်းမဲ့သွားပုံက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှ၏။ ၁၉၂၃ ခုနှစ် နွေရာသီလောက်မှာ မန်ဆန်မြို့မှာ နေထိုင်သူ လူ ၃၁၂ နှစ်ယောက်လုံး မရှိတော့ဘဲ တစ်ပြင်လို ခြောက်ကပ်သွားပုံရသည်။

မြို့လယ်ခေါင်ရှိ လူနေအိမ်နှင့် အသေးစားလုပ်ငန်းအဆောက်အဦး များတွင် နေထိုင်သူတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့သော်လည်း လွန်ခဲ့သော ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်ကအတိုင်း ယနေ့တိုင် ရှိနေဆဲပင်။ အချို့နေရာများတွင် ပစ္စည်းပစ္စယများ မရှိတော့သော်လည်း အိမ်အများစုမှာ လူချည်းသက်သက် လေပြင်းနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားသည့်အလား အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများက ဟန်မပျက် ရှိနေသေးသည်။ အိမ်တစ်လုံးတွင် စားပွဲအလယ်တည့်တည့်၌ ပန်းအိုးတစ်လုံးချကာ ညစာစားဖို့ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။ အိမ်တစ်လုံး၏ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်ထားသည့်အလား စောင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြောင်းပြန်လှန်၍ ခေါက်တင်ထားသည်။ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကောင်တာပေါ် ခေါက်လျက်သား တင်ထားသော အထည်လိပ်တစ်ထပ်နှင့် ငွေရှင်းစက်မှ ကျသင့်ငွေ \$1.22 ဟူသော ပြေစာတစ်ရွက် ထွက်နေသည်။ ငွေသိမ်းအံ့ဆွဲ ထဲ၌ ဒေါ်လာငါးဆယ်နီးပါး မတို့မထိ ကျန်ရှိနေသေးသည်ကိုလည်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိရ၏။

အနီးတစ်ဝိုက်က လူများက ထိုမြို့မှာ သရဲခြောက်၍ လူနေထိုင်လို မရဘဲ အမြဲခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေကြောင်း ခရီးသွားဧည့်သည်များကို ဖျော်ဖြေရေးဆန်ဆန် ပြောပြတတ်ကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေ ပိုရှိသော အကြောင်း တစ်ရပ်မှာ မန်ဆန်မြို့ကို ပေါက်ရောက်သော အဓိကလမ်းမကြီးဟူ၍ တစ်ခု တလေမျှမရှိဘဲ ပြည်နယ်၌ အမေ့ခံထောင့်တစ်နေရာတွင် တည်ရှိနေသော ကြောင့်တည်း။ မေရီဆဲလက်စ်တံတစ်စွေသင်္ဘောကြီးမှလွဲ၍ ရုတ်တရက်ကြီး တစ်ပြင်ဖြစ်သွားခဲ့သော ဤဆန်းကြယ်မှုမျိုးကား မြို့တစ်ရာမှာတစ်မြို့ ရှာတွေ့ နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဖုန်းဆိုးမြေ

ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့လည်း ဤဖြစ်ရပ်နှင့် အလားသဏ္ဌာန် များစွာတူ၏။

၁၉၇၀ ခုနှစ် သန်းခေါင်စာရင်းအရ ဆေလမ်းစ်လော့မှာ နေထိုင်သူ ၁၃၁၉ ယောက်ရှိသည်။ ယမန်နှစ်က သန်းခေါင်စာရင်းထက် ဆယ်နှစ် အတွင်း ၆၇ ယောက်တိတိ တိုးလာ၏။ လူဦးရေ ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် သက်တောင့်သက်သာရှိ တခုတ်တရပြောစရာ နည်းပါးလှသော အဆိုပါ မြို့လေးကို ယခင်နေထိုင်သွားသူများက ‘သလော့’ ဟုတရင်းတနီး ခေါ်တတ်သည်။ ပန်းခြံနှင့် ခရော်ဆန်စိုက်ပျိုးရေးဈေးရှိ မီးပုံပွဲနားတွင် ပုံမှန်စုဝေးတတ်သော သက်ကြီးရွယ်အိုများအနေဖြင့် ၁၉၅၁ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော မီးလောင်မှုသာ ပြောစရာရှိသည်။ ယင်းမှာ အဆင်ခြင်မဲ့ မီးတုတ်ညှိရာမှ စလောင်ခဲ့သော ပြည်နယ်သမိုင်း၏ အကြီးမားဆုံး တောမီးကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲဟူ၍ Ladies' Auxiliary ကိတ်မုန့်ဖုတ်ပွဲနှင့် ဆက်စပ်၍ သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်သတ္တပတ်တွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျင်းပပြု လုပ်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သာ အာရုံစိုက်တတ်သော မြို့ငယ်လေးတစ်ခုမှာ အငြိမ်းစားယူလိုပါက သလော့ကိုသာ ကောင်းကောင်းကြီး ရွေးချယ်နိုင်သည်။ လူဦးရေစာရင်းအရ ၁၉၇၀ ခုနှစ် သန်းခေါင်စာရင်းက ဖော်ပြထားသည်မှာ မိန်းပြည်နယ်ရှိ မည်သည့်မြို့လေးမှာမဆို နှစ်ကာလကြာရှည်စွာ နေထိုင်သူ များနှင့် ကျေးလက်လူမှုဗေဒပညာရှင်များသာရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ ယခင် လူဟောင်းများ၊ ဆင်းရဲသားလူနည်းစုနှင့် အောင်လက်မှတ်လက်ကြားညှပ်ပြီး လုံးဝပြန်မလာတော့သည့် လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ကစ၍ ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့မှာ ပုံမှန်မဟုတ်သည့် အခြင်းအရာတစ်ခု စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းမှာ မျက်စိအောက်မှာပင် လူဦးရေ လျော့ကျ သွားခြင်းတည်း။ ပုံမှန်သဘာဝ အတိုင်းဆိုလျှင် ကြီးမားသော လူဦးရေ အချိုးအစားက သည်လိုနေ့မြင်ည ပျောက် လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိတတ်ချေ။

ယခင်က သလော့မှာ ရဲချုပ်ဟောင်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ သော ပါကင်းစ်ဂေလက်စ်ပီက ကစ်ထရီမြို့မှာ ညီမဖြစ်သူနှင့် အတူနေသည်။ ဆေးဆိုင်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းရှိ ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင် ချားလ်စ်ဂျိမ်းစ်က ယခုအခါ ကမ်းဘားလန်းမြို့မှာ စက်ပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။

ပေါ်လင်းဒစ်ကန်စ်က လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး ရိုဒါကာ လက်စ်က ပေါ့တ်လန်းမြို့ရှိ စိန်မက်သရူးမစ်ရှင်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။
ထို့ကြောင့် ‘ပျောက်မသွားသူများ’ စာရင်းကတော့ ဆက်ရှိနေပေမည်။

ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန်းကြယ်နက်နဲသော အချက်မှာ သူတို့သည် ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့အကြောင်း (အကယ်၍ယင်းမြို့မှာ တစ်ခုခုသာဖြစ်ခဲ့လျှင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို) ပြောပြလိုစိတ်၊ သို့မဟုတ် ပြောပြနိုင်စွမ်း မရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ပါကင်းစ်ဂေလက်စ်ပီက သတင်းထောက်ကို သာမန်ကာလျှံကာကြည့်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိပြီး ‘အဲဒီကနေ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ပေါ့ဗျာ’ ဟုဆိုသည်။ ချားလ်စ်ဂျိမ်းစ်က သူ့လုပ်ငန်း ဆက်လက်မရပ်တည်နိုင်တော့သဖြင့် ထွက်ခဲ့ရသည်ဟုရှင်းပြသည်။ Excellent Caf မှာ နှစ်နှင့် ချီ၍ စားပွဲထိုးသမလုပ်လာသူ ပေါ်လင်းဒစ်ကန်စ် ကတော့ သတင်းထောက် စုံစမ်းမေးမြန်းထားသောစာကို လုံးဝ ပြန်မဖြေ ခဲ့ချေ။ မစ္စွက်ကားလက်စ်ကတော့ ဆေလမ်းစ်လော့အကြောင်း ပြောပြရန် အသေအလဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

အချို့သော လူပျောက်မှုများကိုတော့ သုတေသနအနည်းငယ်၊ ပညာတတ်တို့၏ အတွေးအခေါ်နှင့် ခန့်မှန်းတွက်ချက်လိုရသည်။ ဇနီးသည်၊ သမီးဖြစ်သူနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားသော မြို့ခံအိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင် လောရန့်စ်ခရော့ကတ်သည် ယခုအခါ ပေါ့တ်လန်းမောလ်နှင့် ရှေ့ပင်းစင်တာ ဆောက်လုပ်နေပြီဖြစ်သော ပေါ့တ်လန်းမြို့က မြေနေရာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း အပါအဝင် မေးခွန်းထုတ်စရာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအများအပြားနှင့် မြေကွက်များ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပျောက်ဆုံးစာရင်းထဲ ပါသော ရွှက်စ်မက်ဒူဂဲလ်မိသားစုမှာ အစောပိုင်းနှစ်ကာလက မွေးကင်းစ သားကလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသောကြောင့် ဆက်နေစရာ အကြောင်းနည်းသည်။ သူတို့ကတော့ ဘယ်နေရာမဆို ရောက်နေနိုင်၏။ တခြားသူများမှာလည်း ထိုခေါင်းစဉ်ထဲပါသည်။

ပြည်နယ်ရဲချုပ် ပီတာမက်မီး၏ ပြောကြားချက်အရ

“ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့က လူတွေဆီကို နောက်ကြောင်းလိုက်ဖို့ လွှတ်ထားတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိအောက်မှာ လူပျောက်တာတွေက မိန်းပြည်နယ်မှာ ဒီမြို့တစ်ခုတည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဥပမာ ရွှက်စ်မက် ဒူဂဲလ်ဆို ဘဏ်တစ်ခုနဲ့ ငွေကြေးစီမံခန့်ခွဲရေးရာ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုမှာ အကြွေးတွေ ကျန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ပြောရရင် သူကစိတ်မချရတဲ့ စီးပွားရေး

ဖုန်းဆိုးမြေ

သမားမို့ ခုလိုထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ဒီနှစ် မဟုတ်လည်း နောက်နှစ်လောက်မှာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ခရက်ဒစ်ကတ်ကို ထုတ်သုံးလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျရင် ကွဲခနဲမိမှာပဲ။ အမေရိကားမှာ လူပျောက်တယ် ဆိုတာ ချယ်ရီပိုင်ပန်း သဘာဝအလျောက် ပွင့်သလို ဖြစ်နေကျသဘော တရားတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရွှေ့လျားစနစ်အလေးပေး လူမှုအဖွဲ့ အစည်းထဲ နေနေကြတာ။ တစ်နေရာမှာ ငုတ်ရိုက်တိုင်စိုက်ပြီး အခြေချ၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်နှစ်လောက်ကြာရင် စိုက်ထားတဲ့ငုတ်ကို နှုတ်ပြီး နောက်တစ် နေရာ ရွှေ့သွားကြရော။ တစ်ခါတလေ နောက်ပြောင်းမယ့် လိပ်စာတောင် ပေးခဲ့ဖို့မေ့တတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် သေသွားရင်ပိုဆိုး” ကပ္ပတိန်မက်ဖီး၏ ခေါင်းမာသော လက်တွေ့ဆန်ဆန် စကားလုံးများကို အပထား၍ ဂျေရုဆ လမ်းစံလော့မှာ အဖြေမထုတ်နိုင်သော မေးခွန်းများလည်း ရှိနေသေးသည်။ ပရူဒန်ရှယ်အာမခံကုမ္ပဏီ၏ အမှုဆောင်အရာရှိ ဟင်နရီပတ်ထရီ၊ သူ့ဇနီးနှင့် သားဖြစ်သူတို့မှာ ပျောက်ဆုံးနေသောကြောင့် သေစာရင်းထဲ ထည့်ရန်ခက် နေ၏။ မြို့ခံဆေးမှူး၊ စာကြည့်တိုက်မှူးနှင့် အလှူဖန်တီးရှင်တို့လည်း သေ စာရင်း ထဲပါသည်။ စာရင်းသည် စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းအောင် ရှည်လျားလှ၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်က မြို့များတွင်မူ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် ဒဏ္ဍာရီဇာတ်လမ်းကို စတင်ပြောဆိုနေကြလေပြီ။ ဆေလမ်းစံလော့သည် သရဲခြောက်သည်ဟု ဂုဏ်သတင်းကျော်စောလှ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်မြို့လုံးကို သွယ်တန်းထားသော Central Maine ဓာတ် တိုင်များအပေါ်၌ ရောင်စုံမီးများ လက်နေတတ်သည်ဟု သတင်းရသည်။ သလော့မှာ နေထိုင်သူများကို ယူအက်ဖ်အိုယာဉ်ပျံများက ခေါ်ဆောင်သွား ခြင်းဖြစ်မည်ဟုဆိုလျှင်ပင် ရယ်မိကြမှာ မဟုတ်။ မြို့ထဲမှာ အောက်လမ်းများ လေ့ကျင့်ကြသော ပညာသည်လူရွယ်တစ်စုရှိရာ သည့်အတွက် မြင့်မြတ်သော နယ်မြေ၏ အမြင့်မြတ်ဆုံးမြို့တော်ကို ဘုရားသခင်မျက်မာန်တော် ရှခံရသည် ဟုလည်းဆို၏။ အချို့ကတော့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို ဖယ်ကြည့်လျှင် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဟျူစတန်၊ တက္ကဆက် အစရှိသော ပြည်နယ်များ၌ ပျောက်ဆုံးသွားသော လူငယ်များအား ကြောက်မက်ဖွယ် အစုလိုက် အပြုံလိုက် မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ထားသည်ကိုသာ ရှာတွေ့ခဲ့ကြောင်း သွားသတိရ ကြသည်။

ဆလမ်းစံလော့သို့ အမှန်တကယ် သွားရောက်လည်ပတ်လိုက်

လျှင်တော့ သည်လိုထင်မြင်ကရာ ပြောဆိုကြတာ သိပ်မရှိချေ။ ထိုမြို့မှာ ဖွင့်ထားသည့် လုပ်ငန်းလည်း တစ်ခုမှမကျန်တော့။ နောက်ဆုံးဟူ၍ ဇန်နဝါရီလက ပိတ်သိမ်းသွားသော Spencer's ကုန်မျိုးစုံနှင့် ဆေးအရောင်း ဆိုင်တစ်ခုသာရှိသည်။ ခရော်ဆန်စိုက်ပျိုးရေးသုံးပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်၊ ကုန်မှာဆိုင်၊ ဘာလိုးနှင့် စထရေကာပရိဘောဂဆိုင်၊ Excellent Caf နှင့် စည်ပင်သာယာအဆောက်အဦကိုပင် ပျဉ်ချပ်ရိုက်၍ အားလုံးပိတ်ထား၏။ မူကြိုကျောင်းအသစ်မှာလည်း လူမရှိ။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်က သလော့မှာ တည်ဆောက်ခဲ့သော သုံးမြို့ပေါင်း အထက်တန်းကျောင်းလည်း ထို့အတူ။ ကျောင်းသုံးပရိဘောဂနှင့် စာအုပ်များကို ကျောင်းခရိုင်ထဲက အခြားမြို့များထဲ ပါဝင်သော လူထုဆန္ဒခံယူပွဲကျင်းပရန် ဆိုင်းငံ့ထားသည့် ကမ်းဘားလန်းမြို့က ယာယီသိမ်းဆည်းရာနေရာများသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားသော်ငြား ဆေးလမ်းစံလော့ရှိ ဘယ်ကလေးမှ နောက်စာသင်နှစ်စသည်အထိ တက်ကြမည့်ပုံမရ။ ကလေးလည်းမရှိ။ အစွန့်ပစ်ခံ ဈေးဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်များ၊ လူမနေသော အိမ်များ၊ တောထနေသော ခြံဝင်းများ၊ လူမရှိသော လမ်းသွယ်နှင့် နောက်ဖေးလမ်းများသာရှိသည်။

ပြည်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့အနေဖြင့် ရှာတွေ့လို၊ သတင်းကြားလိုသော လူတစ်ချို့တော့ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာ ဂျေရုဆလမ်းစံလော့မက်သဒစ်ချာချ်ကျောင်းမှ သင်းအုပ်ဆရာ ဂျွန်ဂရော့ဂင်းစ်၊ စိန့်အန်ဒရူးဘုရားကျောင်းမှ ခင်ကြီးဖာသာဒေါ်နယ်ကာလာဟမ်၊ ဆေးလမ်းစံလော့ချာချ်ကျောင်းနှင့် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများမှာ ထင်ရှားသော မြို့ခံမုဆိုးမမေဘဲလ်ဝိုစ်၊ ဂိတ်စ်ချည်မျှင်နှင့်အထည်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်သော မြို့ခံလင်မယား လက်စတာနှင့် ဟာရိယက်ဒါဟမ်၊ မြို့ထဲမှာ ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်ထားသော အီဗာမီလားစသည်။

(၄)

သတင်းစာမှာ အထက်ပါဆောင်းပါးကိုဖတ်၍ နှစ်လကြာပြီးနောက် ကောင်လေးသည် ချားချ်ကျောင်းသို့သွား၍ အရာအားလုံးကို ပထမဆုံးအနေဖြင့် အာပတ်ဖြေဝန်ခံလိုက်သည်။

(၅)

ရွာခံခင်ကြီးသည် ပါးရေနားရေ တွန့်လိပ်သော မျက်နှာနှင့် ဆံဖြူအဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အံ့အားသင့်ဖွယ်ဘဝ၊ စိတ်အားတက်ကြွမှု နှင့်အတူ နေလောင်မျက်နှာပေါ်က သူ့မျက်လုံးများက စူးစိုက်မှုအပြည့်နှင့် အိုင်းယာလန်သားဆန်လှစွာ အပြာရောင်ရှိသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခင်ကြီးက ပေါ်တီကိုမှာ ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်နေ၏။ သူ့ဘေးမှာ ဝတ်စုံပြည့်နှင့်လူတစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ ထိုသူသည် ဆံပင်အလယ်ခွဲကို ဆီလိမ်းထားသဖြင့် ၁၈၉၀ ခုနှစ်များက အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူ ရိုက်ခဲ့သော ကိုယ်လုံးပေါ် ဓာတ်ပုံများထဲက သူ့ကိုယ်သူပင် သွားအမှတ်ရသည်။

ထိုသူက

“ကျုပ်နာမည် ယေရှုဒဲလာရေးမူညော့ပါ။ ဖာသာဂရေကွန်က အင်္ဂလိပ်စကား သိပ်မတတ်တော့ ကျုပ်ကိုဘာသာပြန်ခိုင်းလို့။ ဖာသာဂရေကွန်က ကျုပ်တို့မိသားစုအပေါ် အင်မတန်ကျေးဇူးပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်းတော့ ပြောမပြတော့ဘူး။ သူ့ဆွေးနွေးချင်တာရှိရင် ကျုပ်နှုတ်လုံပါတယ်။ သဘောတူရဲ့လား” ဟုခပ်တင်းတင်းဆိုသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူက

“ဟုတ်ကဲ့” ဟုဆိုကာ မူညော့ကို တစ်လှည့်၊ ဂရေကွန်ကို တစ်လှည့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

ဂရေကွန်က စပိန်လို ပြန်ပြောပြီး ပြုံးသည်။ သူ့မေးရီးမှာ သွားငါးချောင်းသာ ကျန်တော့သော်လည်း သူ့အပြုံးက နေခြည်ပမာ နွေးဖြာ၍ ဝမ်းသာကျေနပ်စရာကောင်းသည်။

“ဖာသာက ပြောတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်မလားတဲ့။ ဂရင်းတီးပေါ့။ အင်မတန် အေးမြတယ်”

“သိပ်ကောင်းပေါ့”

အားလုံးအဆင်ပြေသွားသောအခါ ခင်ကြီးက

“ကောင်လေးက မင်းရဲ့သားမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သူဝန်ခံသွားတာ ထူးဆန်းတယ်။ အမှန်ဆိုရရင် ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့

ဝန်ခံချက်မျိုး ဘုန်းကြီးတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ကျွန်တော်တော့ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး”

ဂရေကွန်က လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်ရင်း

“သူ ငိုတယ်။ နင့်နင့်သည်းသည်းနဲ့ ငိုလိုက်တာ ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒါ သူ့စိတ်လိပ်ပြာထဲကလာတာ။ ဒီဝန်ခံချက်ကြောင့် ကိုယ်တောင့်ရင်ထဲ အသည်းထဲက မေးချင်တာတစ်ခုရှိတယ်၊ မေးလို့ ရမလား”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူက

“ဟင့်အင်း၊ မေးစရာ မလိုပါဘူး။ သူပြောသွားတာ အမှန်တွေချည်း ပါပဲ”

မူညော့ဘာသာပြန်မပြခင် ဂရေကွန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။ ပြီးလျှင် မျက်နှာညှိုးသွား၏။ ဂရေကွန်က ခူးနှစ်ဖက်ကြားမှာ လက်ညှပ်ပြီး ကုန်း၍ စပိန်လို အကြာကြီးပြောသည်။ မူညော့က မျက်နှာ သေနှင့် စူးစိုက်၍နားထောင်၏။

ခင်ကြီးစကားဆုံးလျှင် မူညော့က

“လောကမှာ ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်က အဲလ်ဂရန်ညွန့်က လယ်သမားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်လို အော်သံပြုတတ်တဲ့ ဖွတ်တစ်ကောင် ယူလာဖူးတယ်။ ကျုပ်တို့ သခင်ကိုယ်တော်ရဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ သံပန္နက်ရာတွေရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်းမြင်ဖူးတယ်။ Good Friday ဆိုရင် သူ့လက်နဲ့ ခြေထောက်က သွေးထွက်လာတတ်တယ်။ ဒါဟာ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အမှောင့် ပယောဂ အပလက္ခဏာတစ်ခုပဲတဲ့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကောင်လေးအတွက် လေးလေးနက်နက် သတိပြုစရာပဲ။ အထူးသဖြင့် ကောင်လေးအတွက်ပေါ့။ အဲဒီအရာက သူ့ကို ဝါးမျိုးစားသောက်နေတယ်။ သူပြောချင်တာက...”

ဂရေကွန်က စပိန်လို တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့က ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်ကို နားလည်ရဲ့လားတဲ့”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူက

“ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့။ ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်”

ဂရေကွန်က စပိန်လို ထပ်ပြောပြသည်။

“သူက ခင်ဗျားဘာဆက်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲလို့ မေးတယ်”

ဖုန်းဆိုးမြေ

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူက ခေါင်းကို အလွန်တရာဖြည်းညင်းစွာ ရမ်းခါပြီး

“မသိဘူး”

ဂရေကွန်က စပိန်လို ထပ်ပြောသည်။

“သူက ခင်ဗျားအတွက် ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်တဲ့”

(၆)

တစ်ပတ်ကြာသောအခါ သူသည် ချွေးသံရွဲနှင့် အိပ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုးကာ ကောင်လေးနာမည်ကို အော်ခေါ်၏။ ပြီးလျှင်

“ငါ ပြန်မယ်”

ကောင်လေးသည် ညိုတိုတို ဖြစ်နေလျက်ကပင် သူ့စကားကြောင့် ဖြူဖျော့သွား၏။ လူကြီးက

“မင်း ငါနဲ့လိုက်မလား”

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရဲ့လားဗျာ”

“ချစ်တာပေါ့။ ဘုရားရေ၊ ချစ်တာပေါ့ကွာ”

ကောင်လေးက စဉ်းသဖြင့် လူကြီးက သူ့ကို ဖက်ထားလိုက်၏။

(၇)

သို့တိုင် သူအိပ်မပျော်တော့။ မျက်နှာတွေက နှင်းတောထဲ မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားသည့် ပုံရိပ်တွေလို သူ့အနားမှာ တရစ်ဝဲနေနှင့် အရိပ်ထဲကနေ ချောင်းမြောင်းနေကြသည်။ လေတိုက်၍ တွဲလောင်းကျ နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ခု ခေါင်မိုးနှင့် ရိုက်မိသံ ထွက်လာရာ လန့်ဖျပ်၍ ထခုန်မိသည်။

ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့။

မျက်လုံးကို မှိတ်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားမိသည်။ အားလုံး အစက ပြန်လာပြီ။ တစ်ချက်ကလေး လှုပ်လိုက်သည်နှင့် နှင်းမုန်တိုင်း

လင်းခန့်

သေးသေးလေးထန်သွားတတ်သည့် ဖန်သားစက္ကူဖိတုံးကို မျက်စိထဲ မြင်လာ
တော့မလိုလို။

ဆေလမ်းစ်လော့။

ပထမပိုင်း

မာစတန်စံအိမ်

ဘီလုံးငှက်နှင့် အချို့သော အင်းဆက်ပိုးမွှားများပင် အိပ်မက်မက် တတ်သည်ဟု ယူဆကြပေရာ ပကတိအရှိတရား၏ သတ်မှတ်ချက်အရ ဘယ်သက်ရှိဇီဝရုပ်မျှ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မူမမှန်ဘဲ အချိန်အကြာကြီး ဆက်လက်ရှင်သန် ရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်။ စိတ်လွတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိသော ကုန်းမြင့်စံအိမ်ကား အမှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် တောင်ကုန်းများကို အမှီပြု၍ မိမိဘာသာ ထီးထီးမားမား ရပ်တည်လျက်ရှိ၏။ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်ကြာအောင် ရပ်တည်ခဲ့ပြီးသော ကုန်းမြင့်စံအိမ်သည် နောင်နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်ကြာ အောင်လည်း ရပ်တည်နိုင်စွမ်းပေလိမ့်မည်။ စံအိမ်တွင်းဝယ် အထက်သို့ မြင့်တက်သွားသော နံရံ၊ သပ်ရပ်စွာ စီရိထားသော အုတ်ချပ်၊ ခိုင်ခံ့သော ကြမ်းပြင်၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ပိတ်ထားသော တံခါးတို့နှင့်အတူ တိတ်ဆိတ်မှုက ကုန်းမြင့်စံအိမ်၏သစ်သား၊ ကျောက်သားတို့မှာ မြဲမြံမြဲမြံ လဲလျောင်းငြိမ်သက်နေ၏။ ထိုနေရာမှာ လျှောက်သွားနေသည့်အရာမှာလည်း ဘယ်အရာပင်ဖြစ်ပါစေ တစ်ကိုယ်တည်း သွားလာနေသည်သာ။

ရှာလီဂျက်ဆင်န်၏

The Haunting Of The Hill House ဝတ္ထုမှ

အခန်း တစ်

ဘန်-၁

(၁)

ဂိတ်ဖြတ်သန်းခကောက်ခံသော အမြန်လမ်းမကြီးပေါ် မြောက် အရပ်အတိုင်း မောင်းလာရင်း ပေါ့တလန်းမြို့ကို ကျော်သည်နှင့် ဘန်မီးရှုစံ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိတ်မသက်သာမှုက တဆစ်ဆစ် ထိုးဆွနေသလိုမျိုး စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာသည်။ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်၊ ၁၉၇၅ ခုနှစ် နွေရာသီကာလသည် စိုပြည်စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်၊ ပြာလွင်နူးညံ့သော ကောင်းကင်ကို ချန်ရစ်ကာ ပျော်ပျော်ကြီး ထွက်ခွာသွား၏။ ဖားလ်မောက်သ်မြို့ အကျော်မှာ ကောင်လေး နှစ်ယောက်က ကာဘိုင်သေနတ်ထမ်းလာသည့် နယ် ငါးမျှားတံကိုယ်စီ ပခုံးပေါ် ဟန်ကျပန်ကျတင်ကာ အမြန်လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွား ကြတာကို တွေ့ရ၏။

ယာဉ်ကြောကို ခရီးသွားလမ်းကြောင်းဆီ ပြောင်းဝင်၍ အရှိန် အနှေးဆုံး လျှော့မောင်းကာ ခေါင်းထဲတစ်ခုခုပေါ်လာလို ပေါ်လာငြား မှတ်ဉာဏ်ကို လှုပ်နှိုးကြည့်၏။ စစ်ချင်း ဘာမျှပေါ်မလာ၍ စိတ်ပျက် မသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားသတိပေးသည်။

အဲဒီတုန်းက မင်းက ကိုးနှစ်သားပဲ ရှိသေးတာလေ။ တံတား
အောက်မှာ စီးတဲ့ရေတောင် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ကြာခဲ့ပြီ။ နေရာတွေဆိုတာလည်း
လူတွေလိုပဲ ပြောင်းလဲသွားလောက်ရောပေါ့။

ထိုအချိန်က လေးလမ်းမောင်းအမှတ်(၂၉၅)လမ်းမကြီးပင် မရှိ
သေး။ သလော့မှ ပေါက်လန်းသို့ သွားလိုလျှင် အမှတ်(၁၂)လမ်းမကြီးကနေ
ဖားလ်မောက်သ်ကို အရင်သွား၊ ပြီးမှ အမှတ်(၁)လမ်းမကြီးဆီ ဆက်သွားရ
သဖြင့် အချိန်ကုန်လှ၏။

ပေါက်ကရလေးဆယ်အတွေးတွေ တော်လိုက်တော့။

ဒါပေမဲ့ အတွေးကို ရပ်ဖို့ခက်တယ်။ အထူးသဖြင့်...

လက်ကိုင်ဘားအကွေးနှင့် ဘီအက်စ်အေဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီး
ညာဘက်ယာဉ်မောင်းလမ်းကြောမှ ကျော်တက်သွားသည်။ မောင်းသူက
တီရှပ်နှင့် ချာတိတ်တစ်ယောက်။ နောက်ထိုင်ခုံမှာ နေကာမျက်မှန်အကြီးကြီး
တပ်ထားသော အနီရောင်ဂျာကင်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါသည်။
သူတို့အရှိန်က နည်းနည်းလေးမြန်နေသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်လုံးဖြင့် ဟွန်းကို
တီး၊ ဘရိတ်ကိုနင်းရင်း အကဲပိုပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ကယ်က အရှိန်တင်
မောင်းလိုက်သဖြင့် အိတ်ဇောမှ ပြာမှိုင်းသောမီးခိုးများ ဂူးခနဲထွက်လာပြီး
မိန်းကလေးက သူ့ကို လက်ခလယ်ထောင်ပြသည်။

အရှိန်ကို ရပ်ဖို့ခက်သည်။ အထူးသဖြင့်...

စီးကရက်တစ်လိပ် တောင့်တရင်း ကားကို နဂိုအရှိန်ပြန်မြှင့်
လိုက်သည်။ သူ့လက်များ မဆိုစလောက်တုန်ရီနေ၏။ ဘီအက်စ်အေ
ဆိုင်ကယ်က လျင်မြန်စွာ မောင်းချသွားသဖြင့် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်လုလု
ချာတိတ်တွေတယ်ခက်သည်။

အမှတ်ရစရာတွေ သူ့ဆီ အုံ့လိုက်ကျင်းလိုက် ပြိုကျလာ၏။
သိပ်မကြာသေးခင်က အမှတ်တရတွေ။ ယင်းတို့ကို ခေါင်းထဲက ချက်ချင်း
မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ သူမော်တော်ဆိုင်ကယ်မစီးတာ နှစ်နှစ်လောက်
ရှိပြီ။ ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်စီးဖို့စိတ်ကူးမရှိ။

ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထောင့်မှာ အနီရောင်ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်
သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြည်နူးကျေနပ်သွား၏။ ရှည်လျားမြင့်မားသော
ကိုင်းတောမှ လှမ်းကြည့်လျှင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ဆေးအဖြူ
သုတ်ထားသော အမိုးခုံးနှင့်အနီရောင်စပါးကျီကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ဖုန်းဆိုးမြေ

ယင်းသည် အရင်ကလည်း သည်အတိုင်း၊ ယခုလည်း သည်အတိုင်းပင် မပြောင်းမလဲ တစ်ပုံစံတည်း ရှိနေချေ၏။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာလား မသိ။ ထို့နောက် မြင်ကွင်းက သစ်ပင်များနှင့် ကွယ်သွားသည်။

အမြန်လမ်းမ ကမ်းဘားလန်းမြို့ကို နီးလာသည်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးခဲ့သောအရာတွေ ပိုများလာ၏။ ငယ်ငယ်က ငါးမျှားခဲ့ဖူးသော တော်ဝင်မြစ်ကို ဖြတ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သစ်ပင်များကြားမှ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါ်လာတတ်သော ကမ်းဘားလန်းရွာမြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်။ 'မိန်းပြည်နယ် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေပါစေ'ဟူသော စာတန်းကြီး ဆေးခြယ်ထားသော ကမ်းဘားလန်းရေစင်ကို အဝေးကနေမြင်ရသည်။ ဒေါ်လေး စင်ဒီကတော့ ယင်းစာသားအောက်မှာ 'ပိုက်ဆံဆောင်လာပါ'ဟု ဆေးသုတ်သွားသင့်ကြောင်း အမြဲပြောတတ်၏။

ငါးမိုင်အကွာက အစိမ်းရောင်ဟပ်နေသော ဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ဆီမှာ မူလကရှိခဲ့သော စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပိုမိုကြီးထွားလာပြီး ကားကို အရှိန်တင်လိုက်သည်။

အမှတ် (၁၂) လမ်းမကြီး ဂျေရဆလမ်းစံလော့မြို့ ကမ်းဘားလန်းကောင်တီ

သူ့မှာဝင်နေသော စိတ်ကောင်းများသည် မီးပုံပေါ် ကြိပ်ကပ်လိုက်သော သဲမှုန်များလို ဖွားခနဲလွင့်စင်ကုန်ပြီး ပိန်းပိတ်အောင် မည်းနက်သော အမှောင်ထုသာ ရုတ်တရက် ဝင်လာ၏။ သူ့စိတ်က မီရန်ဒါ နာမည်ကို ပြောထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူကခွင့်မပြု။ ဆိုးဝါးသော အချိန်ကာလတုန်းက ဒါတွေကို သူလိုက်နာခဲ့၊ ရှောင်ရှားတတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခုကတော့ သူ့အပေါ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် အားနှင့်အင်နှင့် လွှမ်းမိုးထား၏။

ငယ်ငယ်က လေးနှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးသော အိမ်တစ်လုံးရှိရာ သည်မြို့လေးဆီ သူဘာပြန်လာလုပ်ပါသလဲ။ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် အရာတစ်ခုခုကို ပြန်လည်ဖမ်းဆုပ်ရယူရန် ကြိုးစားဖို့လား။ ကလေးတုန်းက လျှောက်ခဲ့ဖူးသော လမ်းမတွေက ခရီးသွားဧည့်သည်တွေ လွှင့်ပစ်ခဲ့သော

ဘီယာဘူးခွဲများနှင့် ရှုပ်ပွနေမလား၊ နိုင်လွန်ကတ္တရာဖြောင့်တန်းစွာ ခင်းထားမလား။ ဘယ်လိုပဉ္စလက်အတတ်ပညာမျိုးကို သူမျှော်လင့်လို့ ရနိုင်မလဲ။ သို့သော် ထိုညက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဝေါခနဲ ပြေးဝင်လာသော အဝါရောင်ဗန်ကား၊ ဇနီးသည် မိရန်ဒါအော်သံ၊ ရုတ်တရက် အဆက်ပြတ်သွားပြီးနောက်...။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

ညာဘက်မှာ မြို့ပြင်အထွက်လမ်းကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ ချိန်းဘားလိန်းနှင့် လူဝစ္စတန်အထိ ဆက်မောင်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့နှင့် မြို့အထွက်လမ်းကို ကျော်အောင်မောင်းသွားပြီး နေ့လယ်စာ ဝင်စားသည်။ ပြီးမှ မြို့ဘက် ပြန်ကွေ့သည်။ ဘယ်ကို ပြန်ကွေ့တာပါလိမ့်။ အိမ်ကိုလား။ ရယ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။ သူ့မှာသာ အိမ်ရှိသည်ဆိုလျှင် ဒီမြို့မှာ ရှိတာသာ ဖြစ်၏။ ထိုအိမ်မှာ လေးနှစ်လောက်သာ နေခဲ့ဖူးသော်လည်း ယင်းကသာ သူ့အိမ်ဖြစ်သည်။

ကားကို အချက်မီးပြကာ အရှိန်လျှော့ပြီး အမှတ်(၁၂)လမ်းမကြီးနှင့် ဆက်သွားသည့် အမြန်လမ်းမဆီ ဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း တက်လိုက်သည်။ သည်လမ်းက အခုတော့ မြို့နှင့်ပိုနီးသော ဂျူဒိုက်နာရိပ်သာလမ်းဖြစ်နေပြီ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဘရိတ်ကို ခြေနစ်ဖက်နှင့် နင်းမိသဖြင့် ကားက တုံ့ခနဲခါ၍ရပ်သွားသည်။

ကောင်းကင်ယံသို့ ချီတက်တော့မည့်ဟန်နှင့် အရှေ့အရပ်ဆီ တောင်စောင်းအတိုင်း ပြေပြေကလေးမြင့်တက်သွားသော သစ်ပင်များကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရသည်။ အများစုက ထင်းရှူးပင်တွေဖြစ်၏။ ဤနေရာက ကြည့်လျှင် မြို့လေးကိုမမြင်ရ။ ဟိုးအဝေးမှာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားနှင့်အပြိုင် ချွန်ထွက်နေသည်ကတော့ မာစတန်စံအိမ်၏ မြင်းမိုရ်ပိတ်ခေါင်မိုးပင်။

ယင်းကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေသော သူ့မျက်နှာက ရုပ်စုံမြင်ပြောင်းထဲက မြင်ကွင်းတို့၏ လျင်မြန်သော ပြောင်းလဲမှုမျိုးနှင့် ခံစားချက်မျိုးစုံ ယှက်သန်းလာ၏။

“ဘုရား၊ ဘုရား။ ခုထက်ထိ ရှိနေတုန်းပါလား”ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်မိသည်။

သူ့လက်မောင်းသူ ပြန်ငုံကြည့်တော့ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထနေ၏။

(၂)

သူသည် ဆေလမ်းစ်လော့မြို့ကို ဘေးမှတမင်တကာ ရှောင်ကွင်းပတ်မောင်း၍ ကမ်းဘားလန်းမြို့ထဲ အရင်ဝင်ပြီးမှ အနောက်အရပ်ရှိ ဘန်းစ်လမ်းမကနေ မြို့ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ နည်းနည်းပါးပါး ပြောင်းလဲသွားသော မြင်ကွင်းကို သူအံ့သြသွား၏။ Dell's အမည်ရှိ အရက်ဆိုင်တစ်ခု၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တူးဖော်ထားသော ကျောက်ကျင်း တစ်စုံနှင့် သူမမှတ်မိသော အိမ်အသစ်အနည်းငယ်ရှိသည်။ သစ်မာပင် အမြောက်အမြားကို ပျော့ဖတ်လုပ်ပစ်လိုက်ကြပြီ။ မြို့အမှိုက်ပုံဆီ သွားရာ လမ်းကို ညွှန်ပြသော သံဖြူဆိုင်းဘုတ်ဟောင်းကတော့ ယခင်အတိုင်းရှိနေဆဲ။ ပလက်ဖောင်းလည်း ခုထိဖော်မထားသဖြင့် ချိုင့်ခွက်တွေ၊ အဝတ်ဖွပ် သစ်သားပြားတွေနှင့် ပြည့်နေဆဲ။ အနောက်မြောက်အရပ်မှ အရှေ့တောင်အရပ်ဆီ သွယ်တန်းထားသော စင်နီထရယ်မိန်းဓာတ်အားပေးတာဝါတိုင်များရှိရာ သစ်ပင်များအလယ်မှ Schoolyard Hill ကိုလည်းမြင်ရ၏။ ဂရစ်ဖန် လယ်ကွင်းမှာ စပါးကျီသာ ပိုကြီးလာသော်လည်း ခုထိရှိသေးသည်။ နွားနို့ကို ပုလင်းများဖြင့် ကိုယ်တိုင် ညှစ်ရောင်းသေးလားမသိ။ ‘ဂရစ်ဖန်ကွင်းက နေခြည်နွားနို့’ဟူသော လိုဂိုစာသားအောက်မှာ ပြီးနေသော နွားမတစ်ကောင်ပုံ ပါသည်ကို သွားသတိရတော့ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒေါ်လေးစင်ဒီအိမ်မှာတုန်းက ပြောင်းဖူးမုန့်ကြွပ်တွေပေါ်ထိုနွားနို့တွေ အများကြီး ဆမ်းစားခဲ့ဖူးသည်။

ဘယ်ဘက်ကိုကွေ့၍ ဘရွတ်ခိစ်လမ်းမပေါ်တက်၊ သံကြေးတက်နေသော ဂိတ်တံခါးများနှင့် ဟာမိုနီဟေးလ်သီချင်းကုန်းကို ဝိုင်းပတ်ကာရံထားသော ခပ်နိမ့်နိမ့် အုတ်တံတိုင်းဘေးက ဖြတ်သန်းကာ မာစတန်ကုန်းဟု သိကြသည့် မတ်စောက်သော မြေသားလမ်းဘက် မောင်းသွားသည်။

ကုန်းထိပ်ရှိ လမ်းနှစ်ဖက်ခြမ်းလုံးမှာ သစ်ပင်တွေလဲနေသည်။ ညာဘက်ကို ကြည့်လျှင် မြို့ကိုအပေါ်စီးမှ တည့်တည့်ကြီးမြင်ရပြီး ထိုဘက်ခြမ်းကို သူအရင်ကြည့်၏။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ မာစတန်ခံအိမ်ရှိသည်။ ကားကိုရပ်ပြီး အပြင်ထွက်သည်။

ဟိုအရင်ကနှင့် အတူတူသာ။ ဘာမှမပြောင်းလဲ။ တစ်ခုတလေပင် ကွာခြားတာမရှိ။ မနေ့တစ်နေ့က မြင်ခဲ့ရသည့်နှယ်။

အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲမှာ မြက်ရိုင်းတွေ တောထနေရာ ပေါ်တီကိုရှိရာ

သွားသော ကျောက်ပြားခင်းလမ်းဟောင်းပင် ပျောက်တောက်တောက် ဖြစ်နေ၏။ ပုရစ်သံ တစ်စီနှင့် နံကောင်တွေ ဟိုခုန်သည်ကူး လုပ်နေတာကို မြင်ရသည်။ စံအိမ်ကြီးအသွင်က မသိလျှင် မြို့လေးကို ငုံ့ကြည့်နေသည့်နယ်။ ပျဉ်ချပ်များနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်များ၊ အဆောင်အထပ်အသွယ် သွယ်နှင့် ပြန့်ကားကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း လျော့တိ လျော့ရဲဖြစ်နေသော စံအိမ်ကြီးအသွင်က နှစ်ရှည်လများလူမနေသော အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းများမှာ ရှိတတ်သည့်အတိုင်း နိမိတ်လက္ခဏာမကောင်းသည့် အငွေ့အသက်အပြည့်နှင့်။ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ဆေးရောင်က မီးခိုးရောင်ယူနီဖောင်းနှင့်တူနေသည်။ လေမုန်တိုင်းများဒဏ်ကြောင့် သစ်သားအုတ်ကြွပ်အမိုးပြားတွေ တစ်စစီ ကြွေကျနေသလို ထူထပ်စွာ ကျဆင်းထားသော ဆီးနှင်းများကြောင့် အိမ်ခေါင်မိုးအနောက်ထောင့် ချိုင့်ဝင်နေပုံက ခါးကုန်းကြီးတစ်ယောက် လှဲအိပ်နေသလိုလို။ အိမ်အဝင် လှေကားလက်ရုံးတိုင်မှာ သံရိုက်ထားသော ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုရဆိုင်းဘုတ်ပြားကလည်း စုတ်ပြတ်နေသည်။

မြက်တောထဲဆင်း၊ အဝင်လမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ဝင်ကာ ရူးဖိနပ်နားက ပုရစ်နှင့် နံကောင်တွေ ခါထုတ်၊ ပေါ်တီကိုဆီတက်၍ ဖြစ်က တတ်ဆန်း ပိတ်ထားသော ပျဉ်ချပ်ကြားကနေ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဧည့်ခန်းမထဲဖြစ်ဖြစ် ချောင်းကြည့်ချင်စိတ်က တားဆီးမရဝင်လာ၏။ အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး သော့ခတ်မထားလျှင် အထဲဝင်လို့ရမလား မသိ။

တံတွေးတစ်ချက် မျိုချရင်း စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချခံရသည့်အလား စံအိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခါ စံအိမ်ကြီးကလည်း သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။

ဧည့်ခန်းမဆီ လျှောက်သွားလျှင် ဆွေးမြည့်နေသော နံရံကပ်စက္ကူနှင့် စိုတိစိုဖတ် ပလတ်စတာအနံ့ရမည်။ နံရံတွေထဲမှာ ကြွက်တွေ ဟိုသည် လျှောက်ပြေးနေမည်။ ကြမ်းပြင်မှာ ပြန့်ကျဲနေသော အမှိုက်တွေ ပွရွနေမည် ဖြစ်ရာ စက္ကူဖိတုံးတို့ဘာတို့ တစ်ခုခုတော့ အိတ်ကပ်ထဲ ကောက်ထည့် လာလို့ရသည်။ ဧည့်ခန်းမအဆုံးမှာ မီးဖိုချောင်ဆီမသွားဘဲ ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့ဝင်လိုက်လျှင် အပေါ်တက်သည့် လှေကားတွေ ရှိသည်။ မျက်နှာကြက်မှ နှစ်ချီ၍ကွာကျထားသော ပလတ်စတာဖုန်မှုန့်များကို နင်းတက်ရမည်။ လှေကားက ဆယ့်လေးထစ်တိတိရှိသည်။ နိမိတ်မကောင်းသော နံပါတ်ကို ရှောင်ရှားလို၍ ထပ်ထည့်ထားသော အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်က တခြား

ဖုန်းဆိုးမြေ

ဟာတွေထက်ပိုသေး၏။ လှေကားထိပ်မှ ရပ်ကြည့်လိုက်လျှင် လျှောက်လမ်း အဆုံးမှာ ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ချပ်ရှိသည်။ တံခါးနှင့် နီးလာသည်နှင့်အမျှ တံခါးသည် ပိုပိုကြီးလာသယောင် ထင်ရမည်။ ထိုတံခါးဆီလျှောက်သွားကာ ငွေရောင်မှိန်နေသော တံခါးလက်ကိုင်ဘုဆီ လက်လှမ်း၍...။

စံအိမ်ဆီမှအကြည့်လွှဲကာ ရွှီခနဲ လေတစ်ချက်ချွန်ထုတ်လိုက်သည်။ အခုတော့ မသွားသေး။ နောက်မှ သွားချင်သွားမည်။ လောလောဆယ် ဤနေရာမှာ ရှိနေသေးကြောင်း သိရလျှင် တော်ပြီ။ သူ့ကို စောင့်နေသည်ပဲ။ ကားခေါင်မိုးပေါ် လက်တင်၍ မြို့လေးဘက် လှမ်းကြည့်၏။ မာစတန်စံအိမ်ကို ဘယ်သူကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းထားသလဲ စုံစမ်းရမည်။ ငှားရမ်းလို့ ရမလား မသိ။ မီးဖိုချောင်ကို စာရေးခန်းလုပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်လို့ ရလောက်သည်။ အပေါ်ထပ်တော့ မတက်ရ။

တက်စရာလည်း မလို။

သူသည် ကားထဲပြန်ဝင်ပြီး စက်နှိုး၍ ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့မြို့ဆီ တောင်ကုန်းအတိုင်း မောင်းဆင်းသွားသည်။

အခန်း နှစ်

ဆူဆန်-၁

(၁)

ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းရှည်မှာထိုင်နေစဉ် သူ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေတာ သတိထားမိသည်။ သူမသည် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဖျော့တော့တော့ရွှေရောင်ဆံပင်မှာ ပိုးပဝါတစ်စ ချည်ထား၏။ သူမသည် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေဟန်တူသော်လည်း ပုံကြမ်းဆွဲစာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် မီးသွေးခဲတံလိုလို ခဲတံတစ်ချောင်း ဘေးချထားသည်။ စက်တင်ဘာ ၆ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ဖြစ်ပြီး ပထမဆုံး ကျောင်းတက်ရသည့် နေ့လည်း ဖြစ်သောကြောင့် ပန်းခြံကပဉ္စလက်ဆန်ဆန် လူရှင်းနေ၏။ လသားအရွယ် ကလေးအမေများသာ ဟိုတစ်ယောက်သည်တစ်ယောက် ရှိပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုအနည်းငယ်က အာဇာနည်ကျောက်တိုင်နားမှာ ထိုင်နေ၏။ မိန်းကလေးက အဲဒီအိုကြီးတစ်ပါး၏ အရိပ်ထဲမှာထိုင်နေတာ ဖြစ်သည်။

သူမက တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်းက သူ့ကိုတွေ့သောအခါ အထိတ် တလန့်အမှုအရာ မျက်နှာမှာဖြတ်ပြေးသွားပြီး စာအုပ်ဆီ ငုံ့ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုပြန်မော့ကြည့်ပြီး ထလိုက်တာကောင်းမည်ဟု တွေးလိုက်ဟန်နှင့် ထရပ်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ထိုင်၏။

သူက ထိုင်ရာမှထကာ သူ့စာအုပ်သူလက်မှာကိုင်၍ လျှောက်သွား၏။ ယင်းမှာ ကောင်းဘို့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

သူက

“ဟဲလို၊ ကိုယ်နဲ့မင်းက အသိတွေများလား”ဟု အသာနှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ သူမက

“ဟင့်အင်း။ ဟိုလေ...၊ ရှင်က ဘန်ဂျမင်မီးရုစ်မဟုတ်လားဟင်”

သူက မျက်ခုံးပင့်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမက သူ့အား စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိ၊ မရှိ အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့အကြည့်ကိုရှောင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားသလိုမျိုး ဟီးခနဲ ထရပ်သည်။ သူမကိုကြည့်ရတာ ပန်းခြံထဲက သူစိမ်းအမျိုးသားများနှင့် စကားပြောလေ့ရှိပုံမရ။

သူမက ပေါင်ပေါ်က စာအုပ်ကို မြှောက်ပြရင်း

“ကျွန်မက သရဲမြင်ရတယ်မှတ်နေတာ”

မျက်နှာဖုံးနှင့် စာမျက်နှာကြားမှာ ‘ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့ပြည်သူ့ စာကြည့်တိုက်’ ဟု တံဆိပ်တုံးထုထားသည်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ‘လေအက’ဟူသော သူရေးသည့် ဒုတိယမြောက်ဝတ္ထုဖြစ်၏။ သူမက စာအုပ်နောက်ကျောဖုံးက သူ့ဓာတ်ပုံကိုပြသည်။ ထိုပုံက လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကပုံဖြစ်၏။ ကလေးဆန်သော မျက်နှာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တည်တံ့သောအသွင်နှင့် မဟူရာစိန်လို မျက်လုံးများ။

သူက

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”ဟု နောက်လိုက်သော်လည်း ဟောကိန်းတစ်ခုကို အပြောင်အပြက်လုပ်မိသလိုမျိုး တစ်မျိုးကြီးခံစားရသည်။ သူတို့နောက်တွင် ဆော့ဖို့လုပ်ထားသည့် ရေကန်လေးထဲ ရေတပြန်းဖြန်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားနေကြသော ကလေးများရှိသည်။ မိခင်တစ်ယောက်က ‘ညီမလေးကို သိပ်အမြင့်ကြီးရောက်အောင် ဒန်းလွှဲမပေးနဲ့၊ ရော့ဒီ’ဟု လှမ်းပြောသည်။ ညီမလေးက ကောင်းကင်ဆီ တက်ရန် ကြိုးစားနေသလိုမျိုး ဂါဝန်လေး တဝဲဝဲနှင့်ဒန်းစီးနေ၏။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ

သည်အခိုက်အတန့်ကို ကွက်၍သတိရမိသည်။ လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ တောက်လောင်စရာ အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှမရှိလျှင် သည်လိုခဏတာ အချိန်လေးပင် မှတ်ဉာဏ်ထဲသို့ လျော့ခန့်ဝင်သွားတတ်၏။

မိန်းကလေးကရယ်ကာ စာအုပ်ကိုကမ်းပေးရင်း

“လက်မှတ်ထိုးပေးမလားဟင်”

“စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်ပေါ်မှာ ထိုးပေးရမှာလား”

“တခြားတစ်အုပ် အစားပြန်ဝယ်ပေးလိုက်မှာပေါ့”

သူက အနွေးထည်အိတ်ကပ်ထဲက ခလုတ်နှိပ်ခဲတံတစ်ချောင်း ထုတ်ကာ စာရွက်ဗလာပေါ်တင်ပြီး

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဆူဆန်နော်တန်ပါ”

‘ပန်းခြံထဲက အလှဆုံးကောင်မလေး ဆူဆန်နော်တန်အတွက်၊ နွေးထွေးမှုများစွာဖြင့် ဘန်မီးရှစ်’ဟု စဉ်းစားမနေဘဲ ခပ်သွက်သွက် ရေးချ လိုက်ပြီး လက်မှတ်အောက်မှာမျဉ်းသား၍ ရက်စွဲပါ ထည့်ရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်ပြန်ပေးကာ

“ဒီစာအုပ်က လက်ကျန်ပြတ်သွားပြီဆိုတော့ လောလောဆယ် ခိုးမှပဲရတော့မယ်”

ဆူဆန်က ချီတုံချတုံနှင့်

“နယူးယောက်က စာအုပ်သမားတွေဆီကနေတော့ တစ်အုပ် လောက်ရမှာပါ။ အရမ်းကောင်းတဲ့ စာအုပ်ပဲဟာ”

သည်တစ်ကြိမ်မှာ သူ့ကိုခုနုကထက် ခပ်ကြာကြာလေး ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါဗျာ။ ခုနေ ချရေးကြည့်ရင် ထုတ်ဖြစ်ပါ့မလားတောင် မသိဘူး”

“စာကို ခဏခဏချရေးတာပဲလား”

“အင်းပေါ့၊ ခုတော့ ရပ်ဖို့ကြိုးစားနေပါတယ်”

ဆူဆန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တည်း ပြုံးပြီး နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြသည်။ ထိုအခါမှ သဘာဝပိုဆန်သွား၏။ နောက်တော့မှ သူတို့ အဖြစ်ကို လွယ်ကူချောမွေ့လှချည့်ဟု ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။

ဆူဆန်က

ဖုန်းဆိုးမြေ

“ကွန်ဝေးရဲ့သမီးလည်း ဖတ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို သိပ် ကြိုက်တယ်။ ဒီလိုပြောတာမျိုးတွေ တစ်ချိန်လုံး ကြားရမှာပဲနော်”

“နည်းတော့ နည်းပါတယ်”ဟု အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်သည်။

မီရန်ဒါလည်း ထိုစာအုပ်ကို သိပ်သဘောကျသည်။ ကော်ဖီဆိုင် အတူထိုင်သော မိတ်ဆွေအများစုကတော့ မယုတ်မလွန်သာ ဖြေကြပြီး ဝေဖန်ရေးဆရာအများစုကတော့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မရှိ၊ အာသာဖြေစရာ သာပါသည်ဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆိုကြ၏။

“ဪ၊ ကျွန်မကတော့ တကယ်ကြိုက်တာပါရှင်”

“အသစ်ထွက်တဲ့ တစ်အုပ်ကော ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဘီလီကတော့ ဆက်လုပ်တဲ့လား။ မဖတ်ရသေးဘူး။ ဆေးဆိုင်က မစ္စကူးဂန်ကပြောတာတော့ ဇာတ်လမ်းသွက်ပေမဲ့ အညှီအဟောက်တော့ မကင်းဘူးဆိုပဲ”

“အမယ်လေး၊ အဲဒါ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရေးထားတာခင်ဗျ။ ဘာသာစကားအနေနဲ့ ကြမ်းပေမဲ့ ပညာမတတ်တဲ့ တောသားတွေအကြောင်း ရေးတဲ့အခါ ဟိုဒင်း...။ ဒီလိုလုပ်၊ မင်းကို ရေခဲမုန့်ဝယ်ကျွေးပါရစေ”

သူမက တတိယအကြိမ် သူ့ကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြပြီး

“ကျွေးလေ။ ကျွန်မလည်း တစ်ခွက်လောက် စားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ Spencer ဆိုင်မှာ အဲဒါကောင်းတယ်”

ယင်းမှာ သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းအစဖြစ်သည်။

(၂)

ဘန်က အဖြူရောင်ယူနီဖောင်းပေါ် အနီရောင်ဖုန်သုတ် အဝတ် တစ်ထည် လွှားတင်ထားသော အရပ်ရှည်ရှည်ပိန်ပိန်ပါးပါး မိန်းမကို ကြည့်ကာ လေသံနှိမ့်၍

“အဲဒါ မစ္စကူးဂန်လား”

သူမသည် လှိုင်းတွန့်ဆံပင်ကို ဆေးအပြာချွတ်၍ စတက်ကေ ညှပ်ထား၏။

“သူပေါ့။ သူ့မှာ လက်တွန်းလှည်းလေးတစ်စီးရှိတယ်။ ကြာသပတေး

ညတိုင်း စာကြည့်တိုက်ဆီ စာအုပ်လှည်းတွန်းသွားပြီး အရန်ကတ်တွေ ဖြည့်တော့တာပဲ။ မစ္စတစရက်ချာဆို အရမ်းစိတ်ဆိုးတာ”

ဆိုဒါဖြည့်စက်နားက အနီရောင်သားရေရုံမှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ကြသည်။ သူက ချောက်လက်ဆိုဒါ၊ ဆူဆန်က စတော်ဘယ်ရီဆိုဒါ သောက်သည်။ Spencer သည် ဒေသခံဘတ်စ်ကားများလည်း ပြေးဆွဲ သောကြောင့် သူတို့ထိုင်နေရာမှ လမ်းကြည့်လျှင် ခေတ်ဟောင်းပုံအလှဆင် ထားသော မုခ်ဦးခုံးအောက်ကိုကျော်၍ waiting room ကို မြင်ရ၏။ ထိုနေရာတွင် လေတပ်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် လူငယ်တစ်ဦး ဆုကွေ့တစ်လုံး ဘေးချပြီး အဖော်မဲ့စွာ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ခြေဆင်း၍ထိုင်နေသည်။

ဆူဆန်က သူကြည့်ရာကို လိုက်ကြည့်ကာ

“သူ့ပုံက သွားရမဲ့နေရာကို မသွားချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်နော်”

ဘန်က

“ခွင့်ရက်ကုန်သွားလို့နေမယ်”ဟု ဆိုကာ ဆူဆန်ကသူ့အား တပ်ထဲ ဝင်ဖူးသလားဟု မေးမလားမသိဘူးဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် ယင်းအစား သူမက

“ဒီရက်ပိုင်း ကျွန်မလည်း ဆယ်နာရီခွဲကား စီးစရာရှိတယ်။ ဆေလမ်းစ်လော့ကို နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့။ အဲဒီကျ ကျွန်မလည်း အဲဒီ ကောင်လေးလို မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“နယူးယောက်ကို သွားဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်၊ မရပ်နိုင် ကြည့်ရတာပေါ့”

“ဒီမှာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆူဆန်က ပခုံးတွန့်၍

“သလော့ကို ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးတွေက သိတယ်မလား။ သူတို့က ကျွန်မကိုအမြဲတမ်း မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတော့ ကသိ ကအောက်ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သလော့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကောင်းကောင်းလည်း ရှိမှာမှမဟုတ်တာ”ဟု ဆိုကာ ခေါင်းငုံ့၍ပိုက်ပြန်စုပ်သည်။

သူမ၏လည်တိုင်သည် ညိုစိမ့်စိမ့်နှင့်လှပ၏။ ဝတ်ထားသော တံဆိပ်ရိုက်တီရှပ်က ကိုယ်နေဟန်ထား ပြေပြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ဖုန်းဆိုးမြေ

ဘန်က

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ရှာနေတာလဲ”

ဆူဆန်က ပခုံးတွန့်၍

“ကျွန်မဘော်စတွန်တက္ကသိုလ်ကနေ ဘီအေဘွဲ့ ရထားတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ စာရွက်ပေါ် ရိုက်ထားသလောက်တော့ မတတ်ဘူးပေါ့လေ။ အနုပညာမေဂျာ၊ အင်္ဂလိပ်စာမိုင်နာ။ နှစ်ခါတိတိ မိုက်ခဲ့တာပေါ့ရှင်။ ပညာတတ်ငှားစာရင်းဝင်ဖို့တော့ ကွက်တိပဲ။ ရုံးခန်းတောင် အလှမဆင် တတ်ဘူး။ ကျွန်မနဲ့အတူတူ အထက်တန်းပြီးသွားတဲ့ မိန်းကလေးတချို့ဆို စက္ကတ္ထရီတွေဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကျွန်မမှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စာစီနေရတုန်း”

“ဒီလိုဆို ဒီကထွက်ပြီး ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဪ...၊ စာအုပ်တိုက်တစ်ခုခုတော့ သွားရမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တို့၊ ကြော်ငြာတို့လို ပုံဆွဲစရာ၊ ခိုင်းစရာ လူတစ်ယောက်ယောက် အမြဲလိုတတ်တဲ့ နေရာတွေပေါ့။ ဒီလောက်တော့ လုပ်တတ်ပါတယ်။ Portfolio လည်း ရှိပါတယ်”ဟု ယောင်ဝါးဝါးပြောသည်။

ဘန်က

“ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ အလုပ်တွေဘာတွေရောရှိလား”ဟု အသာ မေးကြည့်၏။

“ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...”

“ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ အလုပ်မရှိဘဲနဲ့တော့ နယူးယောက်ကို မသွားပါနဲ့။ ကိုယ်ပြောတာယုံ။ ခြေတိုဖိနပ်ပါးတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

ဆူဆန်က မသက်မသာ ပြုံးရင်း

“ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား”

“ကိုယ့်မြို့မှာကိုယ် ဈေးရောင်းဖူးလား”

ဆူဆန်က ထရယ်ပြီး

“ဪ ရောင်းဖူးတာပေါ့။ Cinexကော်ပရေးရှင်းကို အကြီးအကျယ် ရောင်းခဲ့တာ။ ပေါ့တယ်လန်းမြို့မှာ သုံးထပ်ရပ်ရှင်ရုံအသစ်ဖွင့်တော့ လော်ဘီက အက်ကြောင်းရာတစ်ခုမှာချိတ်ဖို့ ပန်းချီကားဆယ်နှစ်ချပ်ဝယ်တယ်။ ဒေါ်လာ ခုနစ်ရာရတာနဲ့ ကားလေးတစ်စီး ငွေလက်ငင်းချေဝယ်လိုက်တယ်”

“နယူးယောက်မှာ ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခုငှား၊ တစ်ပတ်လောက်

ဖြစ်ဖြစ်နေပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်တိုင်း၊ စာအုပ်တိုက်တိုင်းကို portfolio နဲ့ လိုက်လျှောက်ကြည့်။ ခြောက်လလောက် ကြိုအပျိုင့်မန့်ယူထားမှ အယ်ဒီတာ တွေ၊ ကိုယ်ရေးအရာရှိတွေရဲ့ ပြက္ခဒိန်ပေါ်ရောက်မှာ။ အဲဒီမှာ မရမက တွယ်ကပ်နေဖို့တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့ကွာ”

ဆူဆန်က ပိုက်ဖြုတ်၍ ရေခဲမုန့်ကို ဇွန်းဖြင့်မွှေရင်း

“ရှင်ကျတော့ဧရာ။ လူဦးရေ ထောင့်သုံးရာလောက်ပဲရှိတဲ့ မိန်းပြည်နယ်၊ ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဘန်က ပခုံးတွန့်ကာ

“ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးမလို့လုပ်နေတာလေ”

ဆူဆန်က တစ်မူဟုတ်ချင်း စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်သွားကာ

“သလော့မှာ ရေးမှာလား။ ဘာအကြောင်းလဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာရေးတာလဲ။ ရှင်က...”

သူက ဆူဆန်ကို ခပ်အေးအေးကြည့်ကာ

“အရည်တွေ စီးကျကုန်ပြီ”

ဆူဆန်က

“ရှင်...။ ဪ ခေါ်ရီး”ဟု ဆိုကာ ဖန်ခွက်အောက်ခြေကို လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်နှင့် သုတ်ရင်း

“စကားနှိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျင့်ဝတ်အရ တကယ်တော့ လျှောက်မမေးသင့်ဘူးနော်”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးလေ။ စာရေးဆရာတိုင်းက သူတို့ စာအုပ်အကြောင်း ပြောပြချင်ကြတာချည်းပါ။ တစ်ခါတလေ ညဘက် အိပ်ရာထဲ လှဲနေရင်း ပလေးဘွိုင်းမဂ္ဂဇင်းအင်တာဗျူးမှာ ကိုယ့်အကြောင်း မေးရင် ဘာပြောရမလဲပြင်နေတာ။ အချိန်ဖြုန်းတာပေါ့လေ။ သူတို့က တော်တော်ပေါက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေကိုပဲလုပ်ကြတာပါ”

လေတပ်သားကောင်လေးက မတ်တပ်ထရပ်သည်။

ဘန်က

“ကိုယ်ကလေးဘဝတုန်းက ဆေလမ်းစ်လော့မှာ လေးနှစ်လောက် နေဖူးတယ်။ ဘန်းစ်လမ်းမနားမှာပေါ့”

“ဘန်းစ်လမ်းမ ဟုတ်လား။ အဲဒီနေရာမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းလေးတစ်ခုနဲ့ ရွှံ့တောတွေကလွဲလို့ ဘာမှလည်းမရှိဘဲနဲ့။ သင်္ချိုင်းကုန်းကိုတော့ ဟာမိုနီ

ဖုန်းဆိုးမြေ

ဟေးလ်လို့ ခေါ်တာပဲ”

ဘန်က ဆိုဒါဖြည့်စက်နောက်က မှန်မှာပေါ်နေသော သူ့မျက်နှာသူ တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ကိုယ်က ဒေါ်လေးစင်ဒီနဲ့နေတာ။ စင်သီယာစတိုဝင်စ်လေ။ အဖေ ဆုံးပြီးတော့ အမေကလည်း အင်း...၊ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာ မျိုးပေါ့လေ။ အဲဒါနဲ့အမေက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဒေါ်လေးလက် အပ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်လေးကကိုယ့်ကို လောင်းအိုင်လန်းမြို့ဆီ ဘတ်စ်ကားနဲ့ တင်ပေးလိုက်တယ်။ တောမီးကြီးလောင်ပြီး တစ်လလောက် ကြာတော့ အမေ့ကိုဒေါ်လေးကပဲ လိုက်ပို့တယ်။ အမေ့ဆီက ထွက်လာ ရတော့မိတယ်။ ဒေါ်လေးစင်ဒီနဲ့ ဂျေရုဆလမ်းစံလော့ကနေ ထွက်လာရတော့ ကားပေါ်တင်မိတော့တာ”

ဆူဆန်က

“ကျွန်မက မီးလောင်တဲ့နှစ်မှာမွေးတာ။ ဒီမြို့မှာ အဆိုးဆုံးအဖြစ်ကြီး ဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်မကတော့ အိပ်လို့ပေါ့”

ဘန်က ရယ်ကာ

“ပန်းခြံမှာတွေးမိတုန်းကထက် ခုနစ်နှစ်လောက် ပိုကြီးတာပဲ”

ဆူဆန်က ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်

“တကယ်ပြောတာလား။ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့နော်။ ရှင့်ဒေါ်လေး အိမ်က မီးထဲပါသွားတာနေမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီညဟာ ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အရှင်းလင်းဆုံး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ အိန္ဒိယလုပ် ရေပိုက်ကြီးတွေသယ်လာတဲ့ လူတချို့က အိမ်တံခါးဝ ရောက်လာပြီး ကိုယ်တို့ကို ထွက်ကြတော့လို့ပြောတယ်။ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒေါ်လေးစင်ဒီက ဟိုပြေးလိုက်၊ ဒီပြေးလိုက်နဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးပြီး ဟတ်ဒ်ဆန်ကားထဲထည့်တယ်။ ဘုရားရေ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ညပဲ”

“အိမ်ကို အာမခံထားလား”

“ဟင့်အင်း။ ငှားနေတာ။ တီဗီကလွဲလို့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ကားထဲပါတယ်။ တီဗီကို မကြည့်သေးတယ်။ ခုနစ်လက်မဖန်သားပြင်နဲ့ picture tube ပေါ်မှာ မှန်ဘီလူးပါတဲ့ Video King လေ။ ကြည့်ရဆိုးပါတိ သနဲ့။ ပြီးတော့ Kitty the Clown နဲ့ လယ်ယာသတင်းတွေ၊ ကျေးလက် ဂီတတွေ အများကြီးလာတဲ့ လိုင်းတစ်ခုပဲမိတယ်”

ဆူဆန်က တအံ့တဩနှင့်

“ဒါကိုရှင်က စာအုပ်ရေးဖို့ ဒီပြန်လာတယ်နော်”

ဘန် ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်။ မစ္စကူးဂန်က စီးကရက်တောင့်ကို ဖောက်ကာ ငွေရှင်းစက်နားက စင်မှာဖြည့်သည်။ ဆေးရောင်းသည့် မစ္စတာ လာဘရီးက ဆေးကောင်တာအမြင့်ကြီးနောက်မှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို တောင့်တောင့်ကြီး လျှောက်သွားနေ၏။ လေတပ်သားကောင်လေးက ရေအိမ်သွားသည့် ကားဆရာကို ဘတ်စ်ကားတံခါးနားမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။

ဘန်က

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရော ဒီမြို့မှာ မွေးတာပဲလား”ဟု ဆိုကာ ဆူဆန်အား ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်နှာတည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

မြင့်မားကြော့ရှင်းသော ညိုစိမ့်စိမ့်နဖူးပြင်၊ ရိုးသားပွင့်လင်းသော အပြာရောင်မျက်လုံးနှင့် ဆူဆန်မျက်နှာကျက် အတော်လှ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်

“ဒါဆို မင်းလည်းသိမှာပေါ့။ ကိုယ်ချာတိတ်အရွယ်မှာ ဆေလမ်းစ် လော့က အမြဲခြောက်လှန့်ခဲ့တာ။ ဒီပြန်လာတော့လည်း အရင်နဲ့ မတူတော့မှာ ကြောက်လို့ ကျော်သွားဦးမလို့”

“ဒီမှာက ပြောင်းလဲသွားတာ သိပ်မှမရှိဘဲ”

“ငယ်ငယ်က ဂါဒန်နာတို့နဲ့ စိမ့်တောထဲမှာ စစ်တိုက်တမ်း ကစား လေ့ရှိတယ်။ ရွှံင်ရယ်အိုင်နားမှာ ပင်လယ်ဓားပြလုပ်တမ်းဆော့တယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ တူတူပုန်းတမ်း ကစားတယ်။ ဒေါ်လေးစင်ဒီဆီက ထွက်လာ ပြီးတဲ့နောက် အမေနဲ့ကိုယ် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားခဲ့ကြသေးတယ်။ ကိုယ့်အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်မှာ အမေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေ သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တတ်နေပြီ။ အဲဒီတုန်းက ခံစားချက်မျိုး ခုဒီမှာ ကြုံရတယ်။ ခုထိ အဲဒီလို ခံစားရတုန်းပဲ။ မြို့က အဲဒီလောက်လည်း ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ ရွှံင်တနာရီပိတ်သလမ်းပေါ်က လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ရေခဲပြင်ပါးပါးတစ်လွှာကို ဖောက်မြင်ရသလိုပဲ။ မင်းငယ်ငယ်ကလည်း အဲဒီလိုမြင်ဖူးမှာပေါ့။ နိုဝင်ဘာလမှာ မြို့ရေလျှောင်ကန်ထိပ်က လှမ်းကြည့်ရင် တွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်း လိုပဲ။ မြူတွေ ဆိုင်း၊ လှိုင်းတွေ ထပြီး တချို့နေရာတွေဆို ဘယ်လမ်းက

ဖုန်းဆိုးမြေ

သွားလို့ဘယ်ရောက်မယ် မသိတော့သလိုမျိုး။ အများစုကတော့ နဂိုအတိုင်း ရှိနေတုန်းပါပဲ”

ဘန်ကပြောပြီးမှ သူ့ဘာသာအံ့ဩကာ ရပ်သွားသည်။ သူ့အကြာကြီး မိန့်ခွန်းခွေလိုက်သည်။

ဆူဆန်က

“ရှင်စကားပြောတာ စာအုပ်ထဲကလိုပဲနော်”ဟု တအံ့တဩ ချီးမွမ်းသည်။

ဘန်က ရယ်ကာ

“အရင်က အဲဒီလို တစ်ခါမှမပြောဖူးပါဘူး။ ဒီလောက်လည်း အသံ မကျယ်ဘူး”

“ရှင့်အမေဆုံးပြီးတော့ ဘာလုပ်သလဲ”

“ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်သွားတာပေါ့...”ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေကာ

“...ရေခဲမုန့် စားဦး”

ဆူဆန်က ရေခဲမုန့်စားပြီး ခဏကြာမှ

“တချို့အရာတွေတော့ ပြောင်းသွားတယ်။ မစ္စတာစပန်ဆာဆုံးတယ်။ ရှင်သူ့ကို မှတ်မိလား”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။ ကြာသပတေးညဆို ဒေါ်လေးစင်ဒီက မြို့ထဲ ဆင်းပြီး Crossen's စတိုးမှာ ဝယ်ခြမ်းတယ်။ ဒီမှာ root beer တစ်ခွက် လာတိုက်တယ်။ ရိုချက်စတာ root beer အစစ်နော်။ ပြီးတော့ ငါးပြားစေ့ တစ်စေ့ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ပတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုပေးတယ်”

“ကျွန်မသိတတ်စအရွယ်မှာ ဆယ်ပြားစေ့ သုံးနေပါပြီ။ သူ့အမြဲ ပြောနေကျ စကားကိုရော မှတ်မိသေးလား”

ဘန်က ရှေ့ကိုကုန်း၍ သွက်ချာပါဒလိုက်နေပုံမျိုး ပါးစပ်ကိုရွဲ့၊ လက်ကို အဆစ်အမြစ်ရောင်နာ ခံစားနေသလိုမျိုး ကွေးကာ

“အဲဒီဘီယာတွေက မင်းရဲ့ဆီးအိမ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မယ် ကောင်လေး”ဟု တိုးတိုးလေးကပ်ပြောသည်။

ဆူဆန်ထရယ်သံက ခေါင်းအထက်မှာ ဖြည်းညင်းစွာ လည်နေသော ပန်ကာသံထက် ကျယ်သွားသဖြင့် မစ္စကူးဂန်က စပ်စုဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့် သည်။

“ကျွန်မကိုကျ ကောင်မလေးလို့ ပြောတာကလွဲရင် အဲဒီအမူအရာ

အတိုင်း တစ်ထပ်တည်းပဲ”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရွှင်မြူးစွာ ကြည့်ပြီး ဘန်က

“ဆိုတော့ ဒီည ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမလား”

“ကြည့်မယ်လေ”

“အနီးဆုံးက ဘယ်မှာလဲ”

ဆူဆန်က တခစ်ခစ်ရယ်ကာ

“ဘယ်မှာ ရှိရမလဲ၊ လော်ဘီမှာ ဆူဆန်နော်တန်ရဲ့ မေ့မရနိုင်တဲ့ ပန်းချီကားတွေ အလှဆင်ထားတဲ့ ပေါ့လန်းမြို့က The Cinex ပေါ့”

“ဒီအပြင် ဘယ်နေရာမှာ ရှိသေးလဲ။ ဘာရုပ်ရှင်မျိုး ကြိုက်လဲ”

“အနောက်ကနေ ကားနဲ့လိုက်လာတာမျိုး ရင်ခွန်စရာ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုခုပေါ့”

“အိုကေ။ နော်ဒီကာရုံကို မှတ်မိလား။ မြို့ထဲမှာ ခုထိရှိသေးတယ်”

“မှတ်မိတာပေါ့။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်က ပိတ်လိုက်ပြီလေ။ အထက်တန်း တက်တုန်းက အတွဲကိုယ်စီနဲ့ သွားကြည့်တတ်တယ်။ ကားမကောင်းရင် ပိတ်ကားကို ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်ဘူးတွေနဲ့ လှမ်းပစ်ခဲ့ကြတာ။ တခြားသူ တွေတော့ အဲဒီလို လုပ်နေကျပဲ”ဟု ဆိုကာ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“Republic ထုတ်လုပ်ရေးက ကားဟောင်းတွေ အတွဲလိုက်ကြီး ပြတတ်တယ်လေ။ Rocket Man တို့၊ The Return of Rocket Man တို့၊ Crash Callahan and the Voodoo Death God တို့။”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ မမွေးသေးဘူးရှင်”

“အခု အဲဒီနေရာ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“ခုတော့ လာရီခရော့ကတ်ရဲ့ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်ရုံးခန်း ဖြစ်နေပြီလေ။ ကမ်းဘားလန်းမြို့က drive-in ရုပ်ရှင်ကြောင့် ရုံပိတ်လိုက် ရတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒါရယ် တီဗီတွေ ပေါ်လာတာရယ်ပေါ့”

နှစ်ဦးသား အတွေးကိုယ်စီနှင့် ခဏတိတ်သွားသည်။ ဂရေးဟောင်း ခွေးရုပ်နာရီက ၁၀ နာရီ ၄၅ မိနစ်ဟု ပြနေ၏။

“ဆိုတော့ မင်း...”

“ဆိုတော့ ရှင်...”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြောမိပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ဝါးခနဲရယ်လိုက်ကြရာ မစ္စကူးဂန်က သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ

ဖုန်းဆိုးမြေ

တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်သည်။ မစ္စတာ လာဘရီးပင် လှမ်းကြည့်၏။
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စကားထပ်ပြောကြပြီးသည့်နောက် ဆူဆန်က
မဝံ့မရဲနှင့် လောလောဆယ် ဗာဟီရကိစ္စလေးတွေ လုပ်စရာရှိသေးသည်။
ခုနစ်နာရီခွဲ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားမည်ဟု ကတိပေးသည်။
နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲကြပြီးနောက် သဘာဝကျကျ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်၊
လွယ်လွယ်ကူကူ၊ အဆင်ပြေပြေဆုံမိကြလေခြင်းဟု အံ့သြဝမ်းသာမိကြ၏။
ဘန်က ကားကို ဂျို့င့်တံ့နာရိပ်သာလမ်းဘက် ပြန်မောင်းကာ
ဘရော့လမ်းသွယ်ထောင့်နား ခေတ္တရပ်၍ မာစတန်စံအိမ်ကို သာမန်ကာ
လျှံကာကြည့်သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ် တောမီးကြီး လောင်စဉ်က ဤခြံဝင်း
ဧရိယာနား ရောက်ခါနီးမှ လေကြောင်းပြောင်းသွားသည်ကို ပြန်အမှတ်
ရသွားကာ ထိုစဉ်ကတည်းက လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားသင့်သည်ဟု တွေး၏။
ထိုသို့ မီးလောင်သွားသည်ကမှ ပိုကောင်းဦးမည်။

(၃)

စည်ပင်ရုံးမှထွက်လာသော နော်လီဂါဒင်နာသည် ပါကင်းစ်-
ဂေလက်စ်ပီဘေးက လှေကားထစ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ဘန်နှင့် ဆူဆန်တို့
ဆိုင်ထဲအတူဝင်သွားသည်ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၏။ ပါကင်းစ်က
ပေါလ်မောလ်စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ရင်း လက်သည်းဝါဝါကြီးများကို
အိတ်ဆောင်စားနှင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည်။

နော်လီက

“အဲဒါ ဟိုစာရေးဆရာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“သူ့ဘေးက ဆူဆန်နော်တန် မဟုတ်လား”

“အင်း”

နော်လီက ခါးပတ်ကိုတစ်ချက်ဆွဲတင်ကာ

“အင်း၊ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းလာပြီ”

သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်က လက်ထောက်ရဲအရာရှိကြယ်ပွင့်က လက်ခနဲ
တောက်သွားသည်။ ဒီမြို့မှာ တံဆိပ်တပ်လက်ထောက်ရဲကို စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း
မပေးသဖြင့် သူ့ဘာသာ တစ်အုပ်လာယူခြင်းဖြစ်သည်။ ပါကင်းစ်မှာ

တံဆိပ်တစ်ခုရှိသော်လည်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ထားတတ်သည်။ နော်လီကတော့ သဘောပေါက်မှာမဟုတ်။ သူ့ကိုရဲမှန်း သလော့တစ်မြို့လုံး သိသည်ပဲ။ ထူးထွေပြီး ဂုဏ်မောက်စရာမရှိ။ တာဝန်ကျေဖို့သာ အဓိက။ နော်လီသည် နှစ်ခုလုံးကို စဉ်းစားသော်လည်း တကယ်တမ်း သူတတ်နိုင်တာ အချိန်ပိုင်းလက်ထောက်တာဝန်သာရှိ၏။

ပါကင်းစ်သည် လက်ချော်ပြီး လက်မအသားမာကို ဓားနှင့်လှီးမိသည်။

“လခွမ်းတဲ့မှ”

“သူက စာရေးဆရာအစစ်လို့ထင်လား ပါကင်းစ်”

“အစစ်ပေါ့ဟ။ စာကြည့်တိုက်မှာတောင် သူ့စာအုပ်သုံးအုပ်ရှိတယ်”

“ဖြစ်ရပ်မှန်ရေးတာလား။ လုပ်ကြံဖန်တီးရေးတာလား”

ပါကင်းစ်က

“လုပ်ကြံဖန်တီးပြီးရေးတာပေါ့”ဟု ဆိုကာ ဓားကိုသိမ်း၍ သက်ပြင်း

ချသည်။

“ဖလွှဲက်တစ်ဘစ်တော့ သူ့ကောင်မလေးကို တခြားကောင်တွေ လာရောတာ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပါကင်းစ်က

“သူတို့က ယူမှမယူရသေးတာ။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖလွှဲက်က ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပါကင်းစ်က စီးကရက်ကို လှေကားထစ်မှာထိုးချေပြီး ငုံဆေးပြား ဘူးကို အိတ်ကပ်ထဲကထုတ်၊ ဖင်စီခံကို ဘူးထဲထည့်ပိတ်ကာ ဘူးကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“အဲဒီစာရေးဆရာဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ပါကင်းစ်က ဓားရှုသွားသော အသားမာကို သေချာကပ်ကြည့်ရင်း

“အီဗာတို့ဆီ ထွက်သွားတာပဲ။ ဟိုတစ်နေ့က မာစတန်စ်အိမ်ကို သူသွားကြည့်တာတွေ့တယ်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ရတာ ရယ်ချင်စရာကြီး”

“ရယ်ချင်စရာကြီး ဟုတ်လား။ ဘာကို ပြောတာလဲ”

ပါကင်းစ်က စီးကရက်များကို ထုတ်ကြည့်ကာ

“ရယ်ချင်စရာမို့လို့ပေါ့။ နောက်တော့ လာရီခရော့ကတ်ကို သွား

ဖုန်းဆိုးမြေ

တွေ့တယ်။ အဲဒီနေရာကို ငှားချင်လို့တဲ့”

“မာစတန်စံအိမ်ကိုလား”

“ဟုတ်ပါ”

“သူက ဘာလဲ။ ရူးနေတာလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

ပါကင်းစံက ဘောင်းဘီရှူးနား လာဝဲသော ယင်ကောင်ကို လက်နှင့် ရမ်းထုတ်လိုက်ပြီး ထိုယင်ကောင်ပျံသွားသည်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း

“လာရီခရော့ကတ်ကြီးတော့ ခုနောက်ပိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ Village Washtub ကို ရောင်းစားသွားပြီတဲ့။ အမှန်က ဝယ်ထားတာတောင် မကြာသေးဘူး”

“ဘာလဲ၊ ဟိုအဝတ်လျှော်ခန်း အဟောင်းကြီးလား”

“ဟုတ်ပါ”

“အဲဒီထဲ ဘာထည့်စရာ ရှိလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ”

နော်လီက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ခါးပတ်ကိုနောက်တစ်ချက် ဆွဲတင်ကာ “ကဲ၊ မြို့တစ်ပတ် ပတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပါကင်းစံက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးထပ်ညှိကာ

“ကြည့်ဦးမလို့လား”

“လိုက်မလား”

“ဟင့်အင်း။ ဒီမှာ ခဏထိုင်လိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ။ ဒါဆို နောက်မှ တွေ့မယ်”

နော်လီက ပါကင်းစံတစ်ယောက် အငြိမ်းစားယူဖို့ ဘယ်တော့မှ ဆုံးဖြတ်မလဲမသိဘူးဟု တွေးရင်း လှေကားအတိုင်းဆင်းသွားသည်။ သည်လို တွေးတာ ပထမဆုံးအကြိမ်တော့မဟုတ်။ အငြိမ်းစားယူမှ သူလည်း အချိန်ပြည့်အလုပ်ရမည်။ စည်ပင်ရုံးရှေ့ လှေကားထစ်မှာ ထိုင်နေရင်းတော့ ဘယ်အမှုအခင်းကိုမှ ဖြေရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်။

ပါကင်းစံက ခုမှစိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် နော်လီသွားရာ နောက် လိုက်ကြည့်နေသည်။ နော်လီသည် လူတော်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ချင်စိတ် ကြီးလွန်းလှ၏။ သူက အိတ်ဆောင်စားကို ထုတ်ကာ လက်သည်းလှီးခြင်းလုပ်ငန်း ပြန်စသည်။

(၄)

ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့ကို ၁၇၆၅ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ငါးဆယ့် ငါးနှစ်ကြာပြီးမှ မစ်ဆောရီသဘောတူညီချက်အရ မိန်းပြည်နယ်ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် အနှစ်နှစ်ရာပြည့်ပွဲအဖြစ် ပန်းခြံတွင် မီးရှူး မီးပန်းများဖောက်၍ ကျင်းပခဲ့သည်။ ယင်းတွင် အလှပြစီတန်းလှည့်လည်ပွဲ ပါဝင်ရာ ဒက်ဘီဖော်စတာ၏ အိန္ဒိယမင်းသမီးဝတ်စုံမှာ မီးပွားလွင့်၍ ထလောင်၏။ ပါကင်းစ်ဂေလက်စ်ပီက လူခြောက်ယောက်ကို လူပုံအလယ် မူးယစ်ရမ်းကားမှုနှင့် အချုပ်ထဲထည့်ခဲ့ရသည်။

တစ်မျိုးတစ်မည် ထူးဆန်းလှသော မြို့အမည် ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ အတော်လေး ရိုးစင်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ဆက်နွှယ်နေသည်။ ထိုဒေသ တစ်ပိုက်တွင် အစောဆုံးနေထိုင်သူတစ်ဦးမှာ အုပ်စုဖွဲ့အနိုင်ကျင့်တတ်သော ချားလ်စ်ဘဲလ်နက်တန်နာအမည်ရှိ စရိုက်ကြမ်းသည့် လယ်သမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည်ဝက်မွေးမြူရေးလုပ်ပြီး သူ့မှာဂျေရုဆလမ်ဆိုသော ဝက်မကြီး တစ်ကောင်ရှိသည်။ တစ်ခါသော် ဂျေရုဆလမ်သည် အစာကျွေးချိန်၌ အနီးနားရှိတောအုပ်ထဲ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီး အရိုင်းစိတ်ဝင်၍ ဆိုးသွမ်းသွား၏။ ဂိတ်ကိုကျော်ကာ သူပိုင်မြေထဲ ရောက်လာတတ်သည့် ကလေးငယ်များအား တန်နာက “ဂျေရုဆလမ်ခြံနား မသွားနဲ့။ ဗိုက်ဖောက်ပြီး စားပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”ဟု မောင်းထုတ်တတ်သည်။ ထိုသတိပေးစကားကို စွဲသွားကြပြီး နောင်တွင် မြို့ကို ယင်းအမည် မှည့်ခေါ်ကြလေ၏။ ယင်းဖြစ် ရပ်က အမေရိကား၌ ဝက်တစ်ကောင်ပင် နာမည်မသေအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်။

ပေါ့တလန်းစာပို့လမ်းမဟု မူလကခေါ်တွင်ကြသော အဓိက လမ်းမကြီးအား ၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် အယ်လီရက်စ်ဂျွိုင့်တ်နာကို အစွဲပြု၍ မှည့်ထားသည်။ ဝက်မကြီးဂျေရုဆလမ်နှင့် အကအဖွဲ့ဝင်လုပ်ရန် နယူး ယောက်သိုထွက်သွားသော ပါးလ်အန်းဘက်စ်မှလွဲလျှင် ခြောက်နှစ်ကြာ လွှတ်တော်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော ဂျွိုင့်တ်နာသည် သလော့ကို မော်ကြား စေနိုင်သော အနီးစပ်ဆုံး ထိတ်ထိတ်ကြဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် အသက် ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်တွင် ဆစ်ဖလစ်ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သည်။

ဘရော့လမ်းသည် ဂျွိုင့်တ်နာရိပ်သာလမ်းလယ်တည့်တည့်က ဖြတ်

ဖုန်းဆိုးမြေ

သွားပြီး မြို့အနေအထားက ဝိုင်းတိုင်းတိုင်း ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၏။ ကွေ့ကောက်သော
ရွှင်ရယ်မြစ်က အနားသတ်ထားသောကြောင့် အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ အနည်းငယ်
ပြားသည်။ မြေပုံနှင့်ကြည့်လျှင် အဓိကလမ်းမကြီးနှစ်ခုက ရိုင်ဖယ်သေနတ်မှာ
တပ်ဆင်ထားသည့် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းမှ မြင်ရသည်နှင့်တူ၏။

မြင်ကွင်း၏ အနောက်မြောက်ဘက်ခြမ်းသည် မြို့မှာ သစ်တော
အထူဆုံး ဂျေရုဆလမ်မြောက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ကုန်းမြင့်ဖြစ်ပြီး အနောက်
အလယ်ပိုင်းမှလွဲ၍ အားလုံးထက် ပိုမြင့်ပုံရသည်။ သစ်ပင်များ ခုတ်လှဲ
ထားသော လမ်းဟောင်းများ၊ ကျင်း၊ ချိုင့်များ တင်းကြမ်းပြည့်နေသော
တောင်ကုန်းအိုများက မြို့ဘက်ကို ပြေပြေကလေး လျှောဆင်းသွားသည်။
ကုန်းနောက်တွင်မူ မာစတန်စံအိမ်က မားမားကြီးရပ်တည်နေ၏။

အရှေ့မြောက်ပိုင်းနေရာအများစုမှာ မြက်ခြောက်၊ တင်မသီနှင့်
လူဆန်ပဲပင်များ ပေါက်နေသောကွင်းပြင်ဖြစ်သည်။ ရွှင်ရယ်မြစ်သည်
ဤနေရာမှ စီးဆင်းပြီး မြစ်ဟောင်းဖြစ်၍ အောက်ခြေလိုက်စားခါနီး ကမ်းပါး
စောက်များရှိသည်။ မြစ်ရေက ဘရော့လမ်း သစ်သားတံတားလေး အောက်မှ
ဖြတ်သန်းကာ မြောက်အရပ်ဆီ တဖြည်းဖြည်းပြန့်ပြူးသွားပြီး မြေဆီလွှာ
အောက် နှမ်းဖတ်ကျောက်လွှာရှိရာ မြို့မြောက်ပိုင်းနားက ကုန်းမြေဆီ ကွေ့
ပတ်စီးဝင်သွား၏။ ထိုနေရာ၌ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာက တည်ရှိခဲ့သော
ပေငါးဆယ်အမြင့်ရှိ ကျောက်ကမ်းပါးစွန်းများရှိသည်။ ယင်းကို ကလေးများက
'အမူးသမားခုန်ကျော်စွန်း'ဟု ခေါ်ကြ၏။ အကြောင်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်
အနည်းငယ်က ဗာဂျီရက်သ်ဘန်၏ အစ်ကို တော်မီရက်သ်ဘန် တစ်ယောက်
အပေါ့စွန့်ရန် ထိုကျောက်ကမ်းပါးစွန်းပေါ် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားသော
ကြောင့်တည်း။

သလော့မှာ ကြွားလုံးထုတ်စရာ တစ်ခုတည်းသော The Royal
သစ်စက်ရုံသည် အန်ဒရီစကော့ဂင်းကောင်တီဘက်သို့ လေထုညစ်ညမ်း
စေသော်လည်း မြို့ကိုတော့ တစ်ခါမှ လေထုညစ်ညမ်းစေခြင်းမရှိ။ ပိတ်ထားခဲ့
သည်မှာလည်း ကြာလှပေပြီ။ နွေလများတွင် ဘရော့လမ်းတံတားက
ငါးလာများကြသည့် တံငါသည်မြင်ကွင်းမှာ ပုံမှန်တွေ့နေကျဖြစ်သည်။
သစ်စက်နယ်ပယ်ကိုကျော်၍ ငါးရှာထွက်ရသည့်နေ့က ရှားလှ၏။

အရှေ့တောင်ပိုင်းကတော့ အလှဆုံးပင်။ ကုန်းမြေသည် တဖန်
ပြန်၍ မြင့်သွားသော်လည်း မီးလောင်မှု၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော မြေဆီလွှာ

ပျက်စီးခြင်း၊ အကြည့်ရဆိုးအောင် သစ်ပင်မှိုတက်ခြင်းတို့ မရှိချေ။ ဂရစ်ဖန် လမ်းနှစ်ဖက်ခြမ်းလုံးကို မကွင်းနစ်ဖောက်မိမြို့တောင်ပိုင်းက အကြီးဆုံး နို့စားနွားမွေးမြူရေးနှင့် လယ်လုပ်သား ချားလ်စ်ဂရစ်ဖန်ဆိုသူက ပိုင်သည်။ Schoolyard Hillတောင်ကုန်းမှကြည့်လျှင် နေရောင်မှာ လက်လက်ထနေသော အလှူမီနီယံသွပ်မိုး ဂရစ်ဖန်၏ စပါးသိုလှောင်ရုံကြီးကို နေရောင်အချက်ပြ ကိရိယာကြီးသဖွယ် မြင်တွေ့နိုင်၏။ ထိုနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ တခြားလယ်ကွင်း များလည်းရှိပြီး ပေါတ်လန်းနှင့် လူးဝစ္စတန်ကို အသွားအပြန် အလုပ်လုပ်ရ သည့် ကော်လံဖြူလုပ်သားများ ဝယ်ယူထားသော အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း များစွာရှိသည်။

ဆောင်းဦးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေပါက ကွင်းမီးရှို့နဲ့ မွှေးတေးတေးကိုရတတ်သလို အရေးပေါ်စောင့်နေတတ်သော ဆေးလမ်းစစ်လေ့ပရဟိတမီးသတ်ဌာနက ထရပ်ကားကို အရပ်လေးသဖွယ် မြင်ရသည်။ ယင်းမှာ နှောင်းလူတို့အထိ ကျန်ရှိနေသော ၁၉၅၁ ခုနှစ်က သင်ခန်းစာပင်။

ဆင်ခြေပုံးဧရိယာအပြင်ဘက်က ဂြိုဟ်ခါးပတ်သဖွယ် နောက်တွဲ ကားများ ဝင်လာတတ်သည့် နေရာမှာ အနောက်တောင်အရပ်ဖြစ်ပြီး ဒန်းလွဲရန် ဖွာလန်ကျနေသော ကြိုးတန်းလန်း ချိတ်ထားသည့် ကားတာယာ များ၊ အပုံလိုက်စွန့်ပစ်ထားသော သုံးစားမရသည့်ကားများ၊ လမ်းဘေးမှာ အရောင်တလက်လက်နှင့် ပြန့်ကျဲနေသော ဘီယာဘူးခွံများ၊ ယာယီ ထောင်ထားသော တိုင်များကြား ကြိုးသွယ်၍လှမ်းထားသော အဝတ်စုတ်များ၊ ကတိုက်ကရိုက်သွန်သွားသော မိလ္လာကန်များကထွက်သည့် အနှစ်နှစ် အလလက အညစ်အကြေးနံ့များနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည်။

Bend ဟု ခေါ်သော ကျူးကျော်ကွက်မှာ အိမ်များက ထင်းတဲနှင့် ထိစပ်နေသော်လည်း အိမ်တိုင်းနီးပါးမှာ တီဗီနှင့် ချိတ်ဆက်ထားသည့် ကောင်းကင်တိုင်လေး တလက်လက်လင်းနေတတ်သည်။ အိမ်ထဲက တီဗီ များကတော့ Grant's သို့မဟုတ် Sears မှ အကြွေးနှင့်ဝယ်လာသော ကာလာ တီဗီများ ဖြစ်ကြ၏။ တဲနှင့်ကုန်ကားဝင်းများထဲတွင် ကလေးများ၊ အရပ်များ၊ ပစ်ကပ်ကုန်ကားများ၊ နှင်းလျှောစီးယာဉ်များ၊ မော်တော် ဆိုင်ကယ်များ ရှိနေကျဖြစ်သည်။ တချို့နေရာများတွင် ကုန်ကားများကို ကောင်းကောင်းသိမ်း ထားပြီး အများစုကတော့ ပျက်နေကြပုံရ၏။ ဒုဗလီနှင့် မြက်ရိုင်းများက

ဖုန်းဆိုးမြေ

ခြေကျင်းဝတ်လောက်ထိပေါက်သည်။

ဘရော့လမ်းသွယ်မှ ဘရော့လမ်းမဖြစ်လာသော မြို့ဝင်လမ်းအနီးတွင် သောကြာနေ့မှာ ရော့ခ်အင်ရီးလ်၊ စနေနေ့မှာ ဂျက်ဒ်အဖွဲ့ လာရောက် တီးခတ်ဖျော်ဖြေတတ်သော Dell's ဆိုင်ရှိသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် မီးတစ်ခါ လောင်ဖူးသော်လည်း ပြန်ဆောက်ထားသည်။ ယင်းမှာ တောနယ်က ကောင်းဘွိုင်နှင့် သူတို့ရည်းစားများ ဘီယာသောက်၊ နောင်ဂျိန်ချဖို့ သွားတတ်သည့် နေရာဖြစ်၏။

တယ်လီဖုန်းလိုင်းအများစုမှာ နှစ်ယောက်၊ လေးယောက်၊ ခြောက် ယောက် ချိတ်ဆက်လို့ ရသောကြောင့် ပြောစရာကတော့ အမြဲရှိနေတတ်သည်။ မြို့ငယ်လေးတိုင်း နောက်ကွယ်မှာ အတင်းတုပ်ချက်က အမြဲပွက်လော ရိုက်တတ်၏။ အရှုပ်တော်ပုံအများစု ထွက်လာတတ်သည်မှာ Bend ကဖြစ်ပြီး ပြောကောင်းအောင် အပိုဆောဒါလေး ဟိုလူက နည်းနည်းထည့်၊ သည်လူက နည်းနည်းထည့်လုပ်တတ်သည်။

မြို့နယ်အစိုးရမှာ မြို့မိမြို့ဖများကျင်းပသော အစည်းအဝေးပွဲသာ ဖြစ်ပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ်ကတည်းက နှစ်ပတ်လည်ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ ကြားနာပွဲများမှလွဲ၍ ဘာစိတ်ကူးအကြံအစည်မှ ထပ်ထွက်စရာ မရှိတော့ချေ။ မြို့လေးသည် ခေတ်ဟောင်းလမ်းစဉ်ကို အထိနာလောက်အောင် ကြီးထွား စည်ပင်ခြင်း မရှိသော်လည်း တစ်ဦးတည်းဒီမိုကရေစီစနစ်က အသစ်ရောက် လာသူတချို့ကို မျက်ခုံးလှုပ်စေ၏။

အရွေးချယ်ခံ ကိုယ်စားလှယ်သုံးဦးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူတို့၏ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်သော မြို့နယ်ရဲ၊ ခြံဝင်းထဲ လွတ်သွားသော ခွေးဆိုးနှစ်ကောင်ကို သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး Taggart Stream လမ်းမဘက်ကသွားရန် ကားကိုစာရင်းသွင်းပေးရသော မြို့နယ်ရုံးစာရေးနှင့် ကျောင်းကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ပရဟိတမီးသတ်ဌာနသည် တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာသုံးရာ တို့ကင် လျာထားချက် ရရှိခဲ့သော်လည်း အများစုကို ပင်စင်စားသက်ကြီးရွယ်အို များအတွက် လူမှုရေးအသင်းတစ်ခုအတွက်သာပေး၏။ မြက်ခင်းမီးပုံပွဲ ရာသီအတွင်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ များစွာတွေ့ရသော်လည်း ကျန်တစ်နှစ် ပတ်လုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာ နှစ်တိုင်းပင်။

အများပိုင် ရေလိုင်း၊ ဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်း၊ မိလ္လာရုံ၊ ဓာတ်အားပေး

လိုင်းများမရှိသောကြောင့် ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးဌာန မရှိချေ။ စီအမ်ပီ
ဓာတ်တိုင်များအား မြို့ကိုထောင့်ဖြတ်မျဉ်းအတိုင်း ပေတစ်ရာငါးဆယ်ရှည်သော
ကျွန်းလုံးကြီးများဖြင့် စိုက်ထူထားသည်။ တစ်တိုင်ကို မာစတန်စံအိမ်အနီးမှာ
ဂျိဟ်သားစောင့်ကြည့်တိုင်သဖွယ် စိုက်ထူထား၏။ ဆေလမ်းစ်လော့မှာ စစ်ပွဲ၊
မီးလောင်မှုနှင့် အစိုးရ၏အကျပ်အတည်းကို တီဗီမှာလာသော ဝေါ်လ်တာ-
ခရုန်ကိုက်ထံမှသာ အများအားဖြင့်သိရသည်။

ပေါ်တာတို့သားလေးတော့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ ကျသွားသတဲ့။
ခလော့ဘိုဝီရဲ့သားလေးကတော့ မြေမြှုပ်မိုင်းနင်းမိလို့တဲ့၊ ခြေတုတစ်ဖက်နဲ့
ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကန်နီဒန်းလက်စကိုကူရင်း စာတိုက်ရုံးမှာ
အလုပ်ရသွားတာတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။

ချာတိတ်များက ဆံပင်အရှည်ထားပြီး သူတို့ဖေအတွေ့လို ခေါင်းပြီး
ခြင်းမရှိသော်လည်း ဘယ်သူမှ အရေးတယူသတိမထားကြ။ Consoli-
dated High School တွင် ဝတ်ဆင်ရမည့် တူညီဝတ်စုံသတ်မှတ်ချက်
ထွက်လာသောအခါ အက်ဂီကောလစ္စက ကမ်းဘားလန်းလယ်ဂျာသို့
စာတစ်စောင် ရေးပို့သည်။ အက်ဂီသည် အရက်သေစာ၏ ဆိုးယုတ်ပုံနှင့်
ယေရှုခရစ်တော်ကို ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် နှလုံးသားထဲမှာ ကိန်းဝပ်စေခြင်း၏
အံ့ဩဖွယ်ရာတို့ကို လယ်ဂျာရုံးသို့ အပတ်တိုင်း နှစ်နှင့်ချီ၍ စာပို့လေ၏။
ချာတိတ်တချို့က မူးယစ်ဆေးသုံးသည်။ ဟိုးရေစက်ကလံဘီ၏သား ဖရန့်ကို
ဒေါ်လာငါးဆယ် ဒဏ်ငွေဆောင်ရန် တရားသူကြီးဟွတ်ကာက ဩဂုတ်လတွင်
အမိန့်ချခဲ့သော်လည်း အရက်ပြဿနာကပိုကြီး၏။ အရက်သောက်နိုင်သည့်
အသက်အရွယ်ကို ဆယ်ရှစ်နှစ်သို့ လျော့ချလိုက်ကတည်းက ချာတိတ်
အများအပြား Dell's ကိုရောက်ကုန်သည်။ လမ်းကို ရာဘာနှင့်ပြန်ခင်းစေ
လိုသလားမသိ၊ မူးမူးရူးရူးနှင့် ကားအမြန်မောင်းတတ်သဖြင့် မကြာခဏ
လူသေတတ်၏။ ဘီလီစမစ်သည် သူ့ရည်းစားလာဗန်းဒက်ဘ်နှင့်အတူ
ဒီကပ်လမ်းမပေါ်ကသစ်ပင်ကို ကားနှင့်ဝင်တိုက်ပြီး နှစ်ဦးလုံး ပွဲချင်းပြီးခဲ့သည်။

ယင်းအဖြစ်တို့မှလွဲလျှင် တိုင်းပြည်၏ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုကြောင့်
သလော့မှာ အသိဉာဏ်နဲ့ချာခြင်းမရှိ။ ဆေလမ်းစ်လော့မှာ ခေတ်ရေစီး
ပြောင်းလဲပုံက တခြားမြို့များနှင့်ခြားနားသည်။ သည်လိုသာယာသော
မြို့လေးမှာ မနစ်မြို့စရာ ဘာမှဖြစ်လာစရာမရှိ။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်ခဲ့။

(၅)

အန်းနော်တန် မီးပူတိုက်နေစဉ် သမီးဖြစ်သူက ဟင်းချက်စရာတွေ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးနှင့် ပြုန်းခနဲဝင်လာသည်။ မျက်နှာနား ကပ်၍ ကိုင်လာသောစာအုပ်ကို အိတ်ထဲအတင်းထိုးထည့်ပြီး ပွစိပွစိပြောသည်။

မစ္စက် နော်တန်က

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟဲ့။ တီဗီပိတ်ပြီးမှ ပြော”

ဆူဆန်က ‘The Hollywood Squares’ ကို တင်ဆက်နေသာ ပီတာမာရှယ်ကို ခလုတ်နှိပ်၍ပိတ်လိုက်ပြီး ဘန်မီးရုတ်နှင့်တွေ့ခဲ့သည့် အကြောင်း မအေကို ပြန်ဖောက်သည်ချ၏။ အန်းနော်တန်က ကရုဏာသက် ဟန်ဖြင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြနေသည့် ဆူဆန်စကားအသွား အလာကို ခန့်မှန်းရင်း သမီးဖြစ်သူပင် သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရမည့် အရွယ်ရောက်လာပါပကောဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့သော် ဒီနေ့ကျမှ ပိုသီး၊ ပိုပွင့်နေသယောင်ယောင်။

မစ္စက်နော်တန်က ခင်ပွန်းသည်၏ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို မီးပူ တိုက်ခုံပြားပေါ် ကောက်တင်လိုက်ရင်း

“ညည်းလေသံက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံပဲ”

ဆူဆန်က

“သူက တကယ်သဘောကောင်းတယ်။ အရည်အချင်းလည်း ရှိတယ်”

မစ္စက်နော်တန်က မီးပူကိုထောင်ထားလိုက်ပြီး ကော်ဖီစားပွဲပေါ် တင်ထားသော ပါလျာမန့်ဘူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိသည်။

“သူက တကယ်တော်တာ သေချာရဲ့လား”

ဆူဆန်က အနည်းငယ် ကာဆီးလိုဟန်နှင့် ပြုံး၍

“သေချာတာပေါ့။ သူကလေ ဟို...၊ ကောလိပ်က ကျောင်းဆရာ လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ပြောမပြတတ်ဘူး”

မစ္စက်နော်တန်က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့်

“သူများတွေ ပြောတာတော့ ဥယျာဉ်မှူးယောင်ဆောင်ထားတဲ့ အသေခံဗုံးခွဲသမားနဲ့တူဆို့”

ဆူဆန်က သူ့အမေစကားကို စိတ်မဆိုးဘဲ အူမြူးသွားဟန်နှင့်

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

မစ္စက်နော်တန်က

“ပြစမ်းပါဦး စာအုပ်ကို” ဟုဆိုကာ လက်ကမ်းသည်။

ဆူဆန်က စာအုပ်ကို မိခင်ဖြစ်သူဆီပေးပြီးမှ ထောင်ထဲမှာ လိုင်တူချင်းမုဒိမ်းကျင့်သည့် အခန်းပါတာကို ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။

“လေအက’ဆိုပဲ”

မစ္စက်နော်တန်က တွေးတွေးဆဆပြောရင်း ကြုံရာ စာမျက်နှာကို လှန်လှောကြည့်သည်။ ဆူဆန်က ကျိတ်မှိတ်စောင့်ဆိုင်း၏။ အမေကသူမကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်တော့မည်။ အမေကသည်လို အမြဲလုပ်တတ်၏။ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထားသောကြောင့် ညနေဦးလေပြည်ညင်းက မီးဖိုချောင် ထဲက အဝါရောင်ကန့်လန့်ကာတွေကို လေးတဲ့စွာ တိုက်ခတ်သွား၏။ အုတ်ဖြင့်ဆောက်ထားသော တိုက်အိမ်ဖြစ်၍ ဆောင်းတွင်းမှာ အနွေးဓာတ်ရဖို့ နည်းနည်းခက်သော်လည်း နွေဘက်မှာ လိုဏ်ဂူထဲဝင်နေရသလို အေးမြသည်။ ဘရေလမ်းမှ ပြေပြေလေးတက်သွားသော ကုန်းမြေပေါ်တွင် ဆောက်ထား သောကြောင့် မစ္စက်နော်တန်ထိုင်နေရာ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြို့ထဲကို တန်းမြင်ရ၏။ မြင်ကွင်းက ကြည်နူးစရာ ကောင်းသလို ဆောင်းတွင်း ဆိုလျှင် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော အဆောက်အဦများက တဖွဲဖွဲကျနေသည့် ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်မှာ ဒေါင်လိုက်ထောင်ထားသော အလင်းတုံးလေးများနှယ်။

“ပေါ့လန်းသတင်းစာမှာ ဒီစာအုပ်အကြောင်း အညွှန်းရေးထားတာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ သိပ်လည်း ကောင်းလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဆူဆန်က ခပ်တည်တည်နှင့်

“သမီးတော့ အဲဒီစာအုပ်ကို ကြိုက်တယ်။ လူကိုလည်း သဘောကျ တယ်”

“ဖလှိုက်လည်း သဘောကျမယ် ထင်တယ်နော်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေ” ဟု တမင်ပြောသည်။

ဆူဆန်ခမျာ နောက်ကျောဓားထိုးခံရသည့်နှယ် ဒေါသထွက်၍ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွား၏။ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်မှာ ဖြစ်တတ်သော မိဘနှင့် သားသမီးကြားက ပဋိပက္ခတွေကို သူတို့သားအမိ ဖြတ်သန်းကျော်လွှား ပြီးပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။ အမေကလည်း သူ့အတွေ့အကြုံ၊ ယုံကြည်ချက်တို့နှင့် ယှဉ်၍ ဆုံးမသလို သူမကလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း အထောက်အထားနှင့်

ဖုန်းဆိုးမြေ

အပြန်အလှန် ငြင်းခုံခဲ့ကြ၏။

“ဖလွိုက်နဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောပြီးပြီလေ။ သေချာတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိမှန်း အမေသိသားနဲ့”

“စာအုပ်ထဲမှာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အခန်းတွေ ပါတယ်နော်။ ယောက်ျားလေးချင်း အာဂြိုဟ်တိုဘာတို့”

“ဟယ်၊ အမေကလည်း...။ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အဲဒီလောက်လည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့အေ”

မစ္စကီနော်တန်က စာအုပ်ပြန်ပေးပြီး ရှည်လျားသော စီးကရက်ပြာကို ငါးရပ်ပုံကြွေပြာခွက်ထဲ တောက်ချလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို Ladies' Auxiliary ပွဲက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပေးလို့ ဖတ်ဖူးပြီးသားဖြစ်သည်။

ဆူဆန်ခမျာ ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှန်း မသိ၊ မခံချိမခံသာ ဖြစ်လျက် “ဟင်းချက်စရာတွေ သွားထားလိုက်ဦးမယ်”ဟု ဆိုကာ ထရပ်သည်။

မစ္စကီနော်တန်က

“ငါက ညည်းနဲ့ ဖလွိုက်တစ်ဘစ် ညားမယ်လို့ပဲ ယူဆထားတာ...”

သူမစကားကြောင့် ကသိကအောက်ဖြစ်နေသော ဆူဆန်မှာ ဒေါသ အိုးပေါ် ယမ်းမီးပုံကျပေါက်ကွဲသွား၏။

“ဖြစ်ရလေခြင်း အမေရယ်။ အဲဒီစိတ်ကူးက အမေ့ခေါင်းထဲ ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်လာတာလဲ။ သမီးပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ငါယူဆတာတော့...”

“အမေယူဆတာကိုက မှားနေတာ”

ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ဆူဆန်က ဒေါကြီးမောကြီး ပြောချ လိုက်၏။ ဖလွိုက်ကို စိတ်ကုန်ခဲ့တာ လချီနေပြီ။

မစ္စကီနော်တန်က မကျေမချမ်းနှင့်

“တစ်နှစ်ခွဲလောက် ဒီလူနဲ့ပဲတွဲနေပြီးမှတော့ လက်ကိုင်တဲ့ အဆင့် ထက် ကျော်မှာပဲလို့ ကျုပ်က ယူဆတယ်”ဟု တိုးတိုးတိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

ဆူဆန်က

“ဖလွိုက်နဲ့သမီးက သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်တော့ ပိုပါတယ်”ဟု ပြောပြလည်လည် ပြန်ပြော၏။

သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ပါးစပ်ကထုတ်မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲ မှာတော့ အပြန်အလှန် ခွန်းတုံ့ပြန်နေကြသည်။

ညည်း ဖလှိုက်နဲ့ အိပ်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။

အဲဒါ အမေနဲ့ဘာဆိုလဲ။

ဘန်မီးရှာစင်က နင့်အတွက် ဘာမို့လို့လဲ။

အဲဒါ အမေနဲ့ဘာဆိုလဲ။

ညည်းက သူ့ကိုကြိုက်လှချည့်ဆိုပြီး မိုက်တော့မယ်ပေါ့လေ။

အဲဒါ အမေနဲ့ဘာဆိုလဲ။

ငါက ညည်းအမေပါ ဆူဆန်ရဲ့။ ညည်းအဖေရော ငါရော နှစ်ယောက်လုံးက ညည်းကိုချစ်တဲ့သူတွေပါ။

သည်အတွက်တော့ ပြန်ပြောစရာ စကားမရှိ။ မဖြေတတ်။ အဖြေလည်းမရှိ။ ယင်းကြောင့်ပင် နယူးယောက်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စရာ တစ်နေရာရာလိုအပ်သည်။ အဆုံးမှာ ဖော့ချပ်များနှင့် အလုပ်တကာရံထားသော အကျဉ်းခန်းတစ်ခုလို မိဘမေတ္တာဟူသည့် ပြန်ချေပရန်မစွမ်းနိုင်သော အတားအဆီးများနှင့် အမြဲထိပ်တိုက် တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် မဖြစ်နိုင်တာကတော့ အမှန်။

မစ္စကီနော်တန်က လေသံပျော့နှင့်

“ကဲပါ...”ဟု ဆိုရင်း စီးကရက်မီးကို ငါးရုပ်နှုတ်ခမ်းပေါ်ထိုးချေငြိမ်းသတ်ကာ လက်ကျန်ကိုငါးရုပ်ကိုယ်ထည်ပြာခွက်ထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဆူဆန်က

“သမီး အပေါ်တက်တော့မလို့”

“တက်လေ။ ညည်းဖတ်ပြီးရင် ငါဖတ်လို့ရမလား”

“ဖတ်ချင်လည်း ဖတ်ပေါ့”

“ငါ သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

ဆူဆန်က လက်ဖြန့်၍ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ မစ္စကီနော်တန်က

“ညည်း ဒီညနောက်ကျမှလား”

“မသိသေးဘူး”

“ဖလှိုက်တစ်ဘစ် ဖုန်းဆက်ရင် ဘာပြောရမှာလဲ”

ဆူဆန်မျက်နှာမှာ ဒေါသတစ်ဖန် ဖြတ်ပြေးသွားပြန်၏။

“ပြောချင်တာ ပြောပေါ့”ဟု ဆိုပြီးမှ

ဖုန်းဆိုးမြေ

“တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ပြောမှာပဲလေ”

“ဆူဆန်”

ဆူဆန်က လှည့်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။

မစ္စကန်တန်သည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သော်လည်း မြို့ထဲကိုမမြင်။ နားထဲမှာ ဆူဆန်ခြေသံနှင့် ပန်းချီကား တင်သည့်ဒေါက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သံကိုသာကြားရ၏။ သို့နှင့် မီးပူပြန်တိုက်ရန် ပြင်သည်။

ဆူဆန်တစ်ယောက် သူ့အလုပ်သူ စိတ်နှစ်၍လုပ်နေသည်ဟု တွေးမိသည့်အခါ စားဖိုဆောင်ထဲက တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် မေဘဲလ်ဂျိတ်စ်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ပြီးလျှင် မြို့ထဲကို နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဟု ဆူဆန်ပြောတာကြားရသဖြင့် လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ မေဘဲလ်က မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ‘ကွန်ဝေးရဲ့သမီး’ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ရေးတဲ့လူကို ပြောတာဖြစ်မယ်ဟုဆို၏။ မစ္စကန်တန်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောလျှင် မေဘဲလ်က ယင်းမှာ လိင်ကိစ္စကို တစ်တစ်ခွခွရေးထားသော စာအုပ်သက်သက်သာဖြစ်၍ စာရေးသည်ဟုမခေါ်ကြောင်း အတင်းတုပ် သည်။ မစ္စကန်တန်က ဘန်တစ်ယောက် မိုတယ်တို့ဘာတို့မှာ နေသလားဟု မေးသောအခါ လောလောဆယ် အီဗာဖွင့်ထားသော မြို့ထဲရှိတစ်ခုတည်း သော ဘော်ဒါဆောင်မှာနေကြောင်း သတင်းပေးတော့မှ မစ္စကန်တန်လည်း ဟင်းချနိုင်၏။

အီဗာမီးလားမှာ မတော်မတရား မလုပ်တတ်သော ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားသည့် မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဆောင်ခန်းထဲ အမျိုးသမီး ဝင်လိုက ထုတ်ပြန်ထားသည့် စည်းကမ်းမှာ လိုတိုရှင်းဖြစ်သည်။ အမေ၊ နှမဆိုလျှင် ရသည်။ မဟုတ်လျှင် မီးဖိုချောင်ထဲ သွားထိုင်ပေရော့ဟူ၏။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးစရာ ဘာအကြောင်းမျှမရှိ။ စည်းကမ်းက စည်းကမ်းဖြစ် သည်။

မစ္စကန်တန်သည် မီးပူတိုက်ခုံဆီ ပြန်သွားရင်းက “ဪ၊ ဆူဆန်၊ ဆူဆန်။ ငါက ညည်းကိုကောင်းစားစေချင်တာပါ။ ဒါကို ညည်းမသိဘူးလားအေ”ဟု စဉ်းစားနေမိ၏။

(၆)

သူတို့သည် ပေါ့တလန်းမြို့မှ အမှတ် (၂၉၅) လမ်းမကြီးအတိုင်း ကားမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့၏။ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်ရုံသာ ရှိသဖြင့် နောက်ကျ သည်ဟု လုံးဝပြောလိုမရ။ ပေါ့တလန်းမှ ထွက်လာလာချင်း အမြန်လမ်းမကို ငါးဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းနှင့် အေးအေးလူလူ မောင်းလာခဲ့သည်။ Citroën ကားရှေ့မီးကအမှောင်ထုကို ညက်ညက်ညောညော ဖြိုခွင်း၍ လင်းနေသည်။

ရုပ်ရှင်ကို ပျော်ပျော်ကြီး ကြည့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ခံစားချက် ကိုယ်စီရှိသူတို့ထုံးစံအတိုင်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် ဖြစ်နေကြ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ၏မေးခွန်းများ ခေါင်းထဲဝင်လာသော ဆူဆန်က

“ရှင် ဘယ်မှာ နေနေလဲ။ အိမ်ငှားနေတာလား”

“မီးရထားလမ်းသွယ်က အီဗဒုအဆောင် တတိယထပ်မှာ မိမိကျနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မဟုတ်တာ၊ နေလိုလည်း မကောင်းဘဲနဲ့။ အပေါ်ထပ်ဆိုတော့ ပူမှာပေါ့”

“ပူတာကို ကြိုက်ပါတယ်။ အလုပ်လည်း ကောင်းကောင်းလုပ်လို့ ရသားပဲ။ ခါးပတ်ချွတ်၊ ရေဒီယိုဖွင့်ပြီး ဘီယာတစ်ဂါလံလောက် သောက်လိုက် တာပဲ။ တစ်နေ့ဆယ်မျက်နှာလောက် အသစ်ရေးဖြစ်တယ်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးတွေလည်းရှိတယ်။ ပေါ်တီကိုထွက်ပြီး လေညင်းခံလိုက် ရရင် လောကနိဗ္ဗာန်ပဲ”

ဆူဆန်က မယုံသင်္ကာနှင့်

“အေးဆေးပဲပေါ့”

“မာစတန်စံအိမ်ကိုငှားဖို့ စဉ်းစားပြီး လိုက်တောင်မေးကြည့်သေး တယ်။ ရောင်းလိုက်ပြီတဲ့”

ဘန်က သာမန်ကာလျှံကာလေသံနှင့် ပြောလိုက်တော့ ဆူဆန်က ပြုံးကာ

“မာစတန်စံအိမ်ကို ဟုတ်လား။ နေရာများ မှားပြောမိသလား”

“မမှားပါဘူး။ မြို့ရဲ့အနောက်မြောက်ပိုင်းဆီ ဦးတည်သွားတဲ့ ကနဦးတောင်ကုန်းကအိမ်လေ။ ဘရွတ်စ်လမ်းက”

“ရောင်းလိုက်ပြီ ဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့ကိုပါလိမ့်”

ဖုန်းဆိုးမြေ

“ကိုယ်လည်း အဲဒါသိချင်နေတာ။ ကိုယ့်ကို လွတ်တွတ်တွတ် ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောလည်းခံရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ကိုပဲ ငှားဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်ကတော့ ဘယ်သူဝယ်တယ် မပြောဘူး။ ကြည့်ရတာ လူသိမခံချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့တူပါရဲ့”

“နွေရာသီအပန်းဖြေစခန်းတို့ဘာတို့လုပ်ဖို့ တခြားမြို့ကလူတွေကများ ဝယ်လိုက်သလားမသိ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူက ရူးနေလို့ပဲဖြစ်မယ်။ ပြုပြင်မွမ်းမံတာတော့ ပြုပြင်မွမ်းမံတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုတော့ လုပ်ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာက ပြုပြင်မွမ်းမံလို့မှမရတာ။ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဲဒီနေရာက ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီးသား ဘန်ရဲ့။ ရှင်ကရော ဘာလို့ အဲဒီနေရာမှာ နေချင်တာလဲ”

“အထဲကို မင်းရောက်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း။ ပြတင်းပေါက်ကနေတော့ အရဲစွန့်ပြီး ချောင်းကြည့် ဖူးတယ်။ ရှင်ရောက်ဖူးလို့လား”

“အင်း။ တစ်ခေါက်ပေါ့”

“ကျောချမ်းစရာ နေရာကြီးပါ။ ဟုတ်တယ်မလား”

နှစ်ယောက်သား မာစတန်စံအိမ်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း တိတ်သွား သည်။ ဤသို့ ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့သတိရသည်က ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီ ကားလို လွမ်းတသသခံစားရခြင်းမဟုတ်။ သူတို့မမွေးခင် ထိုစံအိမ်ကြီးနှင့် ဆက်နွယ်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း အဖြစ်ဆိုးသာဖြစ်ပြီး ယင်းကမြို့ငယ်လေးအတွက် ကာလကြာရှည် အမှတ်ရစရာ ဖြစ်ခဲ့သလို သူတို့၏အကြောက်တရားကို မျိုးဆက်တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ လက်ဆင့်ကမ်းပြော ပြစရာတွေဖြစ်သွား၏။

ဟားဘတ်မာစတန်နှင့် သူ့ဇနီးဘာဒီတို့ဇာတ်လမ်းမှာ မြို့လေးနှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်ပြီး လူသိရှင်ကြားပြောမပြချင်သော အကြောင်းအရာလည်း ဖြစ်သည်။ ဟားဘတ်မှာ ၁၉၂၀ ခုနှစ်များက နယူးအင်္ဂလန်ရှိ ထရပ်ကား ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ အချို့က ထရပ်ကားကုမ္ပဏီသည် အယောင်ပြသာဖြစ်၍ ကနေဒီယန်းဝိစကီများကို မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်သို့ တရားမဝင်တင်ပို့သော အမြတ်အစွန်းအရဆုံးလုပ်ငန်းတစ်ခု လည်ပတ် နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

၁၉၂၈ ခုနှစ်တွင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့်

ဆေလမ်းလော့မှာ အခြေချ၏။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်၌ စတော့ဈေးကွက်ပျက်သောအခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာအတော်လေး ပြုတ်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ပြုတ်သွားသလဲတော့ ဘယ်သူမှမသိ။ မေဘဲလ်ဂျိတ်စ်ပင်မသိ။

ဈေးကွက်ပျက်ချိန်နှင့် ဟစ်တလာအာဏာရလာချိန် ဆယ်နှစ်အတွင်း မာစတန်တို့လင်မယားသည် သူတို့စံအိမ်တွင်းမှာသာ ဧကစာရီကျင့်နေကြပြီး ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေများတွင်သာ မြို့ထဲဆင်း၍ ဈေးထွက်ဝယ်တတ်သည်။ ထိုစဉ်က လာရီမက်လော့သည် စာပို့သမားဖြစ်၏။ သူသည် နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာလေးစောင်နှင့်အတူ စနေနေ့ညနေခင်းသတင်းစာ၊ နယူးယောက်တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းနှင့် 'ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အံ့ဩဖွယ်'ဟု ခေါ်သောအပေါ်စားမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို မာစတန်စံအိမ်သို့ ပို့ပေးရသည်။ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် ဖောလ်ရေးဗားမြို့မှာ အခြေစိုက်သည့်ထရပ်ကားကုမ္ပဏီကလည်း တစ်လတစ်ကြိမ် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ပို့သည်။ စာအိတ်ကိုခေါက်၍ လိပ်စာကိုချောင်းကြည့်လို့ရသောကြောင့် ယင်းမှာ ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်ဖြစ်မှန်း လာရီကပြောနိုင်သည်ဆို၏။

လာရီသည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် သူတို့လင်မယားကို ရှာတွေ့ခဲ့သူများထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ စာတိုက်ပုံးထဲမှာ ငါးရက်စာ သတင်းစာနှင့်မဂ္ဂဇင်းများ ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် ထပ်ထည့်လို့မရ။ သို့နှင့် လာရီသည် တံခါးမကြီးနှင့်ခြင်လုံကောကြားမှာ သွားထားဖို့ရည်ရွယ်ပြီး စာစောင်များကိုထုတ်ယူကာ စံအိမ်ရှိရာလျှောက်သွား၏။

ထိုအချိန်သည် ဩဂုတ်လဖြစ်ပြီး နွေရာသီ၏ အပူဆုံးကာလအစ နေ့ရက်များဖြစ်ရာ မာစတန်စံအိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းထဲက မြက်တောသည် စိမ်းစို၍ ခြေသလုံးရောက်အောင်ရှည်၏။ အိမ်အနောက်ခြမ်းက ရာဇမတ်ကွက်ပေါ်တွင် ပျားရည်စုပ်ငှက်တို့ လူးလာခေါက်တုံ့ ပြေးလွှားနေကြသလို ပျား၊ ပိတုန်းတို့ကလည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများမှာ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေသော အနံ့စူးစူးပန်းပွင့်များနားမှာ တဝီဝီနှင့် လေးတွဲတွဲ ပျံဝဲနေကြ၏။ မြက်ရိုင်းတွေ တောထနေသည့်တိုင် ထိုရက်ပိုင်းတွေမှာ စံအိမ်သည် တင့်တယ်လှပနေဆဲဖြစ်သောကြောင့် ဟားဘတ်သည် ဆေလမ်းလော့မှာ အကောင်းဆုံးအိမ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ခဲ့ပါပေသည်ဟု သဘောတူကြတာများ၏။

Ladies' Auxiliary အဖွဲ့ဝင်သစ်များကို ပြောပြတတ်သော ဇာတ်လမ်းအရ လာရီသည် အိမ်ဘက်သို့လျှောက်အလာ လမ်းတစ်ဝက်မှာ

ဖုန်းဆိုးမြေ

အပုပ်နဲ့ကဲ့သို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနံ့စပ်လာ၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်သော်လည်း ပြန်ဖြေသံမကြားရ။ တံခါးဝမှချောင်းကြည့်သော်လည်း အတွင်းမှာ မှောင်မည်း ဝေဝါးနေသဖြင့် ဘာမှမမြင်ရ။ သို့နှင့် အထဲဝင်ဖို့မကြိုးစားတော့ဘဲ အိမ်နောက် ဘက်ခြမ်းဆီ လှည့်သွားသည်။ ယင်းမှာ သူ့အတွက် ကံကောင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်နောက်ခြမ်းမှာ ပို၍နံ့သည်။ လာရီသည် နောက်ဖေး တံခါးဆီ သွားကြည့်ရာ သေခတ်မထားသဖြင့် မီးဖိုချောင်ထဲ လှမ်းဝင် လိုက်၏။ ဘာဒီမာစတန်သည် ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့်လဲနေပြီး သူမ၏ဦးခေါင်း တစ်ဝက်မှာ အနီးကပ်ပစ်ခတ်ခံ ထားရသဖြင့် ပွင့်ထွက်နေသည်။

သည်အခန်းကိုရောက်လျှင် အော်ဒရေဟားဆေးက တည်ငြိမ် အေးဆေးသော လေသံနှင့် အမြဲပြောပြတတ်သည်မှာ

“ယင်ကောင်တွေချည်းပဲတဲ့။ လာရီပြောပုံအရ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံး ယင်ကောင်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲတဲ့။ ဟိုဒင်းပေါ်ဆို သိတယ်မလား။ ယင်ကောင်တွေချည်းပဲတဲ့အေ”

လာရီမက်လော့သည် လာရာလမ်းအတိုင်းမြို့ထဲ တန်းပြေးကာ ထိုစဉ်က ရဲမှူးဖြစ်သော နောရစ်ဗာနေးနှင့် Crossen's စတိုးဆိုင်က လူသုံးလေးယောက်ကို သွားခေါ်သည်။ ထိုစဉ်ကဆိုင်ကို မစ်အဖေထိုင်သည်။ ထိုသူများထဲမှာ အော်ဒရေအစ်ကိုအကြီးဆုံး ဂျက်ဆင်န်လည်းပါ၏။ သူတို့သည် နောရစ်၏ချက်ဗလက်ကားနှင့် လာရီ၏စာပို့ထရပ်ကားကို စီးသွားကြသည်။

ယခင်က ထိုစံအိမ်ကို မြို့ထဲက ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးကြသည့် အတွက် သတင်းကြားကြားချင်း ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်သွားသေး၏။ လူစိတ် ဝင်စားမှု လျော့သွားပြီးမှ ယင်းသတင်းကို ပေါ့တလန်းတယ်လီဂရမ် သတင်းစာမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ဟားဘတ်မာစတန်၏ စံအိမ်သည် အမှိုက်သရိုက်နှင့် ရုပ်ယှက်ခတ်နေသော ကြွက်သိုက်များ၊ စွန့်ပစ်ပစ္စည်း အကြွင်းအကျန်များနှင့် စင်္ကြန်လမ်းကျဉ်းတစ်လျှောက် ပြန့်ကျဲနေသော ဝါကျင့်ကျင့် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းအထပ်လိုက်ရှိသည်။ ဒစ်ကင်းစ်၊ စကော့နှင့် မားရီးယက်တို့၏ ဝတ္ထုအစုံလိုက်ကို လော်ရက်တာစထရက်ချာရှေ့မှာ အလုပ်ဝင်သွားသူက ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်ဆီ ပို့လိုက် သည့်တိုင် စာအုပ်တွေအထပ်လိုက် ကျန်နေသေးသည်။

ဂျက်ဆင်န်ဟားဆေးက စနေနေ့ညနေခင်းသတင်းစာကို ကောက်၍

ဟိုသည်လှန်လှောကြည့်ရာ စာမျက်နှာတိုင်းမှာ တစ်ဒေါ်လာဖိုး ကျသင့်ငွေ ပြေစာကို တိပ်နှင့်သေချာကပ်ထားတာတွေ့သည်။ လာရီ တစ်ယောက် အိမ်နောက်ဖေးမှ ဝင်ကြည့်မိတာကံကောင်းသွားကြောင်း သိလိုက်ရသူက နောရစ်ဗာနေးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ လူသတ်လက်နက်ကို အိမ်ရှေ့တံခါး ပေါက်မှာ ဝင်လာမည့်သူ၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်အား ချိန်ရွယ်မောင်းတင်၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ကြိုးချည်တပ်ဆင်ထားသောကြောင့်တည်း။ သေနတ် မောင်းခလုတ်ကို ဧည့်ခန်းမရှိ တံခါးလက်ကိုင်ဘုနှင့် ကြိုးတစ်ချောင်း တွဲချည် ထားခဲ့သည်။

သည်နေရာအရောက်တွင် အော်ဒရေက

“သေနတ်ကိုလည်း ကျည်ဖြည့်ထားတယ်။ တစ်ချက်လေး ဆွဲဖွင့် လိုက်တာနဲ့ လာရီတော့ အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချောသွားမှာ”

နမောနမဲ့ သွားလျှင် သေတတ်သည့် အခြားထောင်ချောက် အနည်းငယ်လည်းရှိသည်။ ထမင်းစားခန်းတံခါးစွန်းပေါ်မှာ ပေါင်လေးဆယ် စီးသည့် သတင်းစာတစ်ထုပ်တင်ထားသည်။ အမှတ်တမဲ့ တက်နင်းပြီး ခြေကျင်းဝတ်ကျိုးသွားအောင် ဒုတိယထပ်တက်သည့် လှေကားတစ်ထစ်ကို ပတ္တာတပ်ထား၏။ ဟားဘတ်မာစတန်ကိုကြည့်ရတာ ယဉ်ယဉ်လေး ရူးသည် မဟုတ်။ သွက်သွက်ခါအောင် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပုံရ၏။ သူတို့သည် အပေါ်ထပ်စကြိုန်လမ်းအဆုံးရှိ အိပ်ခန်းထဲတွင်ထုပ်တန်းမှ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးနေသော သူ့အလောင်းကိုတွေ့ကြရ၏။

လူကြီးတွေဆီက တစ်ဆင့်ကြားရသော ထိုဇာတ်လမ်းများကို ဆူဆန်နှင့်သူငယ်ချင်းများ မြိန်ရေယှက်ရေ အရသာခံကြောက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ အေမီရောကလစ်တို့အိမ်နောက်ဖေး၌ သစ်လုံးအိမ်လေးတစ်လုံးရှိရာ အိမ်ထဲဝင်၊ သော့ခတ်၍ မှောင်ထဲမှာထိုင်ပြီး ပိုလန်နိုင်ငံကို ဟစ်တလာပင် မကျူးကျော် သေးခင်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့သော မာစတန်စံအိမ်ဇာတ်လမ်းများအား စိတ်ကူး ပေါက်သလို တန်ဆာဆင်ချဲ့ကား၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြောက် ကြောက်အောင်ခြောက်ကြသည်။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်အကြာ ယခုအခါမှာပင် အရပ်အိမ်လေးထဲ၌ ကလေးမ တစ်သိုက် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ကိုင်ကာ ပြောဆိုခဲ့ကြသည့် ပုံရိပ်တွေကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြန်မြင်ယောင်ရင်း

“သူ့မျက်နှာကြီးကဖောင်းပွပြီး တစ်လစ်ထွက်နေတဲ့ လျှာကြီးက

ဖုန်းဆိုးမြေ

မည်းနေတာတဲ့။ ယင်ကောင်တွေကလည်း အုံ့လို့ပေါ့ဟယ်။ ငါ့အမေကတော့ မစွက်ဝါတ်စ်ကို အဲဒီလိုပြောတာပဲ” ဟူသော ကျောချမ်းဖွယ်ရာ အေမီစကားက နားမှာစွဲလျက်ရှိသေးသည်။

မာစတန်စံအိမ်သည် မှော်ဆရာရွတ်သည့် ဂါထာမန္တန်တစ်ခုလို တွေးကြည့်ရုံမျှနှင့် ရှေးကအတိုင်းခံစားရစေ၏။

“...နေရာဟောင်းကြီးတစ်ခုပဲ”

“ရှင်၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

အားနှင့်လိမ်ဆွဲတော့မှ သတိပြန်လည်တော့မလိုမျိုး အတွေးထဲ နစ်နေသောဆူဆန်မှာ ဘန့်စကားကြားမှ ပစ္စုပ္ပန်ပြန်ရောက်လာ၏။

ဘန်က ဆက်ကြေးကောက်ဂိတ်ကိုဖြတ်ကာ ဆေလမ်းစ်လော့မြို့ အဝင် ကမူလေးပေါ် မောင်းတက်လိုက်ရင်း

“ဪ အဲဒီနေရာက သရဲခြောက်တဲ့ နေရာဟောင်းကြီးတစ်ခုပဲလို့ ပြောတာ”

“ရှင်သွားတုန်းက အကြောင်းကိုပြောပြဦးလေ”

ဘန်က မျက်နှာသေနှင့်ရယ်ကာ ကားကိုအဝေးကြည့်မီးထိုးသည်။ ထင်းရှူးပင်များစိုက်ထားသော လမ်းကြားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ရောက်လာသော နှစ်လမ်းမောင်းက အသွားအလာကင်းမဲ့၍ ဖြောင့်ဖြူးနေ၏။

“ကလေးတွေဆိုတော့ လျှောက်သွားကြတာပါ။ အဲဒီတစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးတာ ထင်ပါရဲ့။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်လောက်ကပေါ့။ ကိုယ်က Bend က ချာတိတ်တွေနဲ့ သွားသွားကစားလေ့ရှိတယ်။ ခုတော့ အများစုကတခြားကို ပြောင်းသွားလောက်ပြီပေါ့။ Bend ကို ဆေလမ်းစ်လော့တောင်ပိုင်းလို့ ခေါ်တုန်းပဲလား”

“ခေါ်တယ်”

“ကိုယ်က ဒေးဗစ်ဘာကလေတို့၊ ချားလ်စ်ဂျိမ်းစ်တို့နဲ့ ပွေးတာပေါ့။ ချားလ်စ်ဂျိမ်းစ်ကို ကလေးအားလုံးက ဆန်နီဂျိမ်းစ်လို့ပဲခေါ်တာ။ ပြီးတော့ ဟာရီးလ်ရော်ဘာဆင်န့်တို့၊ ဖလွိုက်တစ်ဘစ်တို့...”

ဆူဆန်က အလန့်တကြားနှင့်

“ဖလွိုက် ဟုတ်လား”ဟု ထမေးရာ ဘန်က

“အင်းလေ။ သူနဲ့သိလို့လား””

ဆူဆန်က

“သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ဖူးတယ်”ဟု ဆိုပြီးမှ လေသံတစ်မျိုးဖြစ်နေမည် စိုးသဖြင့်

“ဆန်နီဂျိမ်းစ်တော့ ရှိသေးတယ်။ ဂျွိုင့်တ်နာရိပ်သာလမ်းမှာ ဓာတ်ဆီ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ဟာရီးလ်ရော်ဘာဆန်ကတော့ ဆုံးသွားပြီ။ သွေးကင်ဆာနဲ့” ဟု ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ကကိုယ့်ထက် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ သူတို့မှာ အဖွဲ့တစ်ခုလည်းရှိတယ်။ သွေးသောက်ပင်လယ်ဓားပြတဲ့။ သီးသန့်ဖွဲ့ထားတဲ့ အုပ်စုလေးပေါ့။ သိတယ်မလား။ အနည်းဆုံး သွေးသောက်ပင်လယ်ဓားပြ သုံးဦးကထောက်ခံပေးမှ အဖွဲ့ထဲဝင်လို့ရတာ...”

ဘန်က လေသံကို ပေါ့ပါးဟန်ဆောင်၍ပြောသော်လည်း သူ့စကား ထဲမှာ ခါးသီးမှုတစ်ခု နစ်မြုပ်နေသည်။

“...ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကဇွဲကောင်းတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ အဲဒီ နွေရာသီတုန်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ်အဖြစ်ချင်ဆုံးက သွေးသောက်ပင်လယ် ဓားပြပဲ။ နောက်တော့ သူတို့လည်းအလျော့ပေးပြီး အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ချင်ရင် ခိုင်းတာတစ်ခုအောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီစကားကို ဒေးဗစ်ပြောတာနေမယ်။ အဲဒီနောက် ကိုယ်တို့အားလုံး မာစတန်စံအိမ်ဆီသွားတယ်။ ကိုယ်ကအထဲဝင်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုခု ယူလာခဲ့ရမှာ”

သူက ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ နေလေပြီ။

“အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ်လည်း ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ကြာပြီးတာတောင် အထဲမှာ အမှိုက်တွေတစ်ပုံကြီး ရှိနေ တုန်းပဲ။ စစ်ဖြစ်တုန်းက အိမ်ထဲကသတင်းစာတွေ ယူသွားလောက် ပေမယ့် ကျန်နေတာတွေရှိသေးတယ်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမထဲက စားပွဲပေါ်မှာ အမှိုက်တွေနဲ့ အတူ နှင်းကမ္ဘာဖန်လုံးလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ ကိုယ်ပြောချင်တာ သိရဲ့လား။ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံးထည့်ထားတဲ့ ဖန်လုံးလေးလေ။ လှုပ်လိုက်ရင် နှင်းတွေကျလာရော။ အဲဒါလေးကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ယူလာပေမယ့် ချက်ချင်းပြန်မထွက်ဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကြောက်ဘူးလို့ သက်သေပြချင်တာနဲ့ ကြိုးဆွဲချသေသွားတယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတယ်”

ဖုန်းဆိုးမြေ

“ဘုရားရေ”

“အဖုံးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် နှိုက်ပေးစမ်းပါ။ ဆေးလိပ်က ဖြတ်မလို့လုပ်နေတာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ တစ်လိပ်လောက် သောက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဆူဆန်က စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းပေးတော့ သူက ဒက်ရှ်ဘုတ် မီးခြစ်နှင့် မီးတို့သည်။

“အိမ်ကြီးက နံဟောင်နေတာပဲ။ ဘယ်လိုနံလို့နံမှန်းကို မသိဘူး။ အပင်တွေပုပ်ပြီးထွက်လာတဲ့ အရည်နဲ့၊ ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်သွားတဲ့ အနံ့၊ ထောပတ်တွေ ရက်လွန်ပြီး အချဉ်ပေါက်သွားတဲ့ အနံ့မျိုးတွေ။ ကြွက်တို့၊ ရှဉ့်တို့လို အကောင်ပလောင်တွေကလည်း အိမ်နံရံနဲ့ မျက်နှာကြက်မှာ အသိုက်တွေဖွဲ့၊ သားတွေပေါက်နဲ့ စိုထိုင်းထိုင်းအနံ့မျိုး။ ကိုယ်ကကိုးနှစ်သားဆိုတော့ တအားကြောက်နေတာ။ အဲဒီလိုနဲ့ အပေါ်ထပ် ကိုတက်သွားရော။ အိမ်ကြီးကနင်းလိုက်တိုင်း တကွီကွီ မြည်နေတာ။ နံရံက ပလတ်စတာတွေပေါ် လျှောက်ပြေးနေတဲ့အသံတွေ ကြားရတယ်။ ကိုယ့်နောက်က တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာတဲ့ ခြေသံတွေလားလို့တွေး နေတာ။ ဟားဘတ်မာစတန်က မျက်နှာမည်းကြီးနဲ့ ကြိုးကွင်း ကြီးကိုင်ပြီး တုန်တုန်ချီချီလိုက်လာတာ တွေ့ရမှာလားဆိုပြီး အနောက်လည်း လှည့်မ ကြည့်ရဲဘူး”

ဘန်သည် စတီယာရင်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထား၏။ သူ့အသံမှာ ပြက်ရယ်ပြုမှု ပျောက်သွားသည်။ သူ၏ ပြင်းပြင်းရှုရှု အမှတ်ရ ခြင်းကြောင့် ဆူဆန်နည်းနည်းလန့်သွား၏။ ဒိုင်ခွက်ဘောင်ကွပ်မီးရောင်နှင့် မြင်ရသော သူ့မျက်နှာက မုန်းတီးသော်လည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးခွင့်မရသော တိုင်းပြည်တစ်ခုဆီ ခရီးထွက်နေရသည့်နယ်။

“လှေကားထိပ်ဆုံးရောက်တော့ သတ္တိတွေပြန်ရှိလာပြီး အဲဒီအခန်းဆီ လျှောက်လမ်းအတိုင်း ပြေးချသွားတယ်။ ကိုယ်တွေးထားတာက အခန်းထဲ ပြေးဝင်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကောက်ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားဖို့ပဲ။ လျှောက်လမ်း အဆုံးက အခန်းကပိတ်ထားတာ။ တံခါးနဲ့နီးနီးလာတော့ ပတ္တာတွေ တပ်ထားတာမြင်ရတယ်။ တံခါးအောက်စွန်းက ဘောင်ပေါ် တင်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ ငွေရောင်တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုတွေ့တယ်။ လက်ဖဝါးနဲ့ ဆုပ်ကိုင်တဲ့ နေရာက အရောင်နည်းနည်းမှိန်နေပြီ။ တံခါး လက်ကိုင်ဘုကနေ ဆွဲဖွင့်လိုက်

တော့ ပျဉ်ချပ်က မိန်းမတစ်ယောက် နာနာကျင်ကျင်အော်လိုက်သလို မြည်သွားတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နောက်လှည့်ပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့မယ်လို့တွေ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်တဲ့စိတ် အရမ်းများပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အားကုန်ဆွဲဖွင့်ထည့်လိုက်တော့ တံခါးက ပြန်းခနဲပွင့်သွားရော။ အဲဒီမှာ ဟားဘတ်ရှိတယ်။ ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာတဲ့ အလင်းရောင်နောက်ခံနဲ့ ထုပ်တန်းမှာတွဲလောင်းကျနေတဲ့ သူ့ အလောင်းကြီးပေါ့”

ဆူဆန်က ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့်
“အမယ်လေး၊ ဘန်ရယ်။ မပြောပါနဲ့တော့”

ဘန်က လေးနက်စွာ

“ဟင့်အင်း။ ကိုယ်အမှန်အတိုင်းပြောပြတာ။ အဲဒါ ကိုးနှစ်သားလေး တစ်ယောက်မြင်ခဲ့ရတဲ့ အမှန်တရား။ နောင်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ကြာအောင် ဒီမြင်ကွင်းကိုမှတ်မိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမှန်တရားပဲ။ ဟားဘတ်က အဲဒီမှာကြီးခဲ့ချခဲ့တယ်။ သူ့မျက်နှာက လုံးဝမည်းနက် မနေဘူး။ စိမ်းဖန့်ဖန့်ဖြစ်နေတာ။ မှိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေက ပွယောင်းယောင်းနဲ့။ လက်တွေက လူသေလိုပြာဟောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာတယ်”

ဘန်က စီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဖွာရှိုက်၍ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အမှောင်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး

“ကိုယ်ထအော်တာ နှစ်မိုင်လောက်ကတောင် ကြားရမယ်ထင်တယ်။ ပြီးလည်းပြီးရော၊ တစ်ချိုးတည်း ပြေးတော့တာပဲ။ လေ့ကားတစ်ဝက် လောက်မှာချော်လဲတော့ ပြန်ထပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကနေ လမ်းပေါ် ရောက်တဲ့အထိ ခြေကုန်သုတ်တော့တာ။ ချာတိတ်တွေက မိုင်ဝက်လောက်က စောင့်နေတာ။ သူတို့ကိုမြင်တော့မှ လက်ထဲမှာ နှင်းကမ္ဘာဖန်လုံးလေး ကိုင်ထားမှန်း သတိထားမိတာ။ အခုထက်ထိ ကိုယ့်မှာရှိသေးတယ်”

“ဟားဘတ်မာစတန်ကို တကယ်မြင်ခဲ့တာလို့တော့ မထင်ဘူး မလားဟင်။ မြင်ခဲ့ရတာလား ဘန်”

ဟိုးအဝေး မြို့လယ်ခေါင်က မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ် လက်နေသော အချက်ပြမီးအဝါရောင်ကိုမြင်တော့ ဆူဆန်ဝမ်းသာသွား၏။

ဆူဆန်အမေးကို အကြာကြီးတိတ်နေပြီးမှ ဘန်က

“ကိုယ် မသိဘူး”ဟု ငြင်းဆန်သည့်နှယ် မရဲတရဲနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ

ဖုန်းဆိုးမြေ

ပြန်ဖြေပြီး သည်အကြောင်း သည်မှာတင်ရပ်လိုက်၏။

“ကိုယ်က အရမ်းကိုစိတ်လှုပ်ရှားနေတာဆိုတော့ ဒီအဖြစ်ကြီးတစ်ခုလုံးက ကိုယ့်စိတ်ထင်ရာ လျှောက်မြင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ တခြားတစ်ဖက်ကကြည့်ရင်တော့ အိမ်တွေဟာ သူတို့ဆီမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ခံစားချက်တွေကို စုပ်ယူထားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နိုင်တယ်။ ဟိုကွာ...၊ ဓာတ်ခဲခြောက်လိုမျိုး။ ဥပမာ ဓာတ်ခဲခြောက် တပ်လိုက်လို့ အသက်ဝင်လာတဲ့ ဓာတ်ကူးပစ္စည်းတစ်ခုလိုမျိုး စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန့်မြူးတတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဟာ တစ်စုံတစ်ရာကိုယ်ထင်ပြုလှုပ်ရှားလာအောင် စေ့ဆော်နှိုးဆွပေးလိုက်တာ။ တစ္ဆေခြောက်တာကိုပြောတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်။ စိတ်တန်ခိုးရှိတဲ့ သုံးဖက်မြင်တယ်လီဗေးရှင်းလိုမျိုးလို့ပြောတာ။ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်တောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေဦးမယ်။ ဘီလူးသဘာက်လို့ ထင်ချင်လည်းထင်”

ဆူဆန်က စီးကရက်တစ်လိပ်ယူ၍ မီးညှိသည်။

ဘန်က

“ထားပါ။ ကိုယ်တော့ နောက်လအတော်ကြာအောင် အိပ်ခန်းထဲ မီးဖွင့်ပြီးပဲအိပ်တော့တယ်။ အဲဒီတံခါးပွင့်လာတယ်လို့လည်း အိပ်မက်မက်တယ်။ နောင်လည်း ဆက်မက်နေဦးမှာ။ စိတ်ဖိစီးမှုများလာရင် အဲဒီလိုမက်တော့တာပဲ”

“ဆိုးလိုက်တာရှင်”

“မဟုတ်တာ။ မဆိုးပါဘူး။ သိပ်အဆိုးကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့အားလုံး အိပ်မက်ဆိုး မက်ကြတာပဲဟာ”

ဘန်က ဂျိုင့်တံနာရိပ်သာလမ်းပေါ်ရှိ တိတ်ဆိတ်စွာအိပ်မောကျနေသော အိမ်များကိုလက်မနှင့်ထိုးပြပြီး

“တစ်ခါတလေ အဲဒီအိမ်တွေထဲမှာလည်း အိပ်မက်မက်ပြီး ထအော်တာရှိမလားမသိဘူးလို့ တွေးမိတယ်...”ဟုဆိုကာ စကားခဏ ရပ်ပြီး

“...အီဗာတို့အဆောင်ကျ ပေါ်တီကိုမှာ ခဏဆင်းထိုင်လေ။ ဆန္ဒရှိရင်ပေါ့။ အဆောင်စည်းကမ်းအရ အထဲခေါ်လို့မရဘူး။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကိုကာကိုလာတွေရှိတယ်။ အိပ်ခါနီး တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ချင်ရင်တော့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ဘာကာဒီပုလင်းတွေရှိတယ်”

“တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ချင်တယ်”

ဘန်က ကားကို ရှေ့မီးပိတ်၍ မီးရထားလမ်းသွယ်ထဲ ကွေ့ဝင် လိုက်ပြီး အဆောင်သားများအတွက် ပေးထားသောနေရာမှာ ပါကင်ထိုးသည်။ အိမ်နောက်ဖေးပေါ်တီကိုမှာ အဖြူနှင့်အနီ ဖောက်၍ ဆေးသုတ်ထားပြီး ကြိမ်ကုလားထိုင်သုံးခုကို ရွှင်ရယ်မြစ်ဘက် မျက်နှာမူကာ တန်းစီ၍ချထား၏။

မြစ်သည် အိပ်မက်ပမာတလက်လက်နှင့် နွေနှောင်းလက မြစ်ကမ်း နဖူးသစ်ပင်တွေကြားမှာ တွယ်ငြိနေရာ ရေပြင်မှာငွေရောင်လက်အောင် ဆေးခြယ်နေသည့်နှယ်။ တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် ဆည်တာတမံရေလွှဲလမ်းမှ တစက်စက်ကျသောရေသံလို တိုးဖျော့ဖျော့ ရေပွက်သံကိုကြားရသည်။

“ထိုင်ဦးနော်။ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဘန်က ခြင်လုံဇကာတံခါးကိုအသာပိတ်၍ အထဲဝင်သွားသည်။ ဆူဆန်က လှုပ်ကုထားထိုင်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်၏။

ဘန်သည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြား သူ့ကိုဆူဆန် သဘောကျသည်။ သူမသည် မြင်မြင်ချင်းအချစ်ကို ယုံကြည်သူမဟုတ်သော် ငြား စွဲလမ်းရူးသွပ်မှု၏ ပို၍အပြစ်ကင်းသော အမည်နာမအောက်ရှိ လိုချင် ချက်ချင်းတပ်မက်စိတ် မကြာခဏပေါ်လာတတ်သည်ကိုတော့ယုံ၏။ သူသည် သော့ခတ်ထားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက ညနက်သန်းခေါင် ဝင်ရောက်လာ စေချင်သော ယောကျ်ားပုံစံမျိုးမဟုတ်။ အရပ်ရှည်သော်လည်း ပိန်သွယ်၍ အသားအရောင်ဖျော့သည်။ မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်တတ်သော စာပေသမား ရုပ်ရှည်မျိုး။ သူ့အတွေးကို သူ့မျက်လုံးက ဖုံးဖိထားလို့ မရ။ ဘီးအစား လက်ချောင်းများဖြင့်ပြီးတတ်သော နက်မှောင်ထူထဲသည့် ဆံပင်အုံ့နှင့်။

ပြီးတော့ ခုနကဇာတ်လမ်း...။

‘ကွန်ဝေး၏ သမီး’နှင့် ‘လေအက’တို့မှာ သည်လိုအနိဋ္ဌာရုံကို ကြုံခဲ့ရတာကို ဖော်ပြထားသော သဲလွန်စတစ်ခုမျှမရှိ။ ပထမတစ်အုပ်သည် အိမ်မှထွက်ပြေးကာ ဆန့်ကျင်ဘက်ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ပူးပေါင်းပြီး နိုင်ငံအနှံ့ ခြေဦးတည့်ရာ ခရီးထွက်သွားသော ဝန်ကြီးသမီးအကြောင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယ တစ်အုပ်ကတော့ အကျဉ်းထောင်မှထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ကာ အခြား ပြည်နယ်တစ်ခုတွင် ကားပြင်ဆရာအဖြစ်ဘဝသစ်စသော မတရားစွပ်စွဲ ခံရသည့်ထောင်သား ဖရန့်ဘက်ဇေးဆိုသူ၏ အကြောင်းဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဘဝသူ ပြန်လည်ရရှိသွား၏။ နှစ်ခုလုံးသည် စိတ်ခွန်အားဖြစ်စေသော

ဖုန်းဆိုးမြေ

စာအုပ်များဖြစ်ပြီး ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာမှ ကိုးနှစ်သားလေးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမှာ ပုံရိပ်ထင်စွဲကျန်ခဲ့သော ဟားဘတ်မာစတန်၏ တွဲလောင်း ကျသည့်အရိပ်ကို ထင်ဟပ်စေတာတစ်ခုမျှမပါချေ။

ဆူဆန်သည် မြစ်ရေပြင်မှတစ်ဆင့် ပေါ်တီကိုဘယ်ဘက် ဟိုအဝေး အထက်က ကြယ်ရောင်ပြီးပြောက်နောက်ခံနှင့် နောက်ဆုံးတောင်ကုန်းဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ဘန်က

“ရော့ ဒီမှာ။ ဒါသောက်လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမယ် ထင်တယ်”

ဆူဆန်က

“မာစတန်စံအိမ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”ဟု ဆိုသဖြင့် ဘန်လည်း လှည့်ကြည့်သည်။

မာစတန်စံအိမ်ရှိရာ ဟိုးအထက်တစ်နေရာတွင် မီးရောင်တစ်ခု လင်းနေ၏။

(၇)

သောက်စရာ ကုန်ပြီ။ သန်းခေါင်လည်းကျော်ပြီ။ လသည်ပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်လုလု။

နှစ်ယောက်သား ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိရာမှ ဆူဆန်က

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုသဘောကျတယ်ဘန်။ သိပ်သဘောကျတယ်”

“ကိုယ်လည်း မင်းကိုသဘောကျတယ်။ ကိုယ်အံ့ဩမိတာက ဟိုလေ...၊ ဟိုလို ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းခြံမှာ ကိုယ်ပြောခဲ့တာတွေကကြောင်တယ်နော်။ မှတ်မိလား။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မတော့ ရှင်နဲ့ထပ်တွေ့ချင်တာပဲ။ ရှင့်ဘက်က ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့”

“ကိုယ် တကယ်တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ ရှေ့ဆက်ကြရအောင်နော်။ ကျွန်မက တောသူမဟုတ်လား”

ဘန်က ပြုံးကာ

“ဒါကျ ဟောလိဝုဒအရမ်းဆန်သွားသလိုပဲ။ အဲဒါလည်းကောင်း ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို နမ်းရှိုက်ခွင့် ပြုမလားဟင်”

ဆူဆန်က လေးနက်စွာ

“ပြုပါသော်ကောရှင်။ ကျွန်မက နောက်တစ်ခေါက်မှပြောမယ် ထင်တာ”

ဘန်သည် ဆူဆန်ဘေးက လှုပ်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ် သော်လည်း လှုပ်၍မနေ။ လျှာဖြင့်တို့ထိကလိဖို့ ရည်စူးခြင်းမရှိဘဲ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့၍သာ ဆူဆန်ကိုအနမ်းမြွေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ရမ်နှင့် ဆေးရွက်ကြီးနဲ့ ဖျော့တော့တော့ရ၏။

ဆူဆန်က ကုလားထိုင်ကိုလှုပ်နေသဖြင့် အနမ်းကဖော့သွားလိုက်၊ ဖိကပ်လိုက် ပူးတုံခွာတုံနှင့် တစ်မျိုးတစ်မည်ဆန်းသစ်လာ၏။ ဆူဆန်သည် ငါ့ကိုစမ်းနေတာပဲဟု အတွေးဝင်လာပြီး တိတ်တဆိတ်စိတ်လှုပ်ရှားသွား သည်။ သည့်ထက်ပိုမလာခင် ဆူဆန်က အနမ်းကိုရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

ဘန်က

“ဝေါင်း”ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရေရွတ်သောအခါ ဆူဆန်က

“မနက်ဖြန်ည အိမ်မှာညစာလာစားပါလား။ အဖေနဲ့အမေက ရှင့်ကို တွေ့ချင်နေမှာ”

“အိမ်မှာ ချက်ကျွေးမှာလား”

“အိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်း စားရတာပေါ့”

“စားချင်လိုက်တာ။ ကိုယ်စရောက်ကတည်းက တီဗီကြည့်ရင်း စားနေရတာ”

“ခြောက်နာရီဆို အဆင်ပြေလား။ အိမ်ကလူတွေက စောစော စားတတ်လို့”

“ပြေတာပေါ့။ ရတယ်လေ။ အိမ်လို့ပြောမှ မင်းကိုလိုက်ပို့ရဦးမှာပဲ။ လာ”

ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ တောင်ကုန်းထိပ်ရှိ မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ်ညမီးရောင်ကိုတွေ့မှ ဆူဆန်က မာစတန်စံအိမ်ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ

“ဟိုအပေါ်မှာ ဒီညဘယ်သူရောက်နေတာလဲ မသိဘူးနော်”

ဘန်က

ဖုန်းဆိုးမြေ

“ပိုင်ရှင်အသစ် နေမှာပေါ့”ဟု မယုတ်မလွန်ပြောရာ ဆူဆန်က
“လျှပ်စစ်မီးရောင်နဲ့လည်း မတူဘူး။ တော်တော်ဝါပြီး ဖျော့တော့တော့
နဲ့ ရေနံဆီမီးအိမ်လား မသိဘူး”ဟု သူမဘာသာကောက်ချက်ချသည့်။

“လျှပ်စစ်မီးတပ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရသေးလို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်မယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါး အမြော်အမြင်ရှိတဲ့သူဆို
ပြောင်းမလာခင် လျှပ်စစ်ရုံးကိုခေါ်တပ်ခိုင်းမှာပေါ့”

ဘန်က ပြန်မဖြေ။ အိမ်နားရောက်တော့မှ ရုတ်တရက်သူမက
“ရှင့်စာအုပ်အသစ်က မာစတန်စံအိမ်အကြောင်းမဟုတ်လား ဘန်”
ဘန်ကရယ်ကာ ဆူဆန်နှာခေါင်းထိပ်ကိုနမ်း၍

“နောက်ကျနေပြီကွယ်”

ဆူဆန်က သူ့ကိုပြုံး၍

“စကားနှိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ်။ နောက်တစ်ခါကျမှပြောတာပေါ့...။ နေ့ဘက်ဖြစ်ဖြစ်”

“အိုကေ”

“အထဲဝင်တော့ကွယ်။ မနက်ဖြန် ညနေခြောက်နာရီနော်”

ဆူဆန်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ကာ

“ဒီနေ့ ညနေခြောက်နာရီ”

“ဝတ်နိုက် ဆူဆန်”

“ဝတ်နိုက်”

ဆူဆန်က ကားထဲမှထွက်၍ ဘေးတံခါးပေါက်ရှိရာ လမ်းလေး
အတိုင်း အပြေးကလေးလှမ်းသွားပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်၍ တာ့တာပြသည်။
အိမ်ထဲမဝင်ခင် နွားနို့ပို့သမားအော်ဒါစာရွက်ထဲ နွားနို့ချဉ်ထည့်ရေးသည်။
အဆာပြေစားဖို့ အာလူးဖုတ်ရမည်။

ဆူဆန်သည် မာစတန်စံအိမ်ဆီ တစ်မိနစ်လောက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ
အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

(၈)

ဘန်သည် သေတ္တာနှင့်တူသော အခန်းငယ်ဆီ ပြန်ရောက်သည်နှင့်
အဝတ်အစားတွေချွတ်ကာ မီးမှိတ်၍ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ခုတင်ပေါ်တက်လှဲ

သည်။ မီရန်ဒါဆုံးပြီးကတည်းက မိန်းမနှင့်ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံရသော သူ့အတွက် ဆူဆန်သည် မိန်းမကောင်းလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဆူဆန်ကို မီရန်ဒါနေရာမှာ အစားမထိုးမိဖို့ မျှော်လင့်ရသည်။ မဟုတ်လျှင် သူ့အတွက် လည်း နာကျင်စရာ၊ ဆူဆန်အတွက်လည်း မတရားရာကျ၏။

ခုတင်ပေါ်လှဲရင်း အတွေးရေကြောထဲ မျှောချလိုက်သည်။ အိပ်မ ပျော်ခင် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုခေါင်းအုံး၍ တစောင်းလှဲလိုက်တော့ လက်နှိပ်ရိုက်စက်၏ လေးထောင့်ပုံရိပ်ကိုမြင်ရသည်။ ဘေးမှာ ရေးလက်စ စာမူခပ်ပါးပါးချထားသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို တွေ့ရသည်။ တခြားအခန်းတွေ လိုက်ကြည့်ပြီးမှ သည်အခန်းမှာနေဖို့ အီဗာကိုတောင်းဆို ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သည်အခန်းကနေ မာစတန်စံအိမ်ကို တည့်တည့်ကြီး လှမ်းမြင်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုနေရာတွင် မီးရောင်လင်းနေဆဲ။

ဂျေရုဆလမ်းစ်လော့ကိုရောက်ပြီးမှ အိပ်မက်ဟောင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ်ပြန်မက်သည်။ ဆိုင်ကယ်မတော်တဆမှုမှာ မီရန်ဒါဆုံးသွားပြီး နောက်ပိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ် ကြက်သွေးရင့်ရောင်နေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်း ခဲ့ရစဉ်က သည်လောက်ထင်ရှားပြတ်သားခြင်းမရှိ။ အိပ်မက်ထဲမှာ စင်္ကြန် လမ်းအတိုင်း ပြေးပြီးဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးဆီက တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အော်သံထွက်လာသည်။ တွဲလောင်းကျနေသောပုံရိပ်မှ ပွယောင်းယောင်း မျက်လုံးများက ရုတ်တရက်ပွင့်လာသည်။ သို့နှင့် အိမ်တံခါးဝဆီ ပြန်လှည့် ပြေးသည်။

အိမ်တံခါးက သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘာသာပြန်သူကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဝေယံဖြိုးဖြစ်သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် အဖ ဦးတင်မောင်ဝင်း၊ အမိ ဒေါ်သန်းသန်းဆွေတို့မှ ဖျာပုံခရိုင်၊ ကျိုက်လတ်မြို့နယ်တွင် မွေးဖွားသည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ကျိုက်လတ်မြို့၊ အမှတ် (၂) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် မအူပင်ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှ B.C.Tech ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျော်စွာ(ဆေး-၂)၊ ကောင်းမြတ်လွန်းသော် တို့နှင့်အတူ “ကမ္ဘာကျော်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများ”စာအုပ်တွင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ပထမဆုံး ဘာသာပြန် ဝတ္ထုအဖြစ် Patrick Ness ၏ A Monster's Call ကို “သစ်မိစ္ဆာ ခေါ်သံ”အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ Patrick Suskind ၏ Perfume ကို “ရေမွှေး”အမည်ဖြင့်လည်းကောင်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။

